

รายงานการประชุมรัฐสภา

ครั้งที่ ๒

วันพุธที่ ๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๑๒

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๐๙.๒๕ นาฬิกา

ประธานรัฐสภา : วันนี้มีสมาชิกมาร่วมการประชุม ๓๑๑ คน กรบองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ดำเนินการประชุมต่อไป แต่ก่อนอื่นข้าพเจ้าอยากจะกล่าวสักเล็กน้อยว่า การประชุมครั้งนี้เป็นการตีความรัฐธรรมนูญ และประเด็นที่ท่านผู้เสนอญัตติขึ้นมา คือ ท่านรองประธานสภาผู้แทนทั้งคู่ ประเด็นก็มีแต่เพียงว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน กับ ร่างพระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดิน ทั้ง ๒ ฉบับ ที่สมาชิกสภาผู้แทนได้เสนอข้อมาแล้ว จะชดหรือจะขอปรับรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ หรือไม่ เพราะฉะนั้นขอประทานท่านได้โปรดอภิปรายในประเด็นที่เป็นปัญหาอยู่ ขอเชิญ

นายทองดี อิศรางกูร สมานิชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : คือกระผมอยากจะขอเรียนตามท่านประธานรัฐสภาที่เคารพ กระผมอยากจะขอกราบเรียนตามว่าในการอภิปรายวันนี้ ซึ่งตีความรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ นั้น ท่านจะจำกัดเวลาให้สมาชิกแต่ละท่านอภิปรายหรือไม่ เพราะทุกครั้งที่เคยจำกัดเวลาเพียง ๑๕ นาทีเท่านั้น แต่คราวนี้ถือว่าการ อภิปรายก็ความเกี่ยวกับ ขัตรีรัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น จะต้องอภิปรายกันอย่างกว้างขวาง เพราะฉะนั้นอยากจะกราบเรียนตามท่านว่า ท่านจะกำหนดระยะเวลาประมาณสักกี่นาที สำหรับ สมาชิกแต่ละท่านที่จะอภิปราย

ประธานรัฐสภา : อันนี้เป็นเรื่องของประธานรัฐสภา ถ้าเห็นว่าอภิปรายอ้อมๆมากและซ้ำซากกัน ประธานก็มีอำนาจที่จะขอให้รวบรัดได้

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงาน
การประชุมร่วมกันของรัฐสภาครั้งที่ ๑
คือครั้งที่คณะรัฐมนตรีแถลงนโยบายต่อ
รัฐสภานั้น จะมีท่านผู้ใดมีความเห็น
เป็นประการใด หรือจะอภิปรายว่าข้อ
ข้อประการใดบ้างหรือไม่ จะเห็นชอบ
ด้วยหรือไม่ ถูกต้องหรือไม่
(ไม่มีสมาชิกมีความเห็น หรือ ขอ
เปลี่ยนแปลงแก้ไขประการใด)

ประธานรัฐสภา : เมื่อไม่มีท่าน
ผู้ใดมีความเห็นประการใด ข้าพเจ้าถือว่า
ที่ประชุมนี้รับ รอง รายงาน การประชุม
รัฐสภา ครั้งที่ ๑ นั้นว่าเป็นการถูกต้อง
แล้ว

ต่อไประเบียบวาระที่ ๓ พิจารณา
ญัตติขอให้ความรัฐธรรมนุญ ซึ่งคุณ
สบัน พูลพัฒน์ กับ คุณน้อม อุปรมย์
เป็นผู้เสนอ

(สำเนา)

วันที่ ๒๖๐๘/๒๕๑๒ วันที่ ๒ ต.ค. ๑๒

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

รัฐสภา

๒ ตุลาคม ๒๕๑๒

เรื่อง ขอให้ตีความรัฐธรรมนูญ

กราบเรียน ประธานรัฐสภา

ตามที่วุฒิสภาได้ขยับยั้งร่างพระราชบัญญัติควบคุมการเข้าเคหะและที่ดิน (ฉบับ
ที่ ...) พ.ศ. .... อันเป็นพระราชบัญญัติที่ขยายเวลาการควบคุมการขึ้นค่าเช่าและ
การออกจากที่เช่าของพระราชบัญญัติควบคุมการเข้าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๐๘
เป็นเหตุให้การควบคุมการเข้าเคหะและที่ดินสิ้นสุดลงในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒

บัณฑิต ได้มีสมาชิกสภาผู้แทน อันมีนายสุธรรม สายศรี นายทองดี อีสาชาวัฒน์ นายสนั่น ธีระศิริโชติ นายบุญเลิศ ชินวัตร นายพานิช สัมภวคุปต์ ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดินขึ้นมาใหม่ฉบับหนึ่ง และนายเสวี สุชาตะประภคณ์ นายประชา ทงศิริ พันเอก สมคิด ศรีสังคม ได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดินมาอีกฉบับหนึ่ง

โดยที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทยมาตรา ๑๒๑ ได้บัญญัติไว้ว่า "ร่างพระราชบัญญัติที่ต่องยังไว้โดยบทบัญญัติมาตรา ๑๒๐ นั้น เมื่อเวลาหนึ่งปี ได้ล่วงพ้นไปนับแต่วันที่วุฒิสภาส่งร่างพระราชบัญญัติกลับคืนมายังสภาผู้แทน สภาผู้แทนอาจยกร่างพระราชบัญญัตินั้นขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ฯลฯ" จึงเป็นปัญหาที่ว่า ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดินกับร่างพระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดินทั้งสองฉบับซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนได้เสนอขึ้นมานั้น จะขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ หรือไม่ เพราะถ้าจะพูดถึงผลของกฎหมายก็คือเรื่องควบคุมค่าเช่าและการเช่าอันเป็นเรื่องตรงกับผลของกฎหมายว่าด้วย การ ควบคุมการเช่าเคหะและที่ดินซึ่งเสนอต่อวุฒิสภาและถูกยับยั้งไป แต่การเสนอขึ้นมาใหม่นั้น ก็เป็นการยกร่างใหม่ทั้งหมด ซึ่งมีข้อความผิดเพี้ยนไปบ้าง เรื่องนี้ได้พยายามปรึกษากันทั่ว ๆ ไป เห็นเป็นปัญหาที่ยากแก่การชี้ขาดลงไป ซึ่งเรื่องนี้เห็นว่า ทางที่ดีเพื่อป้องกันมิให้มีการผิดพลาด หรือเป็นปัญหาต่อไปในอนาคต ก่อนที่จะมีการวินิจฉัยชี้ขาดในปัญหานี้ลงไป ควรเสนอให้รัฐสภาตีความเสียก่อน โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๗๓ ของรัฐธรรมนูญ "ถ้ามีปัญหาการตีความรัฐธรรมนูญอันอยู่ในงานของวุฒิสภา สภาผู้แทนหรือที่ประชุมรัฐสภา ให้เป็นอำนาจของรัฐสภาที่จะตีความ และให้ถือว่า การตีความของรัฐสภาเป็นเด็ดขาด" จึงขอเสนอญัตติขอให้รัฐสภาตี

ความรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ ท่องรัฐสภาเป็นการทวง เพื่อจะได้เป็นเรื่องถึง
ปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) สุบัน พูลพัฒน์, น้อม อุปรมย์

(ผู้เสนอ)

(ลงชื่อ)	๑. ทองดี อิศราชีวิน	๒. สมคิด ศรีสังคม
	๓. เสรี สุชาติประคัลภ์	๔. แคล้ว นรปติ
	๕. ประภาส อินทรกำแหง	๖. ไพฑูรย์ เครือแก้ว
	๗. อนันต์ ภักดีประไพ	๘. สะตวง เชื้อบุญมี
	๙. บุญเย็น วอทอง	๑๐. สนั่น วีระศรีโชติ
	๑๑. โกศล ไกรฤกษ์	๑๒. ส. ทองรุ่งโรจน์
	๑๓. สุธรรม สายคร	๑๔. ไพบุตย์ มัชฌิมาลัย
	๑๕. สมพงษ์ อยู่หุ่น	๑๖. อำ รongเงิน
	๑๗. สว่าง ทราชู	๑๘. อาทิตย์ สุภาไชยกิจ
	๑๙. เชาวน์ ชัยวีรตัน	๒๐. พานิช สมภวคุปต์
	๒๑. ไชแสง สุกใส	๒๒. ส. หงษ์แสงไทย
	๒๓. ยิ่ง สิทธิธรรม	๒๔. เลิศ ชินวัตร
	๒๕. ท. จันทะลือ	๒๖. ส. ธรรมสุนทรา ผู้รับรอง

๒๑๒

(สำเนา)

วันที่ ๒๕๑๒/๑๒

วันที่ ๑๘ ก.ย. ๑๒ เวลา ๕.๐๐ น.

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

ทวนมาก

ที่ พ. ๓๘/๒๕๑๒

๒๖ ซอยเสนาวิวัฒน์ พหลโยธิน พระนคร

๑๗ กันยายน ๒๕๑๒

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ...

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

สิ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ....

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ...

ฉบับนี้มาเพื่อขอได้โปรดนำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนพิจารณา โดยรีบด่วน ในสมัยประชุมนี้ ใ้แก่ฉบับนี้ที่หลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติมาพร้อมกับหนังสือแนบด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

สุธรรม สายศรี

(นายสุธรรม สายศรี)

ส.ส. แพร่

(สำเนา)

บันทึกหลักการและเหตุผล

ประกอบ

ร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน

พ.ศ. ....

หลักการ

เพื่อให้มีกฎหมายว่าด้วยค่าเช่าเคหะและที่ดิน

เหตุผล

โดยที่เห็นว่าหากไม่มีกฎหมายว่าด้วยค่าเช่าเคหะและที่ดินขึ้น โดยเฉพาะแล้ว การเช่าตึกแถว จะไม่ได้รับความเรียบร้อยเหมาะสม จึงเห็นควรมีกฎหมายวางระเบียบในเรื่องนี้เพื่อให้ความเป็นธรรมแก่เจ้าของเคหะและที่ดิน รวมทั้งผู้เช่า เหตุผลโดยละเอียดนั้น จะได้แถลงข้อสภาวต่อไป

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน

พ.ศ. ....

.....
.....
.....

.....
.....

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับการควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติควบคุมการเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๐๔ พระราชบัญญัติควบคุมการเช่าเคหะและที่ดิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๙ พระราชบัญญัติควบคุมการเช่าเคหะและที่ดิน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๑

บรรดาบทกฎหมาย กฎและข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“เคหะควบคุม” หมายความว่า เรือน โรง หรือสิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ทั้งนี้ เฉพาะที่มีอัตราค่าเช่าเป็นรายเดือนหรือคำนวณได้เป็นรายเดือนไม่เกินเดือนละหนึ่งพันบาท สำหรับเคหะที่อยู่ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรีและไม่เกินเดือนละห้าร้อยบาท สำหรับเคหะที่อยู่ในเขตเทศบาลทุกแห่ง นอกจากเทศบาลนครกรุงเทพ และเทศบาลนครธนบุรี

“ที่ดินควบคุม” หมายความว่า ที่ดินสำหรับปลูกสร้างเคหะควบคุมและที่ซึ่งต่อเนื่องเป็นบริเวณของเคหะควบคุม ทั้งนี้ เฉพาะที่มีอัตราค่าเช่าเป็นรายปี หรือหรือคำนวณได้เป็นรายปีไม่เกินปีละสี่สิบบาทต่อหนึ่งตารางวา สำหรับที่ดินควบคุมที่อยู่ในเขตจังหวัดพระนครและธนบุรี และไม่เกินปีละยี่สิบบาทต่อหนึ่งตารางวา สำหรับที่ดินที่อยู่ในเขตเทศบาลทุกแห่ง นอกจากเทศบาลนครกรุงเทพ และเทศบาลนครธนบุรี

"ค่าเช่า" หมายความว่า เงินค่าเช่าที่ผู้เช่าให้แก่ผู้ให้เช่าเป็นการตอบแทน
ที่ผู้เช่าได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ ในเคหะหรือที่ดิน ควบคุม ตามบทบัญญัติแห่ง
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัติ
มาตรา ๕ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการควบคุมค่าเช่า"
ประกอบด้วย ประธานคนหนึ่ง และกรรมการอื่นอีกไม่เกินแปดคน ซึ่งรัฐมนตรี
แต่งตั้งโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้รัฐมนตรีตั้งกรรมการคนใดคนหนึ่ง หรือบุคคลอื่น เป็นเลขานุการคณะ
กรรมการ

ในการประชุม ถ้าประธานไม่มาหรือไม่อยู่ที่ประชุม ให้กรรมการที่มา
ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานแห่งที่ประชุม

มาตรา ๖ การประชุม คณะกรรมการ ควบคุม ค่าเช่า ต้องมีกรรมการ มา
ประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมดจึงจะเป็นองค์ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก กรรมการคนหนึ่งให้มีเสียง
หนึ่งในการลงคะแนน ถ้ามีคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานแห่งที่ประชุมออกเสียง
ชี้ขาด

มาตรา ๗ คณะกรรมการควบคุมค่าเช่าอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการควบคุม
ค่าเช่าขึ้น ประกอบด้วยประธานคนหนึ่ง และอนุกรรมการอื่นอีกไม่เกินสี่คน โดย
ได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีเพื่อปฏิบัติกรใดในท้องถิ่นใดตามที่คณะกรรมการ
ควบคุมค่าเช่าจะได้อบรมหมาย

การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการตามวรรคแรก ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา
และให้ถือว่าคณะอนุกรรมการนั้นเป็นคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าในกิจการที่ได้รับ
มอบหมาย

การประชุมคณะอนุกรรมการควบคุมค่าเช่าให้นับมาตรา ๕ และมาตรา ๖
มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๘ เมื่อคณะกรรมการ ควบคุม ค่าเช่า ได้รับ คำร้อง ขอ ที่ ใ้ยื่น ตาม
พระราชบัญญัตินี้ให้วินิจฉัยสั่งภายในสี่สัปดาห์ นับแต่วันได้รับคำร้อง

มาตรา ๙ ห้ามมิให้เรียกร้องชดเชยค่าเช่าเคหะหรือที่ดินควบคุมจากผู้เช่า เว้นแต่จะไต่ถามคำร้องขอต่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าตามความ ในมาตรา ๑๐ และ มาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติ

มาตรา ๑๐ ผู้ให้เช่ามีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอชดเชยค่าเช่าเคหะหรือที่ดินควบคุมต่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่า

การขอชดเชยค่าเช่าตามวรรคแรกให้หมายความรวมถึงการ กระทำต่อไปนี้ ถ้าหากได้กระทำด้วยเจตนาให้เป็นการแก้ไขหรือเพิ่มเติมสัญญาเช่าที่ได้มีอยู่เป็นครั้ง สุกท้ายเกี่ยวแก่เคหะหรือที่ดินควบคุมที่ให้เช่านั้น คือ

- (๑) การให้ผู้เช่าเสียเงินกินเปล่า ทرفฟี่สินอื่นใด หรือบริการให้แก่ผู้ให้เช่าหรือผู้อื่น ซึ่งผู้เช่าไม่ต้องเสียตามกฎหมาย
- (๒) การให้ผู้เช่าต้องมีหน้าที่หรือรับภาระใดๆ ซึ่งตามกฎหมาย ผู้เช่าไม่มีหน้าที่หรือต้องรับภาระนั้นๆ
- (๓) การให้ผู้เช่าได้รับประโยชน์ในเคหะหรือ ที่ดิน ควบคุมที่เช่าลดน้อยลงกว่าที่ตกลงกันไว้ หรือตามสิทธิที่ผู้เช่ามีอยู่ตามกฎหมาย
- (๔) การให้ผู้ให้เช่าหลุดพ้นจาก หน้าที่หรือภาระใดๆ ซึ่งผู้ให้เช่ามีอยู่ตามสัญญาเช่าหรือตามกฎหมาย

มาตรา ๑๑ ให้คณะกรรมการควบคุมค่าเช่ามีอำนาจส่งอนุญาตให้ผู้ให้เช่า เคหะหรือที่ดินควบคุม ชดเชยค่าเช่าได้ไม่เกินอัตราดังต่อไปนี้

- (๑) ห้าเท่าของค่าเช่าที่ได้รับอยู่ในวันร้องขอชดเชยค่าเช่า ในกรณีที่ค่าเช่า นั้นเป็นอัตราที่ผู้ให้เช่าได้รับอยู่ก่อนปี ๒๔๙๒
- (๒) สองเท่าของค่าเช่าที่ผู้ให้เช่าได้รับอยู่ในวันร้องขอชดเชยค่าเช่า ในกรณีที่ ค่าเช่านั้นเป็นอัตราที่ผู้ให้เช่าได้รับอยู่ระหว่างปี ๒๔๙๒ ถึงปี ๒๔๙๗
- (๓) หนึ่งเท่าของค่าเช่าที่ผู้ให้เช่าได้รับอยู่ในวันร้องขอชดเชยค่าเช่า ในกรณีที่ ค่าเช่านั้นเป็นอัตราที่ผู้ให้เช่าได้รับอยู่ระหว่างปี ๒๔๙๗ ถึงก่อนวัน ใช้บังคับ พระราชบัญญัติควบคุมการเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๐๔

(๔) ร้อยละยี่สิบห้าของค่าเช่าที่ผู้เช่าได้รับอยู่ในวันร้องขอขึ้นค่าเช่า ในกรณีที่ค่าเช่านั้นเป็นอัตราที่ผู้ให้เช่าได้รับอยู่โดยการให้เช่าใหม่หลังจากวันใช้บังคับพระราชบัญญัติควบคุมการเช่าและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๐๔

การได้รับอนุญาตให้ขึ้นค่าเช่าตามความในมาตรา ๙ ไม่กระทบกระเทือนต่อภาระควบคุมหรือที่ดินควบคุมตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ

ในกรณีที่ผู้ให้เช่าได้กระทำตามความในมาตรา ๙ (๑) (๒) (๓) และ (๔) แห่งพระราชบัญญัติ ไม่มีสิทธิร้องขอขึ้นค่าเช่าได้อีก เว้นแต่จะได้สิทธิตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๒ เมื่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าได้ส่งอนุญาตให้ผู้ให้เช่าเช่าหรือที่ดินควบคุมขึ้นค่าเช่าตามความในมาตรา ๑๐, ๑๑ แล้ว ผู้ให้เช่าจะขอขึ้นค่าเช่าได้อีกเมื่อเวลาล่วงพ้นไปแล้วห้าปี นับแต่วันที่คณะกรรมการควบคุมค่าเช่าส่งอนุญาต และผู้ให้เช่าจะขอขึ้นค่าเช่าได้ไม่เกินร้อยละยี่สิบของอัตราค่าเช่าที่คณะกรรมการควบคุมค่าเช่าส่งอนุญาตนั้น

มาตรา ๑๓ เพื่อปฏิบัติการในการพิจารณาคำร้องขอที่ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการควบคุมค่าเช่ามีอำนาจ

(๑) เรียกผู้เช่า ผู้ให้เช่า หรือบุคคลอื่นตามความจำเป็นมาชี้แจงเกี่ยวกับเช่าหรือที่ดินนั้น

(๒) เรียกสัญญาเช่า ใบเสร็จรับเงินค่าเช่า หรือเอกสารอื่นใดที่เกี่ยวข้องกับการเช่าจากผู้ครอบครองเอกสารนั้น ๆ

(๓) ตรวจสอบเช่าหรือที่ดินที่เช่า ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก

มาตรา ๑๔ ผู้ให้เช่าเช่าหรือที่ดินควบคุมไม่มีสิทธิให้ผู้เช่าซึ่งได้ใช้หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่าอยู่ในหรือภายหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้เลิกใช้หรือได้

รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่า แม้จะไม่มีสัญญาเช่าหรือสัญญาเช่านั้นสิ้นสุดอายุแล้วก็ตาม เว้นแต่ในกรณีต่อไปนี้

(๑) ผู้เช่าไม่ปฏิบัติตามคำสั่งคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าตามความใน มาตรา ๑๑

(๒) ผู้เช่าไม่ชำระค่าเช่าสองคราวติด ๆ กัน เว้นแต่จะมีสัญญาต่อกันไว้เป็นอย่างอื่น

(๓) ผู้เช่าใช้ทรัพย์สินที่เช่าเพื่อการอย่างอื่น นอกจากที่ปรากฏตามสัญญาเช่าซึ่งผู้ให้เช่าได้เตือน เป็นลายลักษณ์อักษรแล้ว ผู้เช่าไม่ปฏิบัติตาม ภายในกำหนดเวลา

(๔) ผู้เช่าให้เช่าช่วงแม้แต่ส่วนใดส่วนหนึ่งของทรัพย์สินที่เช่าโดยมิได้รับความยินยอมจากผู้ให้เช่า

(๕) ผู้เช่าไม่ส่งวงทรัพย์สินที่เช่าเสมอกับวิญญูชนจะพึงส่งวงทรัพย์สินของตนเอง

(๖) ได้รับความยินยอมจากผู้เช่า

(๗) เมื่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าได้พิจารณาเห็นสมควรและให้ความยินยอมในกรณีให้ผู้ให้เช่าเดิม หรือผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ ในทรัพย์สินที่ให้เช่ามีความจำเป็นจะเช่าอยู่อาศัยในทรัพย์สินที่ให้เช่า

(๘) เมื่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าได้พิจารณาเห็นสมควรและให้ความยินยอมในกรณีที่เคหะควบคุมที่ให้เช่านั้น ชำรุดทรุดโทรมถึงขนาดต้องสร้างใหม่ หรือซ่อมแซมใหม่ซึ่งในลักษณะที่ทำการซ่อมแซมนั้น บุคคลจะอยู่อาศัยในขณะที่ทำการซ่อมแซมมิได้ หรือในกรณีที่ผู้ให้เช่าประสงค์จะรื้อเพื่อปลูกสร้างใหม่ให้สอดคล้องกับการพัฒนา หรือเป็นไปคามผังเมือง ความเจริญ หรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ในการนี้ให้คณะกรรมการควบคุมค่าเช่าพิจารณา กำหนดให้ค่าทดแทนแก่ผู้เช่าที่จะต้องออกไปตามที่เห็นสมควร

(๙) เมื่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าได้พิจารณาเห็นสมควรและให้ความยินยอมในกรณีที่ผู้ให้เช่าที่ดินควบคุมประสงค์จะเปลี่ยนแปลงลักษณะที่ดินควบคุมให้เป็นที่ปลูกสร้างอาคารใด ๆ เสียใหม่ เพราะเป็นแหล่งเสื่อมโทรมให้สอดคล้องกับการพัฒนา หรือเป็นไปตามผังเมือง ความเจริญ หรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง หรือจะใช้เป็นสถานที่เพื่อประโยชน์แก่กิจการใด ซึ่งเป็นความเจริญหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ทั้งนี้ โดยเจ้าของที่ดินควบคุมยินยอมเสียและให้ชำระค่ารื้อถอนอาคารให้แก่ผู้เช่าซึ่งจะทิ้งรื้อถอนอาคารออกไปจากที่ดินควบคุมนั้น ตามจำนวนที่คณะกรรมการควบคุมค่าเช่ากำหนด

(๑๐) เมื่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าได้พิจารณาเห็นสมควร และให้ความยินยอมเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภคสาธารณประโยชน์ หรือประโยชน์ของรัฐ

การให้ความยินยอมของคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าตามความใน (๘) (๙)

(๙) และ (๑๐) ให้แจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรแก่ผู้เช่าทราบ

มาตรา ๑๕ ผู้เช่าและผู้ให้เช่าเคหะหรือที่ดินควบคุมมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของคณะกรรมการควบคุมค่าเช่าที่ได้สั่งตามพระราชบัญญัตินี้ต่อรัฐมนตรีได้ภายในกำหนดสิบห้าวัน นับแต่วันทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๖ ในกรณีผู้เช่าเคหะหรือที่ดินควบคุมตาย บุคคลในครอบครัวของผู้เช่าผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งอาศัยอยู่ในทรัพย์สินที่เช่าขณะที่ผู้เช่าตาย แสดงความจำเป็นหนังสือไปยังผู้ให้เช่าว่าจะเช่าทรัพย์สินนั้นต่อไปภายในสามสิบวันนับแต่วันผู้เช่าตาย ให้ถือว่าผู้แสดงความจำเป็นนั้นเป็นผู้เช่าสืบแทนต่อไป

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้เรียกหรือรับเงินกินเปล่าหรือทรัพย์สินอื่นทำนองเงินกินเปล่าจากผู้เช่าหรือผู้เสนอขอเช่าเคหะหรือที่ดินควบคุม

ความในวรรคแรกมิให้บังคับแก่กรณีขอเช่าเคหะควบคุมที่ปลูกสร้างขึ้นใหม่หรือเคหะควบคุมที่ไม่เคยมีการเช่ามาก่อน หรือเคยเช่ามาก่อน แต่ผู้เช่าเดิมได้เลิกการเช่าเคหะควบคุมนั้นแล้ว

มาตรา ๑๘ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๗ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

มาตรา ๑๙ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมในการยื่นคำร้องขอต่อคณะกรรมการควบคุมค่าเช่า และการอุทธรณ์ได้ไม่เกินรายละเอียดที่สืบมา

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

(ลงชื่อ) สุธรรม สายคร พานิช สัมภวภักดิ์ สนั่น ชีระศรีโชติ
เลิศ ชินวัตร ทองดี อิศราชีวัน (ผู้เสนอ)

(ลงชื่อ) บุญธรรม ชุมดวง สubin พูลพัฒน์ ล้วน เวกชาติกานัน
สะตวก เชื้อบุญมี วิมล วิมลมาลย์ โภทศ ไกรฤกษ์
สถาปน ศิริชนันท์ เลิศสิน หงษ์แสงไทย ประสงค์ เนื่องจำนงค์
สุขัน ชามพูนท์ มีเกษ วรสีหะ สมพล เกษราพันธ์
วิชัย โกมลวิชัย ส้ารวย ธรรมสุนทรา ชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง
ทองมาก จันทะลือ (ผู้รับรอง)

(สำเนา)

วันที่ ๒๔๒๗/๒๕๑๒ วันที่ ๑๘ ก.ย. ๑๒

สำนักงานเลขาธิการรัฐสภา

๙๓๗ ซอยลือชา ๑ พหลโยธิน พระนคร

๑๘ กันยายน ๒๕๑๒

เรื่อง เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมอัตรากำเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ....

กราบเรียน ประธานสภาผู้แทน

ซึ่งที่ส่งมาด้วย ร่างพระราชบัญญัติควบคุมอัตรากำเช่า ฯ

ข้าพเจ้าขอเสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดินพ.ศ. .... ฉบับนี้มาเพื่อขอให้ท่านนำเสนอที่ประชุมสภาผู้แทนในสมัยประชุมนี้ ได้แนบบันทกหลักการและเหตุผลประกอบร่างพระราชบัญญัติมาพร้อมหนังสือนี้แล้ว

อนึ่ง เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เกี่ยวข้องกับความคิดเห็นเฉพาะหน้าของประชาชนเป็นจำนวนมาก หากไม่แก้ไขให้ทันทั่วทั้งอาจยังผลให้เกิดความไม่สงบเรียบร้อยในบ้านเมืองขึ้นได้ ฉะนั้นขอได้โปรดนำญัตติร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เข้าสู่การประชุมปรึกษาของสภาผู้แทนเป็นการด่วนด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

(ลงชื่อ) **เสรี สุชาติประคัลภ์**
(นายเสรี สุชาติประคัลภ์)

สำเนา

บันทึกหลักการและเหตุผลประกอบ

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดิน

พ.ศ. ....

หลักการ

ให้มีการควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดิน

เหตุผล

เนื่องจากยังไม่มีกฎหมายควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะ และที่ดินจึงเห็นสมควรมีกฎหมายควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดิน เพื่อความเป็นธรรมแก่ผู้ให้เช่าและผู้เช่าที่ได้รับความเดือดร้อนอยู่ในขณะนี้ นอกจากนี้จะได้อภิปรายในที่ประชุมสภาผู้แทน

(สำเนา)

ร่าง

พระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดิน

พ.ศ. ...

.....
.....
.....

.....
.....
โดยที่เป็นการสมควรตรากฎหมายควบคุมอัตราค่าเช่าเคหะและที่ดิน

.....
.....
มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติควบคุมอัตราค่าเช่า
เคหะและที่ดิน พ.ศ. ....”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจ
จานุเบกษาเป็นต้นไป

บรรดากฎหมาย กฎ ซึ่งขัด หรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้
พระราชบัญญัตินี้แทน

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“เคหะ” หมายความว่า สิ่งปลูกสร้างที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย โดยไม่คำนึงว่าจะ
ใช้เป็นที่ประกอบธุรกิจ การค้า หรืออุตสาหกรรมด้วยเป็นส่วนประธานหรืออุปการณ
“ที่ดิน” หมายความว่า ที่ดินสำหรับปลูกสร้างเคหะและที่ดินที่ต่อเนื่องเป็น
บริเวณของเคหะ

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ในเขตจังหวัดพระนคร เขตจังหวัดธนบุรี
เขตเทศบาล และเขตสุขาภิบาลทุกแห่ง

มาตรา ๕ ให้มีกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า "คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า" ประกอบด้วยประธานกรรมการคนหนึ่ง และกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่าสี่คน แต่ไม่เกินสิบคน ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

ให้รัฐมนตรีตั้งกรรมการคนหนึ่งหรือบุคคลอื่นเป็นเลขานุการ คณะกรรมการ

มาตรา ๖ คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่ามีอำนาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า ประกอบด้วยประธานอนุกรรมการคนหนึ่ง และอนุกรรมการอื่นอีกไม่น้อยกว่าสี่คนแต่ไม่เกินแปดคน โดยได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรี เพื่อปฏิบัติการแทนคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าในท้องถิ่นใดตามที่คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าจะได้อบรมหมาย การแต่งตั้งคณะอนุกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า และการมอบหมายให้ปฏิบัติการใดในท้องถิ่นใด ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา

คณะอนุกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าตามวรรคก่อน เป็น คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าในกิจการที่ได้รับมอบหมาย

มาตรา ๗ การประชุมของคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า หรือคณะอนุกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าทุกราว ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่ต่ำกว่ากึ่งจำนวนของกรรมการทั้งหมด

ในการประชุมทุกราว ถ้าประธานของคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า หรือคณะอนุกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าไม่มาประชุม หรือไม่อยู่ในที่ประชุม ให้ที่ประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานแห่งที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานแห่งที่ประชุมออกเสียงเพิ่มได้อีกหนึ่งเสียง

มาตรา ๘ ผู้ให้เช่าเคหะหรือที่ดินจะเรียกร้องขึ้นค่าเช่าจากผู้เช่าหาได้ไม่เว้นแต่จะได้อุญาตจากคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า

มาตรา ๙ เมื่อคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าได้รับ คำร้องขอขึ้นค่าเช่าหรือคำร้องใดๆ ที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้วินิจฉัยภายในหกสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำร้องขอ

มาตรา ๑๐ การขึ้นค่าเช่านั้นให้หมายความถึงการกระทำดังต่อไปนี้ ถ้าได้กระทำด้วยเจตนาให้เป็นการแก้ไข หรือเพิ่มเติมสัญญาเช่าที่เดิมอยู่เป็นครั้งสุดท้าย เกี่ยวแก่เคหะหรือที่ดินที่ให้เช่านั้น คือ

- (๑) การให้ผู้เช่าเสียเงินกินเปล่า หรือเสียทรัพย์สิน หรือเสียบริการให้แก่ผู้ให้เช่า ซึ่งผู้เช่าไม่จำต้องเสียตามกฎหมาย
- (๒) การให้ผู้เช่าต้องมีหน้าที่หรือรับภาระใด ๆ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- (๓) การให้ผู้เช่าหลุดพ้นจากหน้าที่ หรือภาระใด ๆ ซึ่งผู้ให้เช่ามีอยู่ตามสัญญา หรือตามกฎหมาย
- (๔) การให้ผู้เช่าได้สิทธิ หรือประโยชน์ในเคหะหรือที่ดิน สคน้อยลงกว่าที่มีอยู่ตามสัญญา หรือตามกฎหมาย

มาตรา ๑๑ คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่ามีอำนาจ อนุญาตให้ผู้ให้เช่า เคหะและที่ดินขึ้น ค่าเช่า ได้ในอัตราที่เห็นสมควร โดย คำนึงถึง อัตราค่าเช่า ที่เป็นอยู่ โดยทั่วไปในเวลาที่ผู้ให้เช่าร้องขอขึ้นค่าเช่า แต่ในกรณีจะเป็นประการใดก็ตาม คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่าจะอนุญาตให้ผู้ให้เช่า ขึ้นค่าเช่า ได้ต่อเมื่อพระราชบัญญัตินี้ได้ประกาศใช้แล้ว ไม่น้อยกว่าสามปี

มาตรา ๑๒ เพื่อปฏิบัติการพิจารณาคำร้องขอที่ได้ยื่นตามพระราชบัญญัตินี้ ให้คณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่ามีอำนาจ

- (๑) เรียกผู้เช่า ผู้ให้เช่า หรือบุคคลอื่นใดตามความจำเป็นมาชี้แจงเกี่ยวกับเคหะหรือที่ดินนั้น
- (๒) เรียกสัญญาเช่า ใบเสร็จค่าเช่าและเอกสารอย่างอื่นเกี่ยวกับการเช่าจากผู้ครอบครองเอกสารนั้น ๆ
- (๓) ตรวจสอบและ ที่ดินที่เช่าในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก

มาตรา ๑๓ ผู้ให้เช่าเคหะหรือที่ดิน ไม่มีสิทธิให้ผู้เช่าซึ่งได้ใช้ หรือได้รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่าอยู่ในหรือภายหลังวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เลิกใช้หรือได้

รับประโยชน์ในทรัพย์สินที่เช่า แม้จะไม่มีสัญญาเช่าหรือสัญญาเช่านั้นสิ้นสุดแล้วก็ตาม เว้นแต่ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ผู้เช่ามีคินดไม่ชำระค่าเช่าสองคราวติด ๆ กัน นอกจากมีสัญญาต่อกันไว้เป็นอย่างอื่นอันเป็นคุณแก่ผู้เช่า

(๒) ผู้เช่าใช้ทรัพย์สินที่เช่าเพื่อการอย่างอื่นนอกจากที่ปรากฏตามสัญญาเช่า อันอาจเป็นเหตุให้ทรัพย์สินที่เช่าเสียหาย และผู้ให้เช่าได้ให้คำเตือนแล้ว ผู้เช่าไม่ปฏิบัติตามภายในเวลาอันสมควร

(๓) ผู้เช่าให้เช่าช่วงโดยมิได้รับความยินยอมจากผู้ให้เช่า

(๔) ผู้เช่าไม่ส่งวัน ทรัพย์สิน ที่เช่า เสมอกับวิญญูชน จะพึงส่ง วัน ทรัพย์สิน ของตนเอง

(๕) ได้รับความยินยอมจากผู้เช่า

(๖) เมื่อคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า ได้พิจารณาเห็นสมควร และให้ความยินยอมในกรณีให้ผู้ให้เช่าเดิม หรือผู้รับโอนกรรมสิทธิ์ ในทรัพย์สินที่ให้เช่า มีความจำเป็นจะเช่าอยู่อาศัยในทรัพย์สินที่ให้เช่า

(๗) เมื่อคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า ได้พิจารณาเห็นสมควรและให้ความยินยอม ในกรณีที่เคหะที่ให้เช่านั้นชำรุดทรุดโทรม ถึงขนาดต้องสร้างใหม่ หรือซ่อมแซมใหม่ ในลักษณะที่การซ่อมแซมนั้น บุคคลจะอยู่อาศัยในขณะที่ทำการซ่อมแซมมิได้หรือในกรณีที่ผู้ให้เช่าประสงค์จะรื้อเพื่อปลูกสร้างใหม่ ให้ส่อคล่องหรือเป็นไปตามผังเมือง ความเจริญหรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง

(๘) เมื่อคณะกรรมการควบคุมอัตราค่าเช่า ได้พิจารณาเห็นสมควรและให้ความยินยอมในกรณีที่ผู้ให้เช่าที่กินประสงค์จะเปลี่ยนแปลงลักษณะของที่ดินให้เป็น ที่ปลูกสร้างอาคารใด ๆ เสียใหม่ให้ส่อคล่อง หรือเป็นไปตามผังเมือง ความเจริญ หรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง หรือจะใช้เป็นสถานที่เพื่อประโยชน์ แก่กิจการใดซึ่งเป็นการเจริญ หรือความเป็นระเบียบเรียบร้อยของบ้านเมือง ทั้งนี้ โดยเจ้าของที่ดินยินยอมเสีย และได้ชำระค่าหรือถอนอาคารให้แก่ผู้เช่า ซึ่งจะต้อง

หรือถอนอาคาร ออกไปจากที่ดินนั้นตามจำนวน ที่คณะกรรมการควบคุมอัตรากำเช่า กำหนด

(๔) เมื่อคณะกรรมการควบคุมอัตรากำเช่าได้พิจารณาเห็นสมควร และให้ความยินยอมเพื่อการอันเป็นสาธารณูปโภค สาธารณประโยชน์ หรือประโยชน์ของรัฐ

มาตรา ๑๔ ในกรณีที่ผู้เช่าเคหะหรือที่ดินตาย และผู้หนึ่งผู้ใดในครอบครัวของผู้เช่าซึ่งอาศัยอยู่ในทรัพย์สินที่เช่าขณะที่ผู้เช่าตาย แสดงความจำนงจะเช่าทรัพย์สินนั้นต่อไป โดยแจ้งความจำนงเป็นหนังสือ ไปยังผู้ให้เช่าภายในสามสิบวัน นับตั้งแต่วันที่ผู้เช่าตาย ให้ถือว่าผู้แจ้งความจำนงนั้นเป็นผู้เช่าสืบแทนต่อไป

มาตรา ๑๕ ผู้เช่าและผู้ให้เช่าเคหะหรือที่ดินที่เกี่ยวข้องของอาชุรฎมณค้ำสั่งของคณะกรรมการควบคุมอัตรากำเช่าที่ ได้ส่งตามพระราชบัญญัตินี้ก่อน รัฐมนตรีได้ภายในกำหนดสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบคำสั่ง คำวินิจฉัยของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

มาตรา ๑๖ ห้ามมิให้เรียกหรือรับเงินกินเปล่าหรือทรัพย์สินอื่น ในทำนองกินเปล่าจากผู้เช่า หรือผู้เสนอขอเช่าเคหะหรือที่ดิน

ความในวรรคก่อนมิให้ใช้บังคับแก่กรณีการเรียกเงินกินเปล่า หรือทรัพย์สินอื่นในทำนองเงินกินเปล่าจากผู้เสนอขอเช่าเคหะที่ปลูกสร้างขึ้นใหม่ หรือเคหะที่ไม่เคยมีการเช่ามาก่อนหรือเคยมีการเช่ามาก่อน แต่เคหะนั้นไม่เคยได้มีการเช่าโดยผู้เช่าต้องเสียเงินกินเปล่า หรือทรัพย์สินอื่นในทำนองเงินกินเปล่ามาก่อน

มาตรา ๑๗ ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา ๘ หรือมาตรา ๑๖ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินสองหมื่นบาท

มาตรา ๑๘ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดอัตรากำเช่ารวมเนียม ในการร้องขอต่อคณะกรรมการควบคุมการเช่า และการอุทธรณ์ได้ไม่เกินรายละเอียดสิบบาท

กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

(ลงชื่อ) เสรี สุชาติประคัลภ์, สมคิด ศรีสังคม, ประชา ทงศิริ, สนั่น ชีระศรีโชค,
(ผู้เสนอ)

(ลงชื่อ) ยิ่ง สติธรรม, บุญเย็น วอทอง, ไพบุลย์ มัชฌิมาลัย, สมนึก ทองรุ่งโรจน์
มีเดช วรสีหะ, สถาปน ศิริพันธ์, ไชแสง สุกใส, ทองดี อิศราวชิวิน,
จิต เวชประสิทธิ์, แคล้ว นรปติ, ประสงค์ เนื่องจำนงค์, อาทิตย์
สภาไชยกิจ, สะทวง เชื้อบุญมี, สมานา นิตยสุทธิ, อนันต์ ภักดิ์ประไพ,
ทองมาก จันทะลือ, อ่ำ รวงเงิน (ผู้รับรอง)

ขอเชิญคุณสุภัน พูลพัฒน์

นายสุภัน พูลพัฒน์ สมาชิก
สภาผู้แทน (กาฬสินธุ์) : ข้าพเจ้า
ขอเสนอญัตติตีความรัฐธรรมนูญ ซึ่งมี
รายละเอียดเหตุผลปรากฏอยู่ในญัตตินั้น
แล้ว เพื่อเป็นการรวบรวมและให้ตรง
ตามประเด็นที่ท่านประธานสภาได้
กำหนดไว้ ก็ใคร่ที่จะเรียนเหตุผล
ประกอบอีกสักนิดหนึ่ง เพราะใน
เหตุผลรายละเอียดซึ่งมีอยู่ในญัตติความ
นั้นยังไม่ชัดเจนนัก

เหตุผลก็คือว่า เป็นเรื่องระหว่าง
ท่านประธานสภากับสมาชิก มีความเห็น
ไม่ตรงกัน ทางท่านประธานสภาเห็น

ว่า อนันต์จะชกกับรัฐธรรมนูญ ทาง
ฝ่ายสมาชิกผู้เสนอก็ก่อนว่าไม่น่าจะชก
ที่นั่นผลที่สุดท่านประธานก็หาทางออก
โดยเชิญท่านสมาชิกผู้เสนอร่างพระราช
บัญญัติทั้งสองนั้นมาประชุมปรึกษาหารือ
กัน แต่ก็ตกลงกันไม่ได้ ผลที่สุดจึง
ได้ตกลงกันเอาไว้ขอให้รัฐสภาตีความเสีย
จึงได้เสนอญัตตินั้นขึ้นมาและท่าน
ประธานก็ได้บรรจุเข้าระเบียบวาระแล้ว
ที่นั้นก็บัญญัติไว้ว่าการตีความคราวนี้
ข้าพเจ้านึกว่าเป็นประวัติศาสตร์แห่ง
รัฐสภาไทยและจะเป็นประวัติศาสตร์
ของชาติด้วย ฉะนั้นก็อยากจะวิงวอน
บรรดาท่านสมาชิกทั้งสองสภาจงได้ใช้

พิจารณาญาณ โดยสุขุมและรอบคอบ
 คัมภีร์ภาพ เหตุผลอะไรทุกอย่างทุก
 ประการมาประกอบกัน เรื่องนี้ไม่ใช่
 เรื่องของรัฐบาล ซึ่งจะถือว่าเป็นการ
 แพ้ชนะในการตีความ เป็นเรื่องระหว่าง
 สภาอภิสมัชชิกสภาผู้แทนนี้เท่านั้นว่า
 ญัตติอย่างนั้นจะชกหรือไม่ชก ฉะนั้นไม่ว่า
 สมัชชิกพรรคไหนข้าพเจ้าก็อยาก จะขอ
 ร้องวิงวอนจงได้ใช้เหตุผล อย่าได้ไปใช้
 อารมณ์หรืออย่าได้ ไปถือว่าเป็นพรรค
 พวกอะไรอย่างนั้น เพราะการตีความ
 คราวนี้เป็นประวัติศาสตร์ของ รัฐสภา
 ไทยแน่ แล้วก็เป็นตัวอย่างต่อไปอีก
 ด้วยว่า ถ้าเกี่ยวกับเข้า ๆ คำว่าเข้า ๆ
 อย่างนี้ตีความไปอย่างไร ๆ เสร็จแล้ว
 เข้ามาไม่ได้ก็เลย ฉะนั้นอันนี้ก็อยาก
 จะขอฝากบรรดา ท่าน สมัชชิกที่เคารพ
 ทั้งหลายได้ทราบไว้ด้วย ที่นี้การเสนอ
 ร่างพระราชบัญญัตินี้ที่ข้าพเจ้าจะ สรุปล
 เพียงสั้น ๆ ก็เป็นบัญญัติอยู่เพียงว่า
 หลังจากวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๑๒
 พระราชบัญญัติควบคุมการ เข้าเคหะ
 และที่ดินนี้จะถูกยกเลิกไปหรือไม่ อันนี้
 เป็นประเด็นแรกที่สำคัญที่สุด ข้าพเจ้า
 เข้าใจว่า ขอบประธานไทย ถ้าหากว่า

เป็นการเข้าใจผิด ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทาง
 วุฒิสมาชิกซึ่งท่านยังบังคับกฎหมาย
 ฉบับนั้นไว้ ๑ ปี ตามมาตรา ๑๒๑
 แห่งรัฐธรรมนูญนั้น ก็คงจะหนักเมื่อ
 หลังจากวันที่ ๑๒ แล้ว พระราชบัญญัติ
 ควบคุมการเข้าเคหะและที่ดินนี้ จะ ต้อง
 ถูกยกเลิกไปหมดทุกมาตรา คือทั้งฉบับ
 เลย แต่ความจริงหาเป็นเช่นนั้น ไม่
 ถ้าท่านดูมาตรา ๒๑ ถ้าท่านมีมากด้วย
 เบ็ดเตล็ด กระดาษได้เบ็ดเตล็ดด้วย ในมาตรา
 ๒๑ ซึ่งมีกำหนดระยะเวลาให้ใช้
 ใช้ถ้อยคำว่ามีมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๗
 ให้มีกำหนดใช้ได้เพียงอันแรก ๕ ปี
 ต่อมากี่ ๒ ปี ต่อมากี่ ๑ ปี หมาย
 ความว่า ๘ ปี รวมแล้ว ๘ ปี ที่นี้ถ้า
 สมมติว่ามาตรา ๒๑ ซึ่งทางสภานี้แก้ไข
 ไปแล้ว ก็เป็นมติโดยเอกฉันท์ขึ้นไปสู่
 วุฒิสภานั้นตกไป ที่ต่างว่าตกไป ก็คง
 เลิกไป ๒ มาตราเท่านั้น ก็มาตรา ๑๑
 กับมาตรา ๑๗ ที่นี้ก็อยาก จะถาม ทาง
 กระทรวงมหาดไทย กรรมการท่านตั้ง
 ไว้จะขอขึ้นคำเข้าต้องไปร้องขอต่อคณะกรรมการ
 กรรมการมีสิทธิที่จะอนุญาต
 ไม่อนุญาตอย่างไรยังใช้ได้อยู่ เคหะ
 ควบคุมก็อย่างไรที่ดินควบคุมก็อะไร

อย่างไร อะไรยังใช้ได้หมดอยู่ ๒๐ มาตรา คงใช้ไม่ได้ ๓ มาตรา ไม่ใช่ยกเลิกทั้งหมด อันนี้จะเป็นปัญหาทางกระทรวงมหาดไทยละท่านจะทำอย่างไร กรรมการที่ท่านตั้งไว้ และมาตรา ๑๑ ว่าห้ามมิให้เรียกร้องชื้อเข้ากับผู้เช่า อันนี้หมายความว่าพอพ้นวันที่ ๑๒ แล้วเป็นอันยุติ แต่ท่านยังมีบทบัญญัติอยู่ว่า ถ้าผู้ให้เช่าร้องขอชื้อเข้า ให้ยื่นต่อคณะกรรมการ คณะกรรมการจะต้องพิจารณาภายใน ๖๐ วัน แล้วก็ว่าจะให้ชื้ออย่างไร ๆ มีลำดับไว้เสร็จ โดยละเอียดอย่างยิ่ง คือมาตรา ๒๐ ห้ามมิให้เรียกเบี้ยเจียหรือเงินกินเปล่า หรือทำนองเงินกินเปล่าเกี่ยวกับเคหะและที่ดิน ซึ่งจะเป็นที่ดินควบคุมหรือไม่ควบคุมก็ตาม นี่จะเป็นปัญหายุ่งยากอีกต่อไป ถ้าเกิดไปเรียกเข้าไป มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๒ ก็คิดตาราง ถูกปรับตั้งหมื่นบาท มันไม่ใช่เลิกไปทั้งหมดนี้ข้าพเจ้าขอชี้ให้เห็นเป็นประเด็นแรก มันยังใช้ได้อยู่ ใช้ได้อยู่อีก ๒๐ มาตรา เพราะไม่มีบทบัญญัติใดเลยว่ เมื่อพ้นวันที่ ๑๒ แล้ว ให้กฎหมายนี้ยกเลิกไป

มันยกเลิกไปเฉพาะแค่มาตรา ๑๑ กับ มาตรา ๑๗ เท่านั้น นี่เป็นประการแรก ที่นี้ก็จะเกิดปัญหาปฏิบัติ ทางกระทรวงมหาดไทยก็จะเกิดเป็นปัญหาขึ้นมา แล้วที่นี้ทางศาลเกิดฟ้องร้องกันขึ้นมา ก็จะเกิดเป็นปัญหาในระบบทางศาลขึ้นอีก เพราะว่าเคหะควบคุมคืออะไร ที่ดินควบคุมคืออะไร มีอยู่ ยังควบคุมอยู่ แล้วที่นี้ไปฟ้องร้องกันที่ศาล ศาลจะใช้อกฎหมายอย่างไร เมื่อสมมติว่าตกไปที่เรียนนี้หมายความว่าสมมติว่าตกไปที่สุด ในระยะนั้นจนถึง ๑ ปี บรรจบ ๑ ปี คดีทางศาล ศาลจะทำอย่างไร ยังควบคุมอยู่ ไม่รู้ศาลจะทำอย่างไร ทางมหาดไทยก็ไม่รู้จะทำอย่างไร กรรมการที่ท่านตั้งไว้ก็ไม่รู้ท่านจะทำอย่างไร มันไม่ใช่เลิกทั้งหมด อันนี้เป็นสาระสำคัญ ซึ่งจะเป็นปัญหาตามมา ที่นี้ก็มีปัญหาสำคัญอีกอย่างหนึ่งสำหรับ มาตรา ๑๒๑ ว่าเมื่อล่วงพ้นไปแล้ว ๑ ปี สภาผู้แทนอาจออกกฎหมายนั้นขึ้นมาพิจารณาได้ แล้วเมื่อมีมติกึ่งหนึ่งแล้ว ให้ถือว่าได้รับความเห็นชอบจาก รัฐสภา ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้

ทันตาพบ ๑ ปีแล้ว สภาวิทยุยก
กฎหมายฉบับนั้นขึ้นมาพิจารณา
แล้วมีมติกึ่งหนึ่งให้ใช้เป็นกฎหมายได้
ทำอย่างไร เพราะอันนั้นบอกให้ใช้ได้
ถึง ๑๒ ปี จาก พ.ศ. ๒๕๐๔ ๑๒ ปี
ก็ถึง พ.ศ. ๒๕๑๔ แล้วทำอย่างไร
ผลย้อนหลังของกฎหมาย บัญชีนั้นจะ
ยุ่งยากแก่ศาลมากไหม เพราะไม่ได้มี
บทบังคับว่า สภาผู้แทนจะยกขึ้นไม่ได้
มาตรา ๑๒๑ เขียนไว้ชัด สภาผู้แทน
วิทยุยกขึ้นแล้ว ก็ใช้กึ่งหนึ่งประกาศ
ใช้เป็นกฎหมายได้ แล้วทำอย่างไรที่
กฎหมายฉบับนั้น บอกว่าให้ใช้ได้
๑๒ ปี มาตรา ๒๑ ที่แก้ไข ที่นั้นมันก็
ย้อนหลังไป เมื่อย้อนหลังไปแล้วจะทำ
อย่างไร สิ่งที่ทำมาแล้วอย่างนั้น
คือมันควบคุมไปจนกระทั่งถึงวันที่ ๑๒
ตุลาคมนี้ ย้อนหลังไปถึงวันที่ ๑๒
ตุลาคมที่จะถึงนี้ แล้วจะทำอย่างไร
ปัญหาทางศาล ปัญหาทางมหาดไทย
เกิดติดตามมาอีก แล้วท่านจะทำอย่างไร
อันนี้ข้าพเจ้ารู้สึก แหมเสียใจเอาอย่าง
มากมายทีเดียวที่ไปดูก็ยังเสีย ถ้าหาก
ว่าท่านไม่รับหลักการ มันตกไปเสีย

มันก็เป็นไปตามข้อบังคับข้อ ๔๔ คือ
ไม่ให้เสนอมติคืนนั้น ในคราวประชุม
คราวเดียวกันในสมัยเดียวกัน ถ้าท่าน
ทำอย่างนั้นเสียมันก็หมดไป นี่ท่านไป
ยับยั้งไว้ แล้วเกิดยกขึ้นมาวินิจฉัยขึ้น
แล้วท่านจะทำอย่างไร ข้าพเจ้าเสียใจ
มาก ทางศาลก็จะลำบาก ทางมหาดไทย
ก็ลำบาก ผู้ปฏิบัติก็ลำบาก เพราะ
กฎหมายแพ่ง ไม่ห้ามย้อนหลัง ค้วยะ
ไม่เหมือน กฎหมายอาญา ประมวล
กฎหมายอาญาเขียนไว้ชัด ไม่ให้ย้อนหลัง
แต่กฎหมายแพ่งไม่มีห้ามไว้ ห้ามไว้แล้ว
ก็เป็นคุณด้วย ย้อนหลังนี้เป็นคุณ และ
ใช้ได้ด้วย ถ้าไม่เชื่อท่านทุกท่านก็เป็น
นักกฎหมายอยู่ในนี้ก็มีอยู่เยอะเยอะ
ฉะนั้นจึงขอร้องว่าให้ใช้พิจารณาให้
รอบคอบสุขุม อย่าไปเอาเรื่องพรรค
เรื่องพวก เพราะอันนี้ ไม่ใช่เรื่อง
พ่ายแพ้ ระหว่างรัฐบาล กับสมาชิก
เป็นเรื่องของสภาโดยตรง ระหว่าง
สภาโดยตรง ที่นี้ข้าพเจ้าทราบเหตุผลมา
แต่ว่าจะเท็จจริงอย่างไร ก็ยังไม่ยืนยัน
ถ้าหากว่าผิดพลาดอย่างไรก็ขอประทาน
อภัยจากท่านวุฒิสมาชิกด้วย ที่ท่านให้

เหตุผลในข้อแรกก็มีอยู่ว่า กฎหมายนั้น
 เป็นการควบคุมชนบางหมู่บางเหล่า
 ไม่ได้ควบคุมทั่วไป ถ้าท่านเข้าใจ
 อย่างนั้น ข้าพเจ้าก็เสียใจที่จะเรียนว่า
 กฎหมายควบคุมการเข้าเคหะและที่ดิน
 ใช้นั้นกับทุกเขตเทศบาลทั่วราชอาณาจักร
 ถ้าท่านจะนึกอย่างนั้น ข้าพเจ้าก็ขอย้อน
 เอากฎหมายปี ๒๕๐๕ ซึ่งสภาร่าง
 ทำหน้าที่สภานิติบัญญัติ ออกไปคุ้มครอง
 คำสั่งท่านนายกรัฐมนตรีตามมาตรา ๑๗
 อันนั้นไม่ยิ่งเฉพาะหรือ ทำไม่ออกไปได้
 ซึ่งเกี่ยวท่านก็เป็นวุฒิสมาชิกอยู่
 สมัยท่านออกไป ทำไมท่านออกไปได้
 อย่างนี้ข้าพเจ้าว่ามันไม่ถูก

ที่อื่นอีกอันหนึ่ง ท่านก็บอกว่า
 เป็นการรอนสิทธิ ชัดต่อเสรีภาพในการใช้
 ทรัพย์สิน ท่านไม่ได้นึกหรือว่า เขา
 ตกลงเข้ากันมาตั้งไม่รู้กี่ปี ๆ ต่างคนต่าง
 แสคงเจตนาตกลงกัน มันเกิดเป็นข้อ
 สัญญาขึ้นมา มันไม่ใช่ว่าออกกฎหมาย
 บังคับ แต่ต้องให้เข้าอย่างนั้นนะ แต่ต้อง
 ให้เข้าอย่างนั้นนะ ไม่ได้ว่า อย่างนั้น
 คุ้มครองที่เข้ากันมาแล้ว แล้วตกลงกัน
 เอง มันจะเป็นการรอนสิทธิได้อย่างไร

ใช้สิทธิระหว่างเจ้าของทรัพย์สินกับผู้เช่าได้
 เต็มที่มาแล้ว มันไม่ใช่เป็นการรอนสิทธิ
 ฉะนั้น ถ้าหากท่านคิดอย่างนั้น จริง ๆ
 ข้าพเจ้าเสียใจอีกเหมือนกัน เพราะว่า
 อันนั้นมันเข้ากันมาก่อนแล้ว ข้อตกลง
 อันนั้นมันเป็นสัญญาแล้ว ผูกพันกันแล้ว
 ตามกฎหมายแล้ว อันนี้ก็อีกประการหนึ่ง

ที่นี้ก็มีพิจารณาเพื่อให้รวบรวม

เข้า ก็มาขอพิจารณามาตรา ๑๒๑ เสีย
 มาตรา ๑๒๑ ความจริงอันนี้ ข้าพเจ้า
 ได้พิจารณาพระราชบัญญัติ ๒๕๔๒ แล้ว
 มาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๑ นี้ ลอกกัน
 มาทั้งคืนเสีย แม้แต่สะกดการันต์ก็ยังไม่
 เปลี่ยนแปลง ก็มีความหมายอย่างเดียวกัน
 ที่นี้สำหรับมาตรา ๑๒๑ ก็โยงไป
 ใช้มาตรา ๑๒๒ คำว่าร่างพระราชบัญญัติ
 นั้น ถ้าไม่เห็นชอบด้วยก็เทียบยัง ที่
 มาตรา ๑๒๑ ร่างพระราชบัญญัติที่
 ต้องยังอยู่ไว้โดยบทบัญญัติมาตรา ๑๒๐
 นั้นนี้หมายถึงร่างพระราชบัญญัติอะไร
 อันนี้ก็ขอเรียนต่อ ประธานรัฐสภาว่า
 ร่างพระราชบัญญัติอันนั้นก็ คือร่าง พระ
 ราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ
 ควบคุมการเข้าเคหะและที่ดิน โดย

เฉพาะก็คือแก้มาตรา ๒๑ มาตราเดียว
ไม่ได้แก้มาตราอื่นด้วย ก็หมายถึงอัน
นั้นแล้ว ทันทีก้อให้อ่านให้หมด มาตรา
๑๒๑ มีที่ไหนละบอกไว้ว่า ห้าม เมื่อ
ยับยั้งไว้แล้วห้ามมิให้เสนอกฎหมายอย่าง
เดียวกันหรือคล้ายคลึงกันอะไรทำนองนี้
มีที่ไหน นี่เป็นข้อไขของผู้ร่างรัฐ
ธรรมนูญ ข้าพเจ้าอยากจะเรียน ท่าน
ประธานรัฐสภาว่าอย่างนั้น เพราะถ้า
อะไรจะห้ามไว้รัฐธรรมนูญนั้นเขียนไว้
เยะเยาะ ข้อห้าม มิให้กระทำอย่างนั้น
ห้ามมิให้กระทำอย่างนั้น หรือกระทำมิได้
อย่างพระราชบัญญัติ เกี่ยวกับการเงิน
ถ้าเป็นของสมาชิกจะกระทำมิได้ เว้น
แต่ทำนายกรฐมนตรีรับรอง อย่างนี้
ห้ามไว้ แต่มาตรา ๑๒๑ นี้ มีที่ไหน
ห้ามไว้ ถ้าข้าพเจ้าจะตีความให้เป็น
ประโยชน์ตามมาตรา ๑๒๑ จะเทียบได้
ก็คือ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา
ความแพ่งมาตรา ๑๘๓ ซึ่งเขียนไว้ว่า
เมื่อยื่นฟ้องคดีนั้นต่อศาลไว้แล้ว ห้าม
มิให้ฟ้องคดีอย่างเดียวกันนั้น ต่อศาลใด
อีก อันนี้ถ้าห้ามก็หมายความว่า จะยกร่าง
พระราชบัญญัติ ก็จะไม่เสนอร่างพระราช

บัญญัติแก้ไขมาตรา ๒๑ อย่างเดียวกัน
นั้นไปสู่สภาอีกไม่ได้ เท่านั้น ถ้าจะตี
ความ ตัดตีความให้เป็นประโยชน์อย่าง
ที่สุดได้เพียงแค่นั้นเอง แล้วไม่มีห้าม
ไว้ว่าเหมือนกันหรือคล้าย คลึงกัน หรือ
ว่าหลักการใกล้เคียงกัน ไม่มี ท่านประ
ธานที่เคารพ ข้าพเจ้าพูดหมดแล้ว ไม่มี
อันนี้ก็ขอเรียนสู่ที่ประชุมได้ โปรด
พิจารณาวินิจฉัย ทันทีก้อเมื่อไม่ห้ามไว้อย่าง
นั้นก็ทวนกลับมาว่าอยากจะ ขอร้องท่าน
สมาชิกวุฒิสภา ได้เสนอบัญญัติ เข้า ไปยัง
วุฒิสภายกร่างขึ้นพิจารณาใหม่จะได้อีกไหม
เพราะมาตรา ๑๒๑ ก็ไม่ห้ามไว้เหมือน
กัน ห้ามแต่สภาผู้แทน ยกขึ้นไม่ได้ถ้า
ไม่ล่วงพ้น ๑ ปีแล้ว อันนี้ก็จะต้อง
ปัญหาไปไม่เป็นการยุ่งยากแก่กระทรวง
มหาดไทย ไม่เป็นการยุ่งยากแก่ทาง
ศาล อันนี้ก็อยากจะขอเสนอท่านสมาชิก
วุฒิสภา เพราะเรากลัวว่าท่านนี่คือเป็น
ผู้ใหญ่ เรากลัวๆ กับว่าเป็นพี่ ท่าน
เป็นพี่เราเป็นน้อง เราถืออย่างนั้น แต่ว่า
ถึงอย่างไรก็ตาม ถ้าท่านทำไม่ได้
ข้าพเจ้าก็จะสรุปข้อแตกต่างให้เห็น
อย่างชัดเจน นอกจากที่กล่าวมาแล้วว่า
กฎหมายฉบับก่อนแก้ไขเฉพาะมาตรา

๒๑ มาตราเดียวแล้ว ถ้าสมมติว่าผ่านพ้นจากวันที่ ๑๒ ไปแล้วก็คงยกเลิกคือไม่ใช่บังคับเฉพาะมาตรา ๑๑ กับมาตรา ๑๗ เท่านั้น และมาตรา ๒๑ อีกมาตราหนึ่ง ส่วนอีก ๒๐ มาตรายังคงใช้ได้โดยบริบูรณ์เว้นแต่จะมีกฎหมายยกเลิกใหม่ ร่างใหม่ของเรายกเลิกกฎหมายทั้งฉบับ ไม่ใช่เฉพาะมาตรา ๒๑ ร่างขึ้นมาใหม่เลย แล้วโดยเฉพาะก็คือให้สิทธิผู้ให้เช่าอย่างมากมายกยอก ซึ่งกฎหมายเก่าผู้ให้เช่าจะขอขึ้นค่าเช่า ยื่นคำร้อง แล้วคณะกรรมการต้องพิจารณาเห็นสมควร แต่ที่เราไม่ได้ใช้ ถ้อยคำอย่างนั้นให้สิทธิที่จะยื่นแล้วยื่น มาแล้วกรรมการต้องส่งโดยหลักเกณฑ์ต่อไปนี้เลย ไม่ใช่พิจารณาตามที่เห็นสมควรหรือไม่เห็นสมควร อย่างเกี่ยวกับการเรียกเงินกินเปล่าหรือเงินเบาะเจ๊ะ ที่ว่านั้น เราใช้เฉพาะเคหะควบคุมอย่างเดียว เคหะและที่ดินควบคุมอย่างเดียว ส่วนเคหะและที่ดินอื่น ๆ เราไม่ได้เขียนไว้เลย ก็เรียกว่าต้องการคุ้มครองผู้อยู่อาศัยโดยเฉพาะเท่านั้น อันนี้เป็นข้อแตกต่างข้อหนึ่ง หมายความว่าที่สมาชิกเสนอเข้ามา ๒ ฉบับนั้น เป็นการยก

เลิกกฎหมายปี ๒๕๐๔ ทั้งหมดเลยทั้งคืนเลย แล้วเขียนร่างขึ้นมาใหม่เลย ไม่ใช่เสนอแก้มาตรา ๒๑ อย่างเดิมตามที่มาตรา ๑๒๑ ห้ามไว้ นี่ก็เป็นประการแรก แล้วที่นักสาร สำคัญอีกอันหนึ่งที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งถูกวุฒิสภายับยั้งนั้น ให้ขยายออกไปอีก ๔ ปี รวมแล้วเป็น ๑๒ ปี แก้กฎหมายใหม่นี้ไม่มีเลย ไม่มีกาวควบคุม ไม่มีกำหนดระยะเวลาควบคุมไว้เลย นี่ก็เป็นข้อแตกต่างอีกประการหนึ่ง แล้วชื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ตั้งอยู่แล้วว่ามันมีกติกานั้นร่างเดิมว่าร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติควบคุมการเช่าเคหะและที่ดิน พ.ศ. ๒๕๐๔ (ฉบับที่...) พ.ศ. ... ส่วนร่างใหม่นี้ ไม่ใช่ พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดินเลยทุกมาตราไปหมดเลย ไม่ได้ไปใช้อย่างนั้น ที่ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าก็อยากจะชี้แจงคำว่า พระราชบัญญัติเดิมใช้คำว่า การเช่า อันใหม่นี้ใช้คำว่า ค่าเช่า ความหมายมันมีกติกานั้น ท่านผู้วิเคราะห์ศัพท์ตามพระราชบัญญัติเดิมแล้วจะเห็นว่า ที่ใช้คำว่า ควบคุมการเช่า หมายความว่า การเช่าก่อนปี

๒๕๐๔ คบคุมถึงการเข้า การเข้าก่อน
ปี๒๕๐๔ โดยเฉพาะแต่กฎหมายใหม่ของเราไม่มี และจะเข้ากันมาทีไหนๆ ก็ตาม
เมื่อแยกตกลงกันเป็นสัญญาผูกพันกันตาม
ประมวลแพ่งแล้ว แต่ก็ต้องผูกพัน
ตามกฎหมายใหม่ทั้งหมดเลย นี่ก็จะเห็น
ข้อแตกต่างอีกอันหนึ่ง เพื่อมิให้เป็นการ
เสียเวลา ก็อยากจะขอวิงวอนท่านสมาชิก
ทั้งสองสภาอีกครั้งหนึ่งเพื่อจะเปิดโอกาส
ให้บรรดาท่านสมาชิก ได้พูดกัน อย่าง
กว้างขวาง สรุปแล้วข้าพเจ้าเองเห็น
ยืนยันมาตั้งแต่แรกว่า ร่าง พระราช
บัญญัติสองฉบับนี้ ไม่ขัดกับร่างพระราช
บัญญัติ ซึ่งวุฒิสภายังไว้ แต่ที่นี้ก็
ได้พยายามปรึกษาหารือกัน ท่านประธาน
ท่านก็บอกว่า ไม่มีทางออกอย่างไรแล้ว
เพราะกลัวมันจะขัด ถ้าขัดเข้าไปแล้วส่ง
ไปทางวุฒิสภา วุฒิสภาก็ว่า ขัด เอ๊ะ
ส่งมาตีความอีก มันเสียเวลา ไหนๆ จะ
อย่างนั้นแล้วละก็เสนอต่อท่าน ประธาน
รัฐสภาเสียเลย ก็ความเสียเพื่อให้มัน
เรียบร้อยไปเลย ไม่ต้องขึ้นไปวุฒิสภา
แล้วย้อนกลับมาตีความอีกทีหนึ่ง ฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่าท่านสมาชิก

รัฐสภาจะพิจารณาญัตตินี้ด้วยดี ขอให้
ท่านอย่าได้ไปถือว่า อันนั้นมันไม่ได้เกี่ยว
แก่รัฐบาล ไม่ใช่รัฐบาลแพ้หรือรัฐบาล
ชนะ เป็นเรื่องในวงงานของสภา โดย
เฉพาะ ท่านตีความเสร็จไปแล้ว อย่าให้
มันไปขัดกับรัฐธรรมนูญอีก เกี่ยวกับ
ความว่าอย่างนั้นแล้วเกิดขัดรัฐธรรมนูญ
อีก ชาวภาวราชวาทีเขาจะเอาป่าเอา
ฉะฉานก็ขอให้ท่าน ได้พิจารณาโดย
รอบคอบสุขุมคัมภีรภาพ อย่าได้ไปนึก
เลยว่า อันนี้เป็นเรื่องแพ้เรื่องชนะ เป็น
เรื่องทางฝ่ายประธานของสภาผู้แทนเสนอ
มาเพื่อให้เรื่องมันเป็นไป โดยเรียบร้อย
เท่านั้นเอง ฉะนั้นจึงหวังเป็นอย่างยิ่ง
ว่า ท่านจะตีความไปในทางที่ดีเพื่อ
ประโยชน์แก่ประชาชนผู้เดือดร้อนแล้ว
ก็ขอให้หนักว่าสภาผู้แทนนี้เป็น สภาของ
ปวงชนซึ่งได้รับเลือกตั้งมาจากประชา
ชนโดยเฉพาะ สำหรับท่านวุฒิสภานั้น
ถึงแม้ท่านจะไม่ได้รับเลือกมาจากปวงชน
แต่รัฐธรรมนูญก็เขียนไว้ชัดแล้วว่า ท่าน
เป็นผู้แทนของปวงชน ฉะนั้นก็ขอให้
ท่านนึกถึงข้อนี้ ตามสถิติของกระทรวง
มหาดไทยก็ปรากฏอยู่แล้วว่า มีคนเข้า

ที่ต้นและเคหะควบคุมอยู่ ๕ หมื่นครอบครัว
ครัวเป็นจำนวนคน ๔ แสนกว่าคน ท่าน
จะนึกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย หรืออย่างไร
๔ แสนคนนี่ เพราะฉะนั้นก็ขอได้โปรด
พินิจพิจารณาโดยรอบ คอบ ขอขอบ
พระคุณครับ

นายเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์
สมาชิกสภาผู้แทน (ระยอง): ญัตติที่
เสนอขึ้นมา เกี่ยวกับการตีความตาม
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ เท่านั้น
ข้าพเจ้าเห็นว่า ไม่เกี่ยวกับร่างกฎหมายที่
สมาชิกสภาผู้แทนเสนอหรือร่างกฎหมาย
ที่วุฒิสภายับยั้งแต่ประการใด แต่ว่าเพียง
แต่พาดพิงถึงกันเท่านั้น ฉะนั้นปัญหาที่
จะพิจารณาในที่นี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเรา
ควรจะตีความเฉพาะมาตรา ๑๒๑ ว่า
มีความหมายอย่างไร ด้อยค่าที่เป็น
ปัญหานี้มีเพียงด้อยค่าเดียว คือว่าร่าง
พระราชบัญญัตินั้น หมายความว่า
ถ้าจะคู่กับของรัฐธรรมนูญมาตรา
นี้จะเห็นว่าค่าว่า ร่างพระราชบัญญัติ
ฉบับนั้น ต้องยอมหมายถึงร่างพระราช
บัญญัติที่วุฒิสภายับยั้ง ร่างพระราช
บัญญัติฉบับนี้ ถ้าหากว่าวุฒิสภายับ
ยั้งแล้ว สภาผู้แทนอาจจะเสนอขึ้นมา

ใหม่ได้หลังจาก ๑ ปีล่วงพ้นไป และ
ถ้าหากสภาผู้แทนลงมติเห็นชอบด้วย
ด้วยคะแนนเสียงเกินกึ่งหนึ่งของสมาชิก
ทั้งหมดแล้ว ร่างพระราชบัญญัติฉบับ
นั้นก็เป็นอย่างใช้ได้ ไม่จำเป็นต้องเสนอ
วุฒิสภาต่อไปอีก เพราะฉะนั้นถึง
แม้จะมีการลงมติว่า รัฐธรรมนูญมาตรา
นี้มีความหมายอย่างไร ก็ว่ากันเฉพาะ
รัฐธรรมนูญเท่านั้น จะไปตีความหรือ
จะ ไปอ้างอิงว่าร่างพระราชบัญญัติที่
เสนอมานั้น ข้อที่รัฐธรรมนูญมาตรา
หรือไม่ หาได้ไม่ ข้าพเจ้าเห็นว่า เป็น
หน้าที่ของประธานสภาผู้แทนที่จะ
พิจารณาหลังจากการตีความแล้วว่า
สมควรที่จะบรรจุร่างพระราชบัญญัติ
สมาชิกเสนอมานั้นเข้าระเบียบวาระหรือไม่
และความจริงร่างพระราชบัญญัติ
สมาชิกสภาผู้แทนเสนอสอง หรือสาม
ฉบับนั้นก็ยังไม่เกี่ยวข้องกับวุฒิสภาแต่
ประการใด จะเกี่ยวข้องก็ต่อเมื่อร่าง
พระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ ได้ผ่านสภา
ผู้แทนไปและเข้าถึงวุฒิสภา วุฒิสภา
ก็จะต้องพิจารณาว่าจะรับเป็นกฎหมาย
หรือไม่ ก็หมายความว่า ถ้าเป็นร่าง
พระราชบัญญัติฉบับที่ถูกลบยั้งเพียงแต่
สภาผู้แทนเห็นชอบด้วย ด้วยคะแนน

เสียงกึ่งหนึ่งก็ผ่านเป็นกฎหมาย แต่ร่างพระราชบัญญัติใหม่นั้นจำเป็นต้องเสนอวุฒิสภาอีก หลังจากที่สภาผู้แทนเห็นชอบแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าวุฒิสภามีเพียงเท่านั้น และความจริงนั้นข้าพเจ้าคิดว่าเรื่องนี้ไม่ควรที่จะต้องมาตีความกัน เพราะเป็นเรื่องของประธานสภาเท่านั้น ผู้เสนอนี้ก็เป็นรองประธานสภา ก็มีหน้าที่จะพิจารณาร่วมกับท่านประธานสภาว่าสมควรหรือไม่ที่จะบรรจุร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้หรือสองสามฉบับที่สมาชิกเสนอมาเข้าระเบียบวาระ ถ้าหากว่ามีปัญหาในภายหลังว่า วุฒิสภาไม่เห็นชอบด้วย ท่านก็ตกไป ไม่มีปัญหาที่จะต้องตีความ แต่ความจริงรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ นั้นความชัดแจ้งจริง ๆ ไม่จำเป็นต้องตีความเลย และข้าพเจ้าขอเรียนว่า อย่าไปลงมติว่ากฎหมายที่เสนอมานั้นจะขัดมาตรา ๑๒๑ หรือไม่ เพราะว่าในรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้พูดเลยว่า ในการตีความนั้นถ้ามีปัญหา จะต้องพิจารณาว่ากฎหมายฉบับใดขัดรัฐธรรมนูญหรือไม่ เป็นเรื่องของตุลาการ รัฐธรรมนูญไม่ใช่เรื่องของสภานี้ที่จะตีความ

หม่อมราชวงศ์เสนีย์ ปราโมช สมาชิกสภาผู้แทน (พระนคร) :
 ข้าพเจ้าเห็นด้วยกับท่านสมาชิกผู้ผู้เกียรติที่กล่าวเมื่อตะกี้ว่า ปัญหาเฉพาะหน้าเราไปตามที่เสนอเข้ามา เป็นปัญหาตีความตามมาตรา ๑๒๑ รัฐธรรมนูญก็บัญญัติว่า ถ้าเกิดปัญหาเกี่ยวกับตัวบทในรัฐธรรมนูญ ละก็อาจจะเสนอมารัฐสภาตีความได้ เพราะฉะนั้นเมื่อท่านประธานได้บรรจุระเบียบวาระเข้ามาแล้วจะให้ถกไป ข้าพเจ้าก็ไม่เห็นชอบด้วย มันเป็นปัญหาเรื่องตีความเกี่ยวกับวงงานในรัฐสภา ที่นี้ข้าพเจ้าเห็นว่อย่างนี้ ปัญหา มันมีนัยเกี่ยวแหล่งที่จะตีความมาตรา ๑๒๑ เพราะว่า มาตรา ๑๒๑ ขอประธานโทษ ขอเอามาอ่านเพื่อความชัดแจ้ง มาตรา ๑๒๑ บัญญัติว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ต้องยับยั้งไว้โดยบทบัญญัติมาตรา ๑๒๐ นั้น เมื่อเวลา ๑ ปี ใ้ล่ล่วงพ้นไปนับแต่วันที่วุฒิสภาส่งร่างพระราชบัญญัติกลับคืนมายังสภาผู้แทน สภาผู้แทนยกร่างพระราชบัญญัติ คืนขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ปัญหาที่มีแต่เพียงว่า ความหมายเป็น

อย่างไร ถ้าในทางกลับกัน ก็หมายความว่า ร่างพระราชบัญญัติใดที่สภาผู้แทนเสนอขึ้นไป ได้ถูกยับยั้งไว้โดยวุฒิสภาแล้ว ในระหว่าง ๑ ปีสภาผู้แทนจะยกเอาร่างพระราชบัญญัตินั้นขึ้นมาพิจารณาไม่ได้ เพราะฉะนั้น บัญญัติที่มีที่สภาผู้แทน สมาชิกสภาผู้แทนเสนอร่างพระราชบัญญัติเข้ามาใหม่ ๒ ฉบับนั้นเป็นร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภายับยั้งไว้หรือเปล่า ข้าพเจ้าก็คิดว่านี่เป็นประเด็นโดยตรง ข้าพเจ้าหวังว่าท่านประธานสภาที่เคารพจะเห็นด้วยว่าร่างพระราชบัญญัติที่เสนอเข้ามาใหม่ ๒ ฉบับ ไม่ใช่ อันที่วุฒิสภายับยั้ง เพราะว่าเมื่อเสนอเข้ามาใหม่ มันยังไม่ทันขึ้นไปถึงวุฒิสภา การยับยั้งยังไม่มี เพราะฉะนั้นเมื่อตีความตามมาตรา ๑๒๑ แล้ว จะต้องถือว่าร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับที่กำลังเข้าสู่สภานั้น ไม่ใช่ร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภาได้ยับยั้งไว้ คนละอัน ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคนหนึ่ง นะ เห็นว่าอย่างนี้พยายามแยกแยะว่ามันไม่เหมือนกัน อะไรต่างๆ ข้าพเจ้าไม่เห็นอย่างนั้น ข้าพเจ้าเห็นยิ่งกว่านั้น เห็นว่าตั้งแต่

ว่าจะเหมือนกันกับฉบับที่ถูกยับยั้งไว้ก็ตาม ก็ยังเสนอได้ เพราะเหตุอะไร เพราะเหตุว่าความบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ นี้ได้ให้อำนาจวุฒิสภาไว้แต่เพียงว่าจะยับยั้งร่างพระราชบัญญัติที่มาจากสภาผู้แทน รัฐธรรมนูญไม่ได้ให้อำนาจแก่วุฒิสภาที่จะยับยั้งอำนาจอธิปไตยของสภาผู้แทนที่จะเสนอกฎหมาย มันคนละอัน หลักเกณฑ์ที่สภาผู้แทน จะเสนอกฎหมายมีบัญญัติไว้ชัดเจนในมาตรา ๑๑๑ แห่งรัฐธรรมนูญ โดยไม่มีข้อแม้เงื่อนไข โดยไม่มี ข้อยกเว้นว่าห้ามมิให้เสนอกฎหมายเข้ามาในรูปเดียวกันกับที่วุฒิสภายับยั้งไว้เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียนท่านประธานว่า ความเห็นของข้าพเจ้าก็ค่อนข้างว่า อำนาจยับยั้งนั้นยับยั้งอะไร ถ้าดูตามตัวบทในมาตรา ๑๒๑ ละก็เป็นเพียงยับยั้งร่างพระราชบัญญัติของสภาผู้แทน แต่ไม่มีอำนาจที่ไหนที่มายับยั้งอำนาจอธิปไตยของสภาผู้แทนที่จะเสนอกฎหมาย เป็นคนละเรื่อง เพราะฉะนั้นประเด็นในที่นี้จะเป็นเรื่องที่สภาผู้แทนเสนอกฎหมายร่างพระราชบัญญัติเข้ามาใหม่ ส่วนที่ถูก

ยับยั้งก็ยับยั้งไป แต่การเสนอนั้นไม่มี
ข้อกำหนดที่ไหน ที่จะ มา อ้างอิง ได้ว่า
จะเสนอไม่ได้ หรือให้วุฒิสภายับยั้งได้
ไม่มีข้อนั้น มันมีอยู่อันหนึ่งซึ่งพูดกัน
ว่ามันคล้ายคลึงกัน มันเหมือนกัน หรือ
ไม่เหมือนกัน ดังที่ท่าน สมาชิกผู้
เกียรติ ได้แสดงมาว่าไม่เหมือนกันและ
ข้าพเจ้าได้กราบเรียนท่านแล้วว่า ถึงแม้
จะเหมือนกันข้าพเจ้าก็เห็นว่ามันเป็นคน
ละฉบับเหมือนกับลูกฝาแฝดไทย นายอิน
นายจัน ใครๆก็ว่าเหมือนกัน เรียกอิน
เป็นจัน จันเป็นอิน แต่ท่านประธาน
ที่เคารพคงไม่พูดว่า คนๆนี้เป็นคน
เดียวกันนั่น มันคนละคน มันเหมือน
กันได้ แต่มันคนละคน จันโตก็
ร่างพระราชบัญญัติก็เหมือนกัน มัน
อาจจะเหมือนกันได้ แต่มันคนละอัน
และอย่างน้อยท่านก็จะพูดไม่ได้ว่าอันที่
เสนอใหม่นั้นเป็นร่างพระราชบัญญัติ
ของสภาผู้แทนที่วุฒิสภายับยั้งไว้อันต้อง
ห้ามมิให้ยกขึ้นพิจารณาในระหว่าง ๑ ปี
พูดไม่ได้ เพราะมันยังไม่ได้อันไป
วุฒิสภา ยังไม่มีการยับยั้ง ข้าพเจ้า
เห็นอย่างนี้ จะผิดจะถูกก็แล้วแต่ที่
ประชุมนี้จะวินิจฉัย มันมีข้อก็อยู่

อันหนึ่งซึ่งกระเด็นกระสายอยู่ว่า ร่าง
พระราชบัญญัติโคตกไปแล้ว กว่าจะ
รับไป ไม่กว่าจะเสนอขึ้นมาในสมัย
เดียวกัน ข้าพเจ้าขอกราบเรียนท่าน
ประธานว่า เป็นคนละเรื่อง นั่นเป็น
ข้อบังคับเฉพาะสภาหนึ่งๆคงที่มีบัญญัติ
ไว้ คราวไว้ในข้อ ๔๔ ว่า บัญญัติโค
ตกไปแล้ว ห้ามมิให้นำบัญญัติซึ่งมี
หลักการเช่นเดียวกันขึ้นเสนออีก ใน
สมัยประชุมเดียวกัน นี่หมายความว่า
อย่างนี้ สมมติว่า พระราชบัญญัติ
ควบคุมค่าเช่าฉบับที่ถูกลบยั้งนี้ได้เสนอ
ขึ้นในสภาผู้แทนแล้วมันตกไป เพราะ
ว่าเสียงข้างมากไม่เอาด้วย อย่างนี้
สมาชิกสภาผู้แทนจะเสนอขึ้นใหม่ใน
สมัยประชุมครั้งนั้นไม่ได้ แต่ตัวพระ
ราชบัญญัตินั้นมันผ่านไป แล้ว มันผ่าน
สภาผู้แทนไปแล้วไปถูกยับยั้ง เพราะ
ฉะนั้นหลักการนี้เป็นคนละอัน หลัก
การทำว่าบัญญัติโคตกไปแล้ว ห้ามเสนอ
ใหม่นั้นเป็นเฉพาะสภา เพื่อไม่ให้ทำงาน
ซ้ำๆซากๆเฉพาะสภาแต่ว่ากรณีที่เกิด
มาต้องตีความมันไม่ใช่อย่างนั้น มัน
เป็นเรื่อง เป็นปัญหาโดยตรงว่า ร่าง

พระราชบัญญัติของสภาผู้แทนที่ส่งไป วุฒิสภาแล้วถูกยับยั้งไว้เนาะ สมาชิกยังมีสิทธิเสนอนั้นมาได้หรือไม่ ก็มีข้อที่น่าคิดอยู่ว่า การตีความนี้ต้องตีความตามเจตนารมณ์ ข้าพเจ้าก็ดูๆ แล้วก็เห็น ชักจะคล้อยตามว่า ก็อันเดียวกันนั่นแหละ จะพูดแยกแยะอะไรไปจริงๆ ก็อันเดียวกัน เรื่องจะให้คนเข้าอยู่ไหนๆ ต่อไปอีก พูดกันอย่างไรจริงใจเป็นอย่างไร เมื่อเช่นนั้นก็มีข้อที่น่าคิดอยู่เหมือนกันว่า ทำไมไม่ตีความตามเจตนารมณ์ แต่ท่านประธานที่เคารพ ข้าพเจ้าเป็นคนหนึ่งที่ถูกหลีกเลี่ยงเจตนารมณ์นี้ เพราะว่าถ้าไม่ขัดแย้งออกมาเป็นตัวอย่างนี้ ไม่มีตัวบทสนับสนุนแล้ว ไปตีเข้ามันไม่ใช่เจตนารมณ์ มันกลายเป็นอารมณ์ของคนที่ ข้าพเจ้ากลัวอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้น ในการตีความนี้ ต้องมีอะไรสนับสนุนในบทบัญญัติ มาตรา ๑๒๑ อีกนัยหนึ่งถ้าเรา จะตีความว่า ร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับที่เสนอเข้าไปในสภาผู้แทนต้องห้ามมิให้เสนอได้ตามมาตรา ๑๒๑ แล้ว มาตรา ๑๒๑ จะต้องเขียนว่าอย่างนั้น ว่าร่างพระราช-

บัญญัติของสภาผู้แทนฉบับใด วุฒิสภาได้ยับยั้งไว้แล้ว ห้ามมิให้สภาผู้แทนยกร่างนั้นขึ้นพิจารณา และห้ามมิให้สภาผู้แทนเสนอพระราชบัญญัติในรูปเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน มันต้องเขียนเข้าไปอย่างนั้น แต่ มันไม่มีที่นั่นหลักการตีความกฎหมายมันมี หลักอยู่หนึ่งว่า ตีความนะที่ได้ แค่อ่านไปเติมความเข้าเนาะ ไม่ได้ ตีความก็ไม่ได้ นี่เป็นหลักการกฎหมายที่สำคัญที่เราถือกันมา พวกนักนิติศาสตร์ก็คงรับทราบในชั้นนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าเราไปถือว่าร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ ที่สมาชิกสภาผู้แทนเสนอเข้ามานี้ เสนอเข้ามาไม่ได้ การทั้งนั้นจะเป็น การตีความเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ จะเป็นการเขียนใส่เข้าไปว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ถูกลบยับยั้งนั้น มิใช่ จะห้ามมิให้ยกขึ้นพิจารณา แต่ห้ามเสนอกฎหมายเช่นเดียวกันเข้า มาด้วย ซึ่ง ข้าพเจ้าเห็นว่า ทำอย่างไร ได้ ข้อที่สมาชิกผู้มีเกียรติคนหนึ่งว่า รัฐธรรมนูญมีช่องโหว่ ข้าพเจ้าก็ยังสงสัย เขาอาจจะตั้งใจไว้เช่นนั้นก็ได้ ทำไมจะไปบด-

ว่าเป็นช่องโหว่ เพราะเขาเขียนมาเท่าไรมันก็มีเท่านั้น จะว่าเป็นช่องโหว่ก็ไม่ใช่ เพราะทั้งหมดนี้เกี่ยวกับอำนาจอธิปไตยในทางนิติบัญญัติ ซึ่งแต่ละสภาทั้งวุฒิสภาและสภาผู้แทนมีอำนาจสูงสุดที่จะทำอะไร ทำได้ พูดยัง sovereignty หรืออำนาจอธิปไตยมันจำกัดไม่ได้ มาตรา ๑๒๑ ก็ไม่ได้จำกัด เป็นแต่ยังมีท่านเอง ขอให้รอไว้ ๑ ปีเท่านั้นแหละ แล้วมันก็ผ่านไปก็เป็นที่กฎหมายไปไหน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายังไม่เห็น ด้วยที่จะคิดว่า เป็นช่องโหว่ ที่มันก็มีปัญหาว่า ถ้าเราก็คความไปในทางที่ว่า ร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับให้เสนอเข้ามาได้ มาตรา ๑๒๑ มิเป็นหมันหรือ มิเป็นเป็นการเอากฎหมายที่เขาขยับยังมาพิจารณาด้วยหรือ ข้าพเจ้าว่าไม่เป็นเห็นว่าไม่เป็นเพราะอะไร เพราะว่า ๒ ฉบับนี้ถ้าเสนอผ่านสภาผู้แทนขึ้นไปก็ถึงวุฒิสภา วุฒิสภามีอำนาจเต็มบริบูรณ์ที่จะขยับยังได้อีก ไม่มีอะไรห้ามวุฒิสภาเหมือนกัน นี่อำนาจอธิปไตย และอธิปไตยมันมีด้วยกันทั้ง

๒ สภาอย่างนี้ อ้าว ท่าน อยากเสนอเสนอขึ้นมา แต่ฉันก็มีอำนาจขยับยังขยับยัง นี่แหละถ้าจะถามว่าควรไม่ควร ข้าพเจ้าเองเห็นว่าไม่ควร เสนอเข้ามาเลย ๒ ฉบับนี้ เพราะขึ้นไปถึงวุฒิสภาก็ไม่ดี ถ้าเขายังมีความเห็นอย่างเดิม เขาก็ขยับยังเร่ออีก แล้วมันก็ไม่ได้อะไร มันก็อาจจะติดกันไว้ว่า ถ้าทำอย่างนี้ได้ สมาชิกสภาผู้แทน ๒๑๕ คนเสนอทุกวัน ๆ กฎหมายท่านองให้เข้ามา วุฒิสภาท่านก็ขยับยังทุกวัน ๆ แล้วมันจะได้ประโยชน์อะไร ทำอย่างนั้นทำได้จริง แต่ว่าชาวบ้าน ชาวภาวเขาเห็นว่าเป็นบ้า แล้วเขาก็จะไม่เลือกผู้แทนเช่นนั้นอีก นี่เรื่องมันเป็นอย่างนี้ เพราะฉะนั้นมันใช้สามัญสำนึก ใช้ความนึกในทางที่จะทำอะไรให้เป็นมรรคเป็นผล แต่ที่แหละก็พูดในทางนี้ประโยชน์ก็มี อุปประโยชน์มันก็มี ข้าพเจ้าได้พูดแล้ว ในทางอุปประโยชน์ว่ามันจะเสียผล เสียการเสียงาน ท่านก็เสนอซ้ำ ๆ ซาก ๆ แต่ข้าพเจ้าก็คิดในแง่ตรงกันข้าม ประโยชน์มันก็อาจจะมิได้เหมือนกัน ท่านประธาน

สมมติว่า ข้าพเจ้าสมมติ ขอบพระทาน
โทษ ไม่ใช้ความจริง สมมติว่าพระ
ราชบัญญัติควบคุมค่าเช่า นั้นมันเกิดยก
เลิกขึ้นมา สมมติว่าคนเช่า ๔ แสน
๔ แสน มันเกิดก่อความปั่นป่วนขึ้นมา
สมมติว่าอย่างนั้น มันไม่เป็นจริงหรอก
ไม่เชื่อจะเป็นจริง แล้วที่นี้สภาผู้แทน
เห็น ความจำเป็น เพื่อความปลอดภัย
ของบ้านเมือง รัฐบาลกฎหมายอย่าง
เดียวกันเข้าไปอีก วุฒิสภาอาจจะเห็น
ชอบด้วยก็ได้ อาจจะเห็นชอบเพื่อบ้าน
เพื่อเมืองเพื่อความปลอดภัย ของบ้าน
เมืองก็ได้ นี่ เพราะฉะนั้นเมื่อพูดถึง
ช่องโหว่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาตั้งใจให้โหว่
เพื่อประโยชน์ของบ้านเมือง มันอาจ
จะทำได้อย่างนั้น เพราะฉะนั้นข้อนี้
เราจะคิดในทางเสียไม่ได้ ประโยชน์
มันมี ถ้าจะมีข้อคิดก็อย่างหนึ่ง ใน
ข้อสุดท้าย ก็มีคนพูดกันว่า มัน
เหมือนคดีเสร็จเด็ดขาด จะหยิบยกขึ้น
พิจารณาไม่ได้ ข้าพเจ้าว่าเทียบกันไม่ได้
คดีเสร็จเด็ดขาดจะเป็นเรื่องกฎหมาย
เอกชน ของบุคคลที่เป็นถ้อยเป็นความ
กัน ศาลตัดสินเสร็จเด็ดขาดเรารื้อฟื้น
ขึ้นมาว่ากล่าวอีกไม่ได้ แต่ไม่ใช่

นี่มันเป็นเรื่องอำนาจอธิปไตยที่จะใช้
ตามบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ แล้วก็มี
บัญญัติไว้เสียด้วยว่า ผลของการยับยั้ง
นั้นมีเพียง ๑ ปี เท่านั้นเอง มันไม่
เสร็จเด็ดขาด เมื่อครบ ๑ ปีแล้ว สภา
ผู้แทน ก็อาจจะยกขึ้นพิจารณาใหม่ได้
หรือจะไม่ยกขึ้นพิจารณาก็ได้ ให้สิทธิ
ไว้เช่นนั้น เพราะฉะนั้นจะเทียบกัน
คั่งนี้ไม่ได้ ข้าพเจ้าโดยสรุปเพื่อจะ
ให้คนอื่นมีโอกาสพูดต่อไป ข้าพเจ้าเห็น
ว่าสารสำคัญและที่สำคัญในเรื่องนี้มันอยู่
ที่ตัวบทในมาตรา ๑๒๑ นั่นเอง ว่า
ร่างพระราชบัญญัติของสภาผู้แทน โด
ที่วุฒิสภาได้ยับยั้งไว้ ร่างพระราช
บัญญัตินั้นห้ามมิให้ยกขึ้นพิจารณาภายใน
๑ ปี ที่นี้ข้าพเจ้าถามมองแล้วพิจารณา
แล้วจะมองด้วยวิธีการใดๆก็ตาม
ข้าพเจ้ายังมองไม่เห็น ว่า ๒ ฉบับที่
เสนอเข้ามาใหม่นี้มัน เป็นพระราช
บัญญัติที่ถูกต้องยับยั้ง เพราะมันยังไม่ขึ้นสู่
วุฒิสภา แล้วข้าพเจ้าเห็นว่าอันตรา
มันไม่มี ถ้าจะเสนอขึ้นไปตามวิถีทาง
อย่าไปคัดสิทธิของสภาผู้แทน อำนาจ
ของวุฒิสภาก็ยังมีอยู่เสมอที่จะยับยั้งได้

ถ้าท่านเห็นเป็นอย่างนั้น อีกนัยหนึ่งถ้า
สภาผู้แทนก็จะนึกเล่นตลกขึ้นมา ชุกลง
ขึ้นมา เสนอกฎหมายแบบเดียวกันไป
ท่านเป็นผู้ใหญ่ เป็นผู้พำนักเห็นว่า
เด็กมันชุกชุน ท่านก็ยังมีเสียมันก็
หมดเรื่องกันไป มันก็ตกไปตกที่ บัว
ไม่ชานาไม่ชุน ข้าพเจ้าเห็นอย่างนั้น
ครับ ขอขอบคุณ

นายอ้อม อุปรมัย สมาชิก
สภาผู้แทน (นครศรีธรรมราช) :
ขอประทานกราบเรียนประธาน รัฐสภา
และสมาชิกผู้มีเกียรติที่เคารพ ในฐานะ
ที่กระผมเป็นรองประธาน สภาคนหนึ่ง
ด้วย ร่วมกับสมาชิกผู้มีเกียรติคือคุณ
สุบิน ฯ และท่านประธานสภาผู้แทน
เพราะฉะนั้นเมื่อร่าง พระราชบัญญัติ
ควบคุมค่าเช่าซึ่งมีชื่อผิดเพี้ยนแตกต่าง
กันไป ๒ ฉบับ เสนอโดยคุณสุธรรม
สายศรี และคุณเสรี สุชาติประถัลภ
นั้น เขามาถึงสภาแล้ว ท่านประธาน
สภาพร้อมด้วยคุณสุบิน ฯ และกระผม
ก็ได้ร่วมพิจารณาเห็นว่า สภาผู้แทนนี้ควร
จะรับร่างพระราชบัญญัตินี้เข้าบรรจุ

ระเบียบวาระหรือไม่ความจริงนั้นในทาง
ปฏิบัติก็ไม่เคยกักกันผู้หนึ่งผู้ใดเป็น
อันขาด ในเรื่องการเสนอร่างพระราช
บัญญัติคือสภาผู้แทน เพราะเป็นสิทธิ
ของปวงชนที่จะทำเช่นนั้น แต่ในทาง
ปฏิบัติของประธานสภาและของรอง
ประธานนั้น มีหน้าที่รับผิดชอบร่วม
กันที่จะพิจารณาพระราชบัญญัติกฎหมาย
หรือญัตติใด ๆ ทุกฉบับว่าเป็นเรื่อง
ที่ช่วยกฏหมาย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
กฎหมายรัฐธรรมนูญและข้อบังคับของ
สภาหรือไม่ เป็นเบื้องต้น ก่อนที่จะ
ปฏิบัติกรเรื่องอื่น ๆ ใดทั้งสิ้น หลัง
จากได้พิจารณากัน โดยรอบคอบหลาย
ครั้งหลายหน และหลังจากที่ได้เชิญท่าน
ผู้มีเกียรติซึ่งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนและ
นักกฎหมายหลายท่าน มาประชุมปรึกษากัน
แล้ว ในที่สุดก็ไม่อาจที่จะตกลงกันได้
ทั้งนี้ก็เพราะว่ามีเหตุผลตามที่ท่าน
รองประธานสุบิน ฯ ได้กราบเรียนต่อ
ที่ประชุมนี้แล้วว่า ถ้ารับเข้าพิจารณา
กฎหมาย ๒ ฉบับนี้แล้ว แล้วก็จะ
ไปพบปัญหาใหญ่ ซึ่งรออยู่เบื้องหน้า
ในทางปฏิบัติของศาลยุติธรรมก็คือ ใน

เรื่องของกระทรวงมหาดไทยก็ดี ซึ่งเกี่ยวข้องกับ คณะ กรรมการ ควบคุมค่าเช่า เพราะฉะนั้นในที่สุดจึงได้ลงมติกันว่าควรที่จะให้นำข้อคิดของอันนี้เข้าเสนอ ต่อที่ประชุมรัฐสภาให้รัฐสภาวินิจฉัยเป็นการชี้ขาด เพื่อที่จะเป็นบรรทัดฐานต่อไป กระผมกับคุณสับสน ๆ ก็ได้ร่วมกันเสนอข้อคิดเห็นอันนี้ต่อรัฐสภา เพื่อให้จัดการที่ความ ตามกฎหมาย รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๗๓ ทั้งที่ท่านสมาชิกผู้ที่เกี่ยวข้องที่เคารพก็ได้ปรากฏเฉพาะหน้า อยู่แล้วในขณะนั้นว่า บทนี้เป็นเวลาที่เราย่อมจะต้องการจัดการที่ความ รัฐธรรมนูญ ซึ่งทั้งนี้ก็เพราะว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ นั้นมีช่องว่างอยู่จริง โดยการเขียนเอาไว้อย่างไม่ชัดเจน ช่องว่างตามกฎหมายนี้จะเจตนาหรือไม่เจตนาตามที่ท่านอาจารย์ เสนีย์ ๆ ขอภัยโทษที่ออกชื่อ ได้กล่าวไว้ก็ตาม แต่มันมีช่องว่างจริง ๆ เรื่องช่องว่างตามกฎหมายนี้เป็นเรื่องธรรมดาของการเขียนกฎหมาย เพราะฉะนั้นจึงได้มีศัพท์กฎหมายเกิดขึ้น เรียกว่า gap of the law มันมีช่องว่างอยู่เสมอไปโดยเหตุนี้จึงได้มีวิธีการ

ที่จะต้องกระทำ การ ที่ความ กัน ทุก ๆ ประเภทในวงการผู้ที่ใช้กฎหมาย เพราะฉะนั้นรัฐสภา ฯ ณ ที่ประชุมแห่งนี้ จะมีความมาตรา ๑๒๑ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้อยคำ ถ้อยคำที่เขียนเอาไว้ว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ถูกลบยั้งนี้ หมายถึง ร่างพระราชบัญญัติที่มีคุณลักษณะประการใด ตามมาตรา ๑๒๑ เพราะว่าไม่ได้พูดเอาไว้อย่างชัดเจนนั่นเอง เหตุนี้จึงได้มีการตีความกันขึ้น เพราะฉะนั้นรัฐสภาจะตีความ ไปอย่างไร นั้น ก็เป็นสิทธิและหน้าที่ของท่าน ในฐานะที่กระผมเป็นสมาชิกคนหนึ่งของรัฐสภานี้ เพราะฉะนั้นใครที่จะถือโอกาสกราบเรียนเสนอข้อคิดเห็น ด้วยสักคนหนึ่ง ด้วย เพราะว่าเพื่อว่ากระผมจะ ไม่ต้องยกมือขึ้นมากล่าวซ้ำเป็นครั้งที่ ๒ อีกเพราะไหน ๆ ก็ถูกขืนมาพูดเสนอให้ตีความแล้ว ก็ใครที่แสดงความคิดเห็น ส่วน ตัว ของกระผม ว่ากระผมมีความคิดเห็นในเรื่องนี้ประการใดประกอบ ไป ด้วย เรื่องนี้ตามความคิดเห็นส่วนตัวของกระผมนั้น หลังจากได้อ่านร่างกิมที่ถูกวุฒิสภายั้งไปแล้ว ประกอบไปด้วยร่างใหม่ของ

คุณสุธรรม ฯ และของคุณเสรี ฯ เสนอ
 ขึ้นมา มาประกอบกันแล้ว หลังจากได้
 พินิจพิเคราะห์อย่างถ่วง ตีรอบคอบ
 ละเอียดสุดซึ้งก็ปรากฏอย่าง ถ่วง ตีแล้ว
 กระผมเห็นว่า ขอประทานอภัยโทษที่
 จะกราบเรียนว่า ร่างกฎหมายทั้งสาม
 ฉบับนี้ ร่างกฎหมายใหม่ของคุณเสรี ฯ
 และคุณสุธรรม ฯ กับกฎหมายเก่านั้น
 กับร่างเก่าซึ่งดูขบขึงป็นนั้นมีเจตนารมณ์
 หรือวัตถุประสงค์ของกฎหมายนี้เหมือน
 กัน มีวัตถุประสงค์เหมือนกัน แม้ว่า
 จะแตกต่างกัน ไปบ้าง ในเรื่องถ้อยคำ
 ส่วนหรือรายละเอียดก็ตาม นั้นเป็น
 เรื่องธรรมดาของเขียนการกฎหมายขึ้นมา
 ใหม่ย่อมแตกต่างกันไปบ้าง แม้แต่ข้อ
 ของกฎหมายก็แตกต่างกันไปบ้าง เมื่อกัน
 ท่านอาจารย์เสรี ฯ ก็ได้กล่าวเอาไว้
 ว่าการตีความนั้นจำเป็นอย่างที่จะต้อง
 คำนึงถึงเจตนารมณ์ของผู้เขียนกฎหมาย
 ส่วนรายละเอียดปลีกย่อยนั้น ก็เป็นอีก
 เรื่องหนึ่ง ไม่ใช่เป็นเรื่องสารสำคัญ
 เรื่องนี้กระผมรับรองว่าเป็น หลัก ความ
 จริงที่ถูกต้องในการตีความกฎหมาย นั้น

เมื่อเพลงเสียงดังเจตนา รมณ ของผู้เขียน
 กฎหมายทั้งสามฉบับนั้นแล้ว จะเห็นได้
 ว่ามีเจตนารมณ์ตรงกันในสารสำคัญอยู่
 อย่างหนึ่งเท่านั้น แล้วก็ เป็นเหตุผล
 อย่างเดียว ที่ทำให้ประธานสภาผู้แทน
 และรองประธานทั้งสองกลองจนถึง นัก
 กฎหมายอื่น ๆ ที่เราเชิญมาปรึกษานั้น
 เห็นว่าเป็นการที่เหมือนกัน มีเจตนารมณ์
 เหมือนกัน เมื่อเหมือนกันแล้ว ถ้าท่าน
 ประธานสภาผู้แทนจะรับบรร จุระเขียบ
 วาระก็ย่อมจะขัดด้วยมาตรา ๑๒๑ เพราะ
 คำว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ถูกขบขึงไป
 นั้นนั้น มีลักษณะละม้ายคล้ายคลึงกันกับ
 ร่างกฎหมายใหม่สองฉบับ ของคุณ
 สุธรรม ฯ และคุณเสรี ฯ ที่เสนอเข้า
 มา กล่าวคือที่ละม้ายคล้ายคลึงหรือเกือบ
 จะตรงกันเปรี๊ยะ ก็คือ "การห้ามขึ้น
 ค่าเช่า" ซึ่งเป็นเจตนารมณ์ของกฎหมาย
 ทั้งสามฉบับนี้ตรงกันเสีย ท่านประธาน
 รัฐสภากรับ ตรงกันเปรี๊ยะเลย เมื่อ
 ตรงกันอย่างนี้ เมื่อเจตนารมณ์หรือ
 หลักใหญ่ตรงกันอย่างนี้ว่า ห้ามไม่ให้
 ขึ้นค่าเช่าในระยะเวลาตามที่ปรากฏเอา

ไว้เช่นเป็นต้นว่าร่างพระราชบัญญัติเก่า ห้ามไม่ให้ชนค้าเข้า ภายในร่างเก่าที่เป็นความคิดเห็นของสมาชิกผู้เกี่ยวข้องท่านหนึ่ง คือ คุณฟอง สิทธิธรรม ที่ได้เสนอขึ้นไปจนกระทั่งวุฒิสภายังยังไม่แล้วนั้นว่า ขอต่ออายุการห้าม คือ ห้ามไม่ให้ชนค้าเข้าต่อไปนั้น เป็นเวลาอีก ๔ ปี ส่วนร่างของคุณสุธรรมมา ขอต่ออายุการห้ามตลอดไป เว้นแต่จะได้อภิปรายติดตามมาตรา ๔ ของร่างใหม่นั้น ส่วนของคุณเสรีฯ นั้นต่ออายุการห้ามได้ไม่น้อยกว่า แต่ได้ใช้ไปแล้วไม่น้อยกว่า ๓ ปี จึงจะไม่ห้าม หมายความว่านับตั้งแต่วันใช้กฎหมายฉบับนี้ไปไม่น้อยกว่า ๓ ปี ก็จะชนค้าได้รวมความว่าคุณเสรีฯ มีเจตนารมณ์ที่จะให้ใช้บังคับได้หลังจากที่ได้ใช้กฎหมายนี้ต่อไปแล้ว ๓ ปี รวมความว่าร่างเก่าที่ถูกลบยังไปแล้วก็ดี ร่างใหม่ทั้งสองฉบับ ที่เสนอเข้ามานี้ก็ ล้วนแล้วแต่มีหลักการสำคัญว่า ห้ามชนค้าเข้าทั้งนั้น เมื่อทั้งสองฉบับนี้ทั้งร่างเก่า

และร่างใหม่ล้วนแล้วแต่มีเจตนารมณ์ตรงกัน ในสารสำคัญอย่างนี้แล้ว ท่านประธานสภาผู้แทนก็ได้ปรึกษาหรือลงมติหรือมีความคิดเห็นโน้มเอียงไปในทางที่ว่า ถ้าจะรับร่างกฎหมายสองฉบับนี้เข้าบรรจุระเบียบวาระเพื่อสู่การประชุมของสภาผู้แทนแล้ว ก็จะเป็นการไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ เราได้หยั่งดูความหมายของถ้อยคำอย่างนี้ว่าเป็นอย่างไรว่าไม่ชอบด้วยรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ หรือขัดกันไป ซึ่งการกระทำอันนี้ของท่านประธานสภาผู้แทนนั้น เป็นเรื่องจำเป็นเหลือเกินในทางปฏิบัติ ส่วนที่ท่านอาจารย์เสรีฯ ได้บอกอย่างไม่ใช่เป็นปัญหาอะไร ใครเสนอมาก็รับและก็พิจารณาในที่ประชุมสภาผู้แทน แล้วส่งขึ้นไป วุฒิสภาก็ยังกั้มยังไป การกระทำอย่างนั้นก็ได้แต่รู้สึกว่าเป็นการกระทำที่ปราศจากการรอบคอบสักหน่อย ทั้งนี้ก็เพราะว่าประธานสภาผู้แทนจำเป็นต้องพิจารณากันอย่างรอบคอบเหมือนกัน ว่าร่างกฎหมาย

หรืออุทิศใจทุกฉบับ ขอบด้วยรัฐธรรมนูญหรือเปล่า ชักด้วยข้อบังคับหรือเปล่าตลอดจนถึงแบบแผนของการประชุมในสภา อย่างนี้ก็คงค้างกันอย่างมากมาโดยเหตุนี้เองท่านประธานสภาผู้แทนจึงได้ขอให้มีการตีความกันขึ้นที่นั่นนอกจากการผมขออธิบายประกอบความเห็นส่วนตัวต่อไปอีกว่า เนื่องจากเราเห็นว่ามติของกรมของกฎหมายในลักษณะที่คล้ายคลึงกันกับฉบับเดิม เว้นแต่รายละเอียดปลีกย่อย ในการที่จะประกอบร่างกฎหมายนี้เท่านั้น ที่แตกต่างกันไป แต่สาระสำคัญก็เหมือนกันแบบเดียวกันกับ มีคำพูดที่ว่า มีน้ำใสไหลเย็นแลเห็นตัวปลาว่ายแหวกกอบัวอยู่ใหว ๆ เอ้า คนอื่นมาพูดอีก มีน้ำใสไหลเย็นเห็นมัจฉา วายแหวกปทุมอยู่ใหว ๆ มันก็เหมือนกันท่านประธาน มีความหมายเหมือนกันอย่างนี้ เพราะฉะนั้นท่านประธานสภาจึงบอกว่ามันเหมือนกัน มีความหมายมีทางปฏิบัติตรงกัน ส่วนรายละเอียด

ปลีกย่อยนั้นก็ค่อยว่ากันไป เรื่อง ๓ ปี ๔ ปี หรือ ๒ ปี อะไรเหล่านั้น นอกจากนั้นเหมือนกันแทบทุกอย่าง มีคณะกรรมการควบคุมค่าเช่า มีบทลงโทษ มีการอุทธรณ์ต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย อะไรเหล่านั้น ก็คล้ายคลึงกันไปทั้งหมดเพราะฉะนั้นจึงสรุปแล้วก็เห็นว่า ท่านประธานสภาจึงมีความเสียใจอย่างยิ่งที่ไม่อาจที่จะรับบรรจुर่างพระราชบัญญัติของสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคุณเสรีฯ และคุณสุธรรมฯ เข้าสู่การพิจารณาของสภานี้ได้ จนกว่าทราบผลการลงมติของรัฐสภา ในการตีความนี้แล้ว ส่วนรัฐสภาจะตีความประการใดนั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของท่าน ควรมึควแล้วแต่จะไปรท

นายชาบุญทร ไชยคำมั่ง
สมาชิกสภาผู้แทน (ภาพ สนิษฐ์) :
ในวันนั้นเรามาพิจารณาเรื่องการตีความกัน ได้มีสมาชิกผู้มีเกียรติพูดไปก็หลายท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งท่านเสนีย์ ปราโมช ซึ่งได้ชี้ว่าท่านเป็นผู้คงแก่เรียน และคุณเสวตร เปี่ยมพงศ์สานต์

ก้อยู่ในสถานมานาน นอกจากนั้นยังมี
ท่านรองประธานทั้งสองท่านได้มาพูด
แต่ละท่านพูดแล้วล้วนแต่มีเหตุผล แต่
กระผมอยากจะแจ้งใน การที่เรามาทำงาน
ในวันหน้าเราทำอะไร เราทำดีความ
รัฐธรรมนูญจะขัดต่อการปฏิบัติ ซึ่ง
ท่านประธานสภาได้ปฏิบัติ ไปหรือไม่
และข้อบังคับข้อที่ ๔๔ ได้บัญญัติขึ้น
ไว้นั้น ขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑
หรือไม่ นี่คือประเด็นที่เราจะพูดกัน
กระผมอยากจะกราบเรียนว่า เราถือ
อะไรเป็นแม่บทในการที่จะตีความ ก็คือ
รัฐธรรมนูญนั่นเอง รัฐธรรมนูญฉบับ
ตามมาตรา ๑๒๑ ได้บัญญัติไว้ว่า ถ้า
หากวุฒิสมาชิกไม่เห็นชอบร่างพระราช
บัญญัตินั้น ให้ยับยั้งไว้ ๑ ปี อันนี้ท่าน
เสนีย์ ได้ตีเจตนารมณ์ไว้ว่ามีอะไร
เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญนั้น กระผม
ได้ค้นมาทั้งหมดตั้งแต่ปี ๒๔๗๕ ตั้งแต่
คณะกรรมาการราษฎรได้เข้ามาจนถึงฉบับ
นี้ ได้มีรัฐธรรมนูญที่ทรงกันอยู่ ๒ ฉบับ
คือฉบับปี ๒๔๘๒ ซึ่งอยู่ที่มาตรา ๑๒๓
และมาตรา ๑๒๔ ท่านสมาชิกสภาร่าง
รัฐธรรมนูญได้ยกเอาบทตั้งต้นเลย ทรง
กันหมด จะมีข้อความเพี้ยนกันอยู่

๒๕๖
นิดหน่อย เป็นมาตรา ๑๒๔ ปัจจุบันนี้
ตรงกับมาตรา ๑๒๑ เจตนารมณ์ที่เรา
ถือว่าผู้ร่างมีความประสงค์อย่างไร
ข้อแรกเสียก่อน ที่กระผมพูดนั้นผม
ปฏิบัติตามข้อบังคับข้อที่ ๕๖ วรรค ๒
ก็ยังไม่เห็นพ้องกับผู้ใดทั้งนั้นต้องการ
ให้สภาได้พิจารณาด้วยความเป็นธรรม
คือเจตนารมณ์ของผู้ร่าง ต้องการให้
กฎหมายที่ถูกลบยังทั้ง สองสภาเป็น
๒ อย่าง คือถ้าหากเป็นวุฒิสมาชิกเสนอ
มานั้น ได้ส่งมายังสภาผู้แทน ถ้าหากว่า
สภาผู้แทน ไม่เห็น ชอบก็ จะตก ไปตาม
รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๐ วรรค ๒
สุดท้าย จึงได้ไปเขียนข้อบังคับขึ้นเป็น
ข้อบังคับข้อที่ ๔๔ เวลาที่เราเกิดใช้
ข้อบังคับที่ ๔๔ ของวุฒิสมาชิก
ฉะนั้นข้อสับสนจึงเกิดขึ้นระหว่างท่าน
ประธาน เพราะว่าข้อบังคับข้อที่ ๔๔
บัญญัติไว้ว่า ถ้าร่างพระราชบัญญัติ
ใดตกไป ห้ามมิให้นำมาเสนอในสมัย
ประชุมเดียวกัน เว้นแต่มีพฤติการณ์
เปลี่ยนไป ทั้งนี้เรามาคิดดูเจตนารมณ์
ของผู้ร่างรัฐธรรมนูญก็ดี และ
รัฐธรรมนูญที่ออกมาใช้ก็ดี ต้องการ
อย่างไร ก่อนอื่นกระผมขอกราบเรียนว่า
ทำไมเราจึงมี ๒ สภา มีวุฒิสภาเพื่อ

อะไรและมีสภาผู้แทนเพื่ออะไร อันที่
เห็นจะไม่ต้องอธิบายให้มากนัก แต่
เจตนารมณ์ ของกฎหมายคือต้องการให้
วุฒิสมาชิกมีสิทธิยับยั้งและถือเป็น
เอกสิทธิ์อย่างหนึ่ง ซึ่งไม่ควรที่จะลบล้าง
ได้โดยง่าย เพราะเป็นสมาชิกชั้นสูงใน
ระดับที่สูงกว่าสมาชิกของเรา แม้จะ
ไม่ได้รับการเลือกตั้งก็ตาม แต่ถือว่าเป็น
สมาชิกชั้นยอดที่มีความกตัญญูเช่น
อย่างนานาอารยประเทศของเขาที่ขึ้นไป
สู่สภาสูงเช่นนี้ เมื่อสภาสูง วิโต้ กลับมา
เราควรจะฟังเสียก่อน โดยปกติแล้ว
เราควร จะฟัง ประชามติ เสียด้วยซ้ำ
เพราะว่าสมาชิกวุฒิสภานั้น ได้ชื่อว่าเป็น
บุคคลที่คงแก่เรียน ขอโทษนะ ถ้าพูด
อย่างนี้ก็ไม่ใช่ว่าคุณดูเรา แต่ตาม
ความหมายแล้วในสหรัฐอเมริกาถือว่า
สมาชิกวุฒิสภานี้เป็นบุคคลชั้นนอกของ
สหรัฐอเมริกา แต่ของเราก็ควรจะเทียบ
ได้เช่นนั้น ฉะนั้นการวิโต้กฎหมาย
ฉบับนี้กลับมานั้นยอม ได้ชื่อว่าเป็นการ
กระทำหน้าที่ ของวุฒิสมาชิกด้วยความ
รอบคอบ รัฐธรรมนูญจึง ได้เขียน
เพื่อเชิดชูการปฏิบัติงานของวุฒิสมาชิก
ไว้ว่า ถ้าความเห็นของวุฒิสมาชิกเป็น

อย่างนั้น ไซ้ก็ควร จะรอไว้สัก ๑ ปี
เพื่อฟัง ประชามติ และ ฟังคำเรียกร้อง
อันนี้คือกระผมเข้าใจว่าเป็นเจตนารมณ์
เช่นนั้น ฉะนั้นในข้อบังคับข้อที่ ๔๔ จึง
ไม่ได้เขียนคำว่า ถ้ายับยั้งไว้แล้วจะเอา
เข้ามาไว้หรือไม่ ที่นี้กระผมขอทราบเรียน
ว่าข้อบังคับข้อที่ ๔๔ นั้น แม้แต่ของที่
เนาแล้ว เสียแล้ว ละเทะแล้ว คือตก
ไปแล้ว เป็นโมฆะแล้ว ข้อบังคับนี้
ยังอุทิศให้เขียนไว้ว่า ถ้ามีพฤติการณ์
เปลี่ยนแปลง ไป ให้เอาเข้ามาใหม่ ได้
นี้เรามาดูอันนี้เจตนาของข้อบังคับอันนี้
เขียนขึ้นไว้โดยองรัฐธรรมนูญเช่นเดียวกัน
กระผมจึงเห็นคล้อยกับท่านเสนาบดี
ว่าทำ ไม่นะ ถึงจะเอาเข้ามาใหม่ ไม่ได้
อันนี้ ถ้าพูด ไปก็เหมือน ไปโทษ ท่าน
ประธาน เพราะท่านคนเดียว judgement
ก็คงไม่ได้พอ ท่านก็ใหม่เหมือนกับพวก
เราเนี่ย กระผมว่าเอาเข้ามาได้ จะใช้ได้
หรือไม่ได้สถานะนี้จิตใจตัวเองอีกทีและ
ว่ากฎหมายอันนี้ขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่
เมื่อซัดก็ตกไปตั้งแต่อยู่ที่นั่น มาคืนต้น
ตกไปเสียแล้ว ฉะนั้นท่านประธานไม่
อนุมัติให้เข้ามาจึง ได้เกิดมีการตีความ
กันขึ้น ความจริงแล้วไม่จำเป็นต้องตี

ความเพราะ กฎหมายเขียน ชัด อย่างท่าน
 เสนีย์ว่า ท่านกระผมอยากกราบเรียน
 ต่อ ไปว่า สาระ สำคัญ ของ กฎหมาย ที่เรา
 มาตีความกันเดี๋ยวนี้ ทำไมท่านประธาน
 ถึงไม่ยอมให้เข้ามา ท่าน ประธาน
 มีความคิดหรือ กระผมว่าท่านประธาน
 ก็ปฏิบัติ ตาม ความ รู้ สึก ของ คน สามัญ
 สำนึก ก็ว่าร่างนั้นบังเอิญเป็นของพรรค
 อิศระ และกระผมผู้พูดก็เป็นพรรคอิสระ
 สัย กระผมเห็นว่าเราเรียกกันว่าเสอ
 นอกกะครบ ร่างอันนั้นก็สมมติว่าเป็น
 เสอ นอก แต่ท่านประธานบอกว่า เขย
 ไขไม่ได้ เอาไปแก้ไข แก้ ออกให้
 แขนสั้นเข้าบ้าง ตัดคือเป็นแบบอย่าง
 อันบ้าง ก็เรียกว่าเสอ นอก นั่นเอง ที่
 กระผมพูด เช่นนี้ขอ ท่าน ได้ กฎหมาย
 ทุกฉบับ มีวิเคราะห้ศัพท์ รากของ
 กฎหมายอยู่ที่วิเคราะห้ศัพท์ว่าเราจะใช้
 ศัพท์อันนั้นให้บัญญัติไว้อย่างใด ท่าน
 ผู้รู้ก็คงจะเห็นแล้วว่า ในมาตรา ๔ ของ
 การวิเคราะห้ศัพท์ใช้คำว่า "เคหะและ
 ที่ดิน" อยู่ทั้งนั้น ท่านประธานเปิด
 ครองนี้เข้า ก็ไปตรงเข้ากับวิเคราะห้ศัพท์
 ที่ตกและยังอยู่ ฉะนั้นถ้าร่างพระราช

บัญญัติใดที่วิเคราะห้ศัพท์ก็ดี ตัวบทก็ดี
 จะเปลี่ยนไปบ้าง แต่ว่าความประสงค์
 ก็ต้องการควบคุมค่าเช่าและที่ดินนั่นเอง
 ก็เมื่อหลักการ ตรงกัน เช่นนี้ ท่าน
 ประธานจึงใช้สิทธิยับยั้ง การยับยั้ง
 เช่นนี้ผิดหรือไม่ อันนี้ที่ประชุมเราเป็น
 ผู้ชี้ขาด กระผมจึงขอกราบเรียนว่า
 การที่เราจะเสนอร่าง พระราช บัญญัติ
 เข้ามาใหม่ จะขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่
 กระผมขอกราบเรียนยืนยันว่า ท่าน
 เสนีย์ว่า พุดถูก ไม่ขัด เพราะว่า การ
 เสนอเข้ามานั้น จะเอาหรือไม่เอาอยู่ที่
 พวกเรา ขอยกง่าย ๆ อย่างนี้ ร่าง
 พระราชบัญญัติ ของวุฒิสมาชิกนี้ เรามี
 อำนาจสูงกว่าอยู่อย่างหนึ่ง ถ้าเสนอมา
 โดยวุฒิสมาชิก มาถึงสภาเรา ถ้าเรา
 ไม่เอาตกไปเสียด้วยซ้ำ นี้เขาเรียกว่า
 อำนาจแห่ง ๒ สภา นี้ มันคอนกันหรือ
 มันคูลกัน กระผมไม่เสียใจเลย และ
 กระผมไม่เคยพูดเลยว่า ที่วุฒิสมาชิก
 ไม่ออกกฎหมายฉบับนี้ผิด กระผมก็ไม่
 เคยว่า ไม่ใช้กระผมพูดเอาแต่ใจตัว
 กระผมคือเจตนารมณ์ ของ กฎหมาย
 แล้วถือว่า การใช้สิทธิอภิปรายและการ
 ใช้สิทธิ ในสภานั้นย่อมมีเกียรติ และ

หยิ่งผยอง ด้วยเช่นเดียวกันที่จะพิทักษ์รักษาประโยชน์ของประชาชน กระผมเองมีความเห็นเสียอีกว่า ไม่น่าที่จะมาจู่โจมเข้าแล้ว เอาออกบ่อย ๆ อันเป็นการแสดงว่าพวกเรานี้ทำไม่มาจใจอยู่ แต่เรื่องค่าเช่าเราหรือ รับผิดชอบประเทศชาติกันเถียว รัฐบาลต่างหากเราให้ค่าไปแล้ว ไม่รู้จักใช้ ก็เป็นเรื่องของรัฐบาล หน้าที่ที่รัฐบาลจะต้องรับกรรม ไม่ใช่เรา เราเช่าบ้านเราสร้างบ้านให้แล้ว ไม่อยู่ก็เป็นเรื่องของรัฐบาล เราจู่เข้าไปเท่าไรก็เป็นเรื่องที่ยุ่งยากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นการที่ท่านประธาน ได้ ไปหวังว่า ถ้าเข้ามาแล้วรูปร่าง จะเหมือนกัน ก็เพราะว่าวิเคราะห์ศัพท์มันเหมือนกัน ใส่ในเหมือนกัน ก็ที่กระผมยกตัวอย่างเสีย นอกเปลี่ยน ผัวร้อง หรืออะไร พรรณนี้ การที่ท่านประธานทำไป กระผมว่าพอใช้ได้ อยู่ แต่ยังไม่เต็มเปี่ยม คือว่าควรจะให้เข้ามาเสีย ได้มาตั้งกันในสถานที่ให้แจ่มแจ้ง คือการที่ความในรัฐธรรมนูญนี้ ถ้าไม่จำเป็น ไม่ควรจะมาตีความกัน เพราะไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยที่เราจะมาพูดกันได้ง่าย ๆ และมันเป็นการเสียเวลาที่

จะเรียกพวกท่านนักปราชญ์ราชบัณฑิตมานั่งเสียเวลาอยู่อีกตั้ง ๓ หรือ ๔ ชั่วโมงนี้ เพราะว่ารัฐธรรมนูญมันแจ่มแจ้ง แดงแจ้ง ไม่ต้องตี ถ้าจะตีก็ตีความกันใน ข้อบังคับของท่าน ประธาน เฉพาะสภาผู้แทนเท่านั้น กระผมเห็นว่า จะเหมาะกว่า อันนี้ข้อบังคับเหมาะสมอยู่แล้ว เป็นแต่เพียงเรามาจัดทรงหน้า ที่ท่าน ประธาน ไม่เอาเข้ามานี้ ท่านประธาน กระทำขัดต่อข้อบังคับ และรัฐธรรมนูญหรือไม่ อันนี้ขอให้ท่านสมาชิกได้มาคุยกันนี้ จังหวะนี้ ไม่ใช่รัฐธรรมนูญ มันขัดแต่ท่านประธาน อาจจะทำขัดต่อข้อบังคับและรัฐธรรมนูญเอง ขอท่านได้วินิจฉัยข้อนี้ กระผมขอขอบคุณมาก

พันเอก จิตต์ ธนะ ไซธิ
สมาชิกรัฐสภา : กระผมขอ
ขอบพระคุณ ท่านประธาน ที่ได้ชี้ให้
อภิปราย ซึ่งกระผมคิดว่าการประชุม
ของรัฐสภาวันนี้ย่อมเป็นการ ประชุมที่
มีความสำคัญยิ่ง ดังที่ท่านสมาชิก
รัฐสภาผู้มั่งเกียรติกิ่งได้เสนอร่างพระราช
บัญญัติใหม่ทั้งสองฉบับนี้ ได้กล่าวมา
แล้ว นั่นก็หมายความว่า จะเป็น
ประวัติศาสตร์ซึ่งจะได้จารึกไว้ว่า การ

พิจารณา การทำงานของรัฐสภานั้น
 เป็นไปด้วยความรอบคอบ ด้วยเหตุ
 และผลด้วยความชอบธรรมและถูกต้อง
 ตามหลักนิติศาสตร์ หรือเปล่า เพราะว่า
 การตีความนั้น เป็นเรื่องของทางนิติ
 ศาสตร์เท่านั้น และอีกประการหนึ่ง
 อาจจะเป็นที่จารึกใน ประวัติศาสตร์ว่า
 การตีความหรือมติของสมาชิก
 รัฐสภาในวันนั้นจะเป็นไปในทำนองที่ว่า
 พวกมากลากไป หรือเพื่อประโยชน์
 ทางการเมืองอย่างใดอย่างหนึ่ง ซึ่งใน
 ประการหลังนี้ กระผมก็ว่าย่อมเป็นสิ่ง
 ที่ไม่ชอบอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นจึงเป็น
 หน้าที่ของท่านสมาชิกรัฐสภาผู้มีเกียรติ
 ทุกท่านจะได้ใช้วิจารณญาณให้ถี่ถ้วนว่า
 ญัตตินี้เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญหรือไม่
 โดยเฉพาะขัดต่อมาตรา ๑๒๑ หรือไม่
 ซึ่งด้วยเหตุและผลดังกล่าวนี้ กระผม
 ขอกราบเรียนต่อท่านประธานว่า ญัตตินี้
 ขัดต่อรัฐธรรมนูญ และกักรัฐธรรมนูญ
 ก็ไม่ได้มีข้อไหนอะไรที่จะให้ยื่นเสนอ
 ญัตตินี้ขึ้นมาได้ ทั้งนี้เหตุผลซึ่งกระผม
 ขอกราบเรียนท่านประธานมี ๒ ประการ
 คือว่าประการแรกก็คือว่า ร่างพระราช
 บัญญัติใหม่ทั้งสองฉบับนี้ เป็นร่าง
 พระราชบัญญัติที่ตามความแห่งมาตรา

๑๒๑ หรือไม่ ไม่ว่าจะเปลี่ยนแปลงไป
 หรือมีคำถ้อยคำผิดแผกไป ซึ่งอันนี้
 กระผม ไม่จำเป็นต้องมากล่าวอีกว่า
 ร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนั้น
 เป็นร่างพระราชบัญญัติในความหมาย
 แห่งมาตรา ๑๒๑ นั้นเอง ดังที่ท่านผู้มี
 อาวุธที่นั่นคือ ท่านหัวหน้าพรรค
 ประชาธิปัตย์ซึ่งเป็นอาจารย์กระผมมา
 เหมือนกัน ก็ได้กล่าวยืนยันไว้ว่าเป็น
 อันเดียวกันเอง โดยเจตนารมณ์นั้น
 ประการหนึ่ง เพราะฉะนั้นในเรื่องนี้
 ร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนั้น
 เป็นพระราชบัญญัติที่ตามความของมาตรา
 ๑๒๑ นั้นเอง และประการที่ ๒ ที่ท่าน
 ได้กล่าวไว้ว่า ร่างพระราชบัญญัติใหม่
 นั้น แม้ว่าจะเป็นร่างพระราชบัญญัติ
 อันเดียวกันนี้เอง ก็เสนอมาใหม่ได้
 เพราะยังไม่ได้ถูกยับยั้ง อันนี้กระผม
 ว่าเป็นการตีความ ขอประทานโทษ
 เป็นการตีความโดยอาศัยมาตรา ๑๒๑
 มาตราเดียวเท่านั้น ซึ่งเป็นการไม่ถูก
 ต้องตามหลักนิติศาสตร์ การตีความนั้น
 โดยหลักของนักนิติศาสตร์แล้วก็ย่อม
 เป็นที่รู้จักทั่วไปว่า เราจะอาศัยมาตรา
 เดียวเอาตีความไม่ได้ เราจะต้อง

อาศัยหลาย ๆ มาตรา ถ้าหลายมาตรา
ก็ความไม่ได้ ก็คือองค์ความผิดของ
กฎหมายแต่ละฉบับ เพราะฉะนั้นใน
ประเด็นที่ ๒ นี้ กระทบอยากจะให้
หวนไปคูมาตรา ๑๒๐ ขอประทานโทษ
ที่จะต้องอ่านมาตรา ๑๒๐ มีว่า เมื่อ
วุฒิสภาหรือสภาผู้แทน ได้พิจารณา ร่าง
พระราชบัญญัติเสร็จแล้ว (๑) ถ้าเห็น
ชอบด้วยกับสภาผู้แทน หรือวุฒิสภาที่
เสนอ ร่าง พระราช บัญญัติ นั้น มา ก็ให้
ดำเนินการต่อไปตามมาตรา ๑๔ (๒)
ถ้าไม่เห็นชอบด้วยกับสภาผู้แทนหรือ
วุฒิสภาที่เสนอร่างพระราชบัญญัติ นั้น มา
ใน กรณี ที่ร่าง พระราช บัญญัติ นั้น เป็น
ร่างพระราชบัญญัติที่สภาผู้แทนเสนอมา
ก็ให้ยังร่างพระราชบัญญัติ นั้นไว้ก่อน
และให้ส่งร่างพระราชบัญญัติ นั้นคืนไป
ยังสภาผู้แทน ในกรณีที่ร่างพระราช
บัญญัติ นั้น เป็น ร่าง พระราช บัญญัติ ที่
วุฒิสภาเสนอมา ก็ให้ร่างพระราช
บัญญัติ นั้นตกไป ในมาตรา นี้ จะเห็น
ได้ว่าร่างพระราชบัญญัติ นั้น ถ้าเป็น
ในกรณีที่วุฒิสภาเสนอมา ร่างพระราช
บัญญัติ นั้นจะตกไป คำว่าตกไปนี้กระทบ

ย่อมเข้าใจว่า ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
ทราบดีว่า ความหมายก็คือว่า จะหยิบยก
ขึ้นมาพิจารณาใหม่ไม่ได้ ไม่ว่าจะกรณี
ใด ๆ หมายความว่าตกไป จะหยิบยก
ขึ้นมาไม่ได้เลย เพราะฉะนั้นในความ
ข้อนี้ ในความหมายข้อนี้ ก็จะต้องมี
ความหมายพาดพิงไปถึงมาตรา ๑๒๑
ด้วย ซึ่งคำว่ายังนั้นนั้นก็หมายความว่า
ตกไปเหมือนกัน แต่ตกไปชั่วคราวหนึ่ง
เท่านั้น ชั่ว ๑ ปี เท่านั้น ถึงจะขึ้นมา
พูดกันใหม่ได้ ไม่อย่างนั้นแล้ว
รัฐธรรมนูญนี้เขียนไปโดยไม่มี ความ
หมาย และก็เป็นสิ่งที่...ขอประทาน
โทษที่จะต้องกล่าว อ่างอีกครึ่งหนึ่งว่า
ท่านหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ก็ได้กล่าว
ไว้ว่า ไม่อย่างนั้นแล้วจะเข้ามาวสภา
แล้วเสนอได้ทุกวัน ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่
ทำลายเวลาของชาติไปเปล่า ๆ อันนี้
กระทบเห็นว่าคำว่ายังนั้น ต้องหมาย
ถึงว่าตกไปเหมือนกัน และตกไปเพียง
ระยะเวลา ๑ ปีเท่านั้น อันนี้กระทบ
ขอเรียน ต่อท่าน ประธานสภาและท่าน
สมาชิกผู้เกี่ยวข้องว่า น่าจะพิจารณาด้วย
เหตุผลและพิจารณาอย่างถี่ถ้วน แล้ว

ก็จะเห็นว่ารัฐธรรมนูญนี้ยังไม่ทำอะไรที่จะบอกพร่องหรือเป็นช่องโหว่ได้โดยและการเสนออนุญัตติมาในวันนี้ ร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับนั้นเป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญตามมาตรา ๑๒๐, ๑๒๑

นาย สวัสดิ์ คำประ กอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : ก่อนอื่นข้าพเจ้าใคร่จะขอประทานกราบเรียนต่อท่านประธานรัฐสภาว่า ข้าพเจ้าไม่สบายใจและมีความประหลาดใจอยู่ไม่น้อยที่เหตุใดจึงได้เสนออนุญัตตินี้เข้ามาให้รัฐสภาที่ความ ขอให้ท่านประธานได้โปรดพิจารณาไว้ว่าด้วยการที่ความของรัฐธรรมนูญนั้น ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๗๓ ว่า ถ้ามีปัญหาการตีความรัฐธรรมนูญ อันอยู่ในวงการของวุฒิสภาหรือสภาผู้แทน ให้เป็นอำนาจของรัฐสภาที่จะตีความ จึงใคร่ขอประทาน กราบเรียนท่าน ประธาน ว่า ความหมายขององค์ ความ ที่เรามาพูดกันในวันนั้น หมายความว่า รัฐธรรมนูญที่บัญญัติไว้วันนี้เราไม่สามารถที่จะชี้ให้เห็นได้ชัดว่า เจตนารมณ์ เป็นประการใด หรือรัฐธรรมนูญมาตรา

นั้น ๆ มีความหมายเป็น ประการใด ซึ่งไม่สามารถที่จะให้ ท่าน ประธานสภาหรือประ ธานรัฐ สภา ได้เข้าใจได้ถูกต้องว่า รัฐ รัฐธรรมนูญ มาตรา นั้น ๆ มีความหมายเป็นประการใดยังมีความหมายกำกวมอยู่ ยังไม่เป็นที่เข้าใจชัดเจนนั้นแหละเราจึงควร จะเอา รัฐ รัฐธรรมนูญ มาตราที่ยัง ไม่ชัดเจนและยังไม่มีความเข้าใจกันถูกต้องนั้นมาตีความ โดยเชื่อเชิญท่าน สมาชิก ทั้ง สอง สภา นั้น มาร่วม ประชุมพิจารณา

ประธานรัฐสภา : คือได้เสนออนุญัตตินั้นมาโดยถูกต้องและมีผู้รับรองประการหนึ่ง ประการที่ ๒ เพราะว่ามีนัยที่ชัดกันด้วยเหตุที่ว่า ข้างหนึ่งเขาเห็นว่าผลของพระราชบัญญัติที่เสนอมาสภารับไม่ได้ เพราะว่าไม่มีสารสำคัญเช่นเดียวกัน อันนั้นแหละที่มันเกิดประเด็นขึ้นมาต้องตีความ จะตีความ ถ้าชัดกันจริง ๆ นี้คนรู้ว่ามันชัด อันนี้คือมันกำกวมจึงได้เรียกประชุมรัฐสภา คุณก็คงไม่เสียเวลามากน้อยหรอก ทุกคนก็ต้องเสียเวลา ว่ากันอย่างนี้ดีกว่า

นาย สวัสดิ์ คำประ กอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : กระผมเข้าใจเจตนา ของ ท่าน ประธาน

เป็นอย่างที่ และกระผมก็อยากจะก้าว
 ล่วงไปสู่ให้ตีความอยู่เหมือนกัน แต่
 ก่อนที่จะก้าวล่วง ไปสู่การตีความ ตามที่
 ท่านประธานรัฐสภาเสนอ ต่อที่ประชุม
 นั้น กระผมใคร่จะขอประทานกราบ
 เรียนเบื้องต้นว่า ก่อนที่จะตีความนั้น
 มันมีอะไร ซึ่งจะต้องตีความกันบ้าง
 ก่อนที่จะไปถึงจุดว่าอะไร ที่ตีความ
 กันบ้างนั้น กระผมจึงอยากจะถาม
 อยากจะเรียนต่อท่านประธานรัฐสภาว่า
 มันมีปมอะไรจะต้องตีความกันในวัน
 นี้ว่ามีอะไรจะต้องตีความกันบ้าง มีปัญหา
 นำสงสัยจะต้องตีความกัน หรือ ไม่ มี
 ประเด็นใดจะต้องตีความหรือไม่ กระ-
 ผมจึงกล่าวเท่าความว่า ถ้ารัฐธรรมนูญ
 มาตราใดมันขัดแย้งเป็นที่เข้าใจแจ่มแจ้ง
 อันวิญญูชนอ่านแล้วพึงเข้าใจไปแล้ว
 ใครก็ไม่น่าจะมาตีความกัน มิฉะนั้น
 แล้วหนังสือราชการที่มีไปถึงกระทรวง
 ทบวงกรมต่าง ๆ เมื่อข้อความมันขัด
 แจ่มแล้วก็จะต้องมีมาตีความกันอยู่ เพราะ
 ฉะนั้นจึงอยากจะถามต่อที่ประชุมว่ามี
 อะไรจะต้องตี ความกันหรือไม่ นี้
 กระผมจะก้าว ล่วง ไปสู่ ประเด็น อันนี้
 ประเด็นที่มีว่า ซึ่งเราจะต้องตีความนั้นก็
 หมายความว่ารัฐธรรมนูญมาตราใดที่

ความหมายยังไม่ชัดแจ้งบ้าง อันนี้
 ก็ถามมาสู่ที่ว่ามาตรา ๑๒๐ และมาตรา
 ๑๒๑ ของรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้น
 ถ้าประธานรัฐสภามีความเห็น ว่า ความ
 อาจจะไม่ชัดแจ้ง ความอาจจะยังไม่
 เข้าใจเพียงพอ ความอาจจะยังกำกวม
 อยู่ จึงขอให้รัฐสภานี้ได้ตีความ จึง
 ใครขอให้รัฐสภานี้ได้พิจารณาตุมาตรา
 ๑๒๐ และ มาตรา ๑๒๑ ของรัฐ
 ธรรมนูญนั้น มันมีข้อความตอนใดบ้าง
 ที่ยังกำกวม อ่านแล้วไม่เข้าใจ อ่าน
 แล้วยังสงสัย อ่านแล้วยังเคลือบคลุม
 มีอะไรบ้าง ตรงไหนบ้าง ซึ่งกระผมจะ
 โต้กล่าวต่อไปว่ากระผมเองสงสัยไหม
 แล้วรัฐสภานี้ควรจะสงสัยมาตราทั้งสอง
 นั้นหรือไม่ มันกำกวม ตรง ไหน
 บ้าง เอาละ กระผมใคร่จะก้าวล่วง
 ไปสู่ว่า เหตุที่ต้องมาให้รัฐสภานี้ตี
 ความนั้นมันเนื่อง มาจากเหตุผลใด
 มันก็เนื่องมาจากเหตุผลที่ว่าสภานี้ได้รับ
 หลักการแห่งร่าง พระ ราชบัญญัติ ฉบับ
 หนึ่ง คือพระ ราชบัญญัติควบคุม
 ค่าเช่าที่ดินเสนอไปยังวุฒิสภา เพื่อ
 ให้ให้เป็นกฎหมายยี่สิบ ภาย คุม การ
 เช่าออกไปอีก ๔ ปี แต่วุฒิสภา ไม่
 เห็นพ้องด้วย ไม่เห็นชอบด้วยในการ

ที่จะยึดกฎหมายฉบับนั้น คงจะเป็น
เหตุผลที่ว่ากฎหมายฉบับนั้น ได้ใช้กัน
มานานปีแล้ว ตั้งแต่สมัยสงครามโลก
เสร็จใหม่ ๆ เมื่อใช้มานานปีถึง ๓๐
กว่าปี เราก็ควรจะเลิกกฎหมายฉบับนั้น
ได้แล้ว วุฒิสภาจึงไม่เห็นพ้องด้วยกับ
กฎหมายซึ่งสภาผู้แทน ได้เสนอเข้าไป
จึงได้ยับยั้ง ขอให้ท่านประธานได้โปรด
คิดไว้ด้วยว่า การที่รัฐธรรมนูญมาตรา
๑๒๐ หรือมาตรา ๑๒๑ ได้บัญญัติ
ให้เป็นสิทธิของวุฒิสภา ให้ยับยั้งนั้นมิ
ได้หมายความว่ากฎหมายฉบับนั้นตกไป
แต่ประการใด เพียงแต่ยับยั้งไว้ ๑ ปี
คำว่ายับยั้ง ๑ ปีนั้นจะเห็นได้ว่าไม่ได้
ตกไปตรงที่ว่าเมื่อครบ ๑ ปีแล้วยังมี
สิทธิที่จะเสนอต่อสภาผู้แทน อีกครั้ง
หนึ่ง เพราะฉะนั้นความหมายคำว่ายับ
ยั้งก็คงหมายความว่า ให้สภา
ผู้แทนซึ่งเป็นเจ้าของญัตติหรือเจ้าของ
กฎหมายซึ่งเสนอต่อสภาสูงนั้น ให้ได้
คิดอีกครั้งหนึ่ง ให้ได้พิจารณาให้รอบ
คอบอีกครั้งหนึ่ง ว่าที่สภาผู้แทนเสนอ
กฎหมายฉบับนั้น ไปนั้นรอบคอบดีแล้ว
หรือ วุฒิสภายังไม่เห็นพ้องด้วยนะ
ได้ยับยั้งให้ท่าน คิดสักปีหนึ่ง เราก็คง

จินตนาการพิจารณากันดูอีก ว่าผู้หลัก
ผู้ใหญ่แห่งวุฒิสภาไต่ถามเราเช่นนี้เรา
ควรจะกลับใจกันเสียใหม่ไหม ความคิด
ความเห็นของผู้หลักผู้ใหญ่มีเป็นประการ
ใด เราเอามาวิจัยกันอีกครั้งหนึ่ง ถ้า
หากแม้ว่าความคิดความเห็นของผู้หลัก
ผู้ใหญ่แห่งวุฒิสภา ได้คลี่ใจให้เราเกิด
ความรู้สึกรู้สึกอีกว่า อ้อ ไม่บังควร
แล้ว เมื่อครบ ๑ ปี กฎหมายฉบับ
นี้เข้าสู่สภาอีก เราอาจจะไม่เห็นพ้อง
ด้วย เราอาจจะให้ตกไปก็ได้ แต่ถ้า
เรายังยืนยันเจตนาเดิมว่า กฎหมาย
ฉบับนี้ยังเป็นประโยชน์ เรายังมีความ
ปรารถนาอยู่ เราก็คงมติเกินกว่าครึ่ง
หนึ่ง ก็ประกาศใช้ได้ นี่แสดงให้เห็น
แล้วว่า เจตนาของรัฐธรรมนูญนั้นว่า
ไว้ชัดแจ้ง เพียงแต่ยับยั้งให้สติเตือนใจ
บรรดาสมาชิกแห่งสภาผู้แทนสภาผู้
แทนไว้ ๑ ปีเท่านั้น แต่สิทธิอันสำคัญ
นั้นของสภาผู้แทนยังอยู่โดยสมบูรณ์เมื่อ
ครบ ๑ ปีแล้วที่จะวินิจฉัยและเอา
กฎหมายนั้นมาใช้อีกครั้งหนึ่ง นี่แหละ
ท่านประธาน จึงใคร่จะขอประทาน
กราบเรียนว่า เมื่อวุฒิสภาได้ยับยั้ง
กฎหมายดังกล่าวนี้ เมื่อประมาณ ๒

เดือนเศษมานี้ ก็ได้มีบรรดาท่านสมาชิกแห่งสภา ได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า การณ์นั้นจะเกิดโกลาหลเกิดขึ้น เพราะอายุมันจะเสร็จสิ้นเมื่อวันที่ ๑๒ ตุลาคม ก็อีก ๒ วัน ๓ วันข้างหน้า นี้ จึงได้เสนอกฎหมายขึ้นมาใหม่ การที่เสนอกฎหมายขึ้นมาใหม่ จะ ในรูปเดียวกันก็ดี หรือจะเปลี่ยนแปลงหลักการไปบ้างประการใดก็ตาม ก็เป็นรูปกฎหมายซึ่งเราอ่านแล้วเข้าใจ ว่าเกี่ยวข้องกับ การควบคุมค่าเช่า ให้สิทธิผู้เช่าอย่างกว้างขวางขึ้น ให้สิทธิผู้เช่ากว้างขวางขึ้นจะเสนอกฎหมายมาอีก ๒ ฉบับ หรือ ๓ ฉบับก็ตามแต่ บัญญัติใหม่จะเกิดว่ากฎหมายทั้งสองสาม ฉบับที่เสนอมานี้ใหม่นี้ประธาน สภาผู้แทน จะรับไว้พิจารณาบรรจู่เข้าระเบียบวาระหรือไม่ บัญญัติใหม่จะ ชัดกับ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ หรือไม่ มันอยู่ตรงนั้น เมื่อพิจารณาโดยถ้อยแท้แล้ว มันจะชัดหรือไม่ชัด มันก็อยู่ที่ท่านประธานสภาผู้แทน อ่านคำว่า มาตรา ๑๒๑ เขาเขียนไว้ว่าอย่างไร แล้วกฎหมายที่เสนอเข้ามาใหม่ เขียนว่าอย่างไร มันจะชัดหรือไม่ชัด มันก็อยู่ที่การที่จะ

วินิจฉัยเอาเอง การที่จะให้รัฐสภาที่มีความ นั้นมันย่อมหมายถึงว่า มาตรา ๑๒๐ และมาตรา ๑๒๑ นั้น อ่านแล้วมันยังสงสัย อ่านแล้วยังข้องใจ อ่านแล้วมันยังกำกวมอยู่ จึงให้ตีความ แต่ถ้าหากว่าสภานี้จะตีความ กระผมก็ไม่วิตกข้องก็พร้อมที่จะตีความได้เหมือนกัน ถ้าหากว่าถ้าตีความไปแล้วใช้ อาจจะถูกต้องตามที่เขียน อยู่บ้าง ไม่มากก็น้อย ในความรู้สึกของกระผม ในข้อที่ว่า อาจจะครหานินทาว่า รัฐสภาหรือสภาผู้แทนนั้น อ่านมาตรา ๑๒๐ ไม่เข้าใจ อ่านมาตรา ๑๒๑ เกิดสงสัย ทั้ง ๆ ที่ข้อความทั้งสองมาตรานี้ วุฒิสภาหรือสภาว่างรัฐธรรมนูญได้เขียนไว้ชัดเจน ไม่มีคำกำกวมแต่ประการใด กระผมใคร่จะขอให้ ประธาน ได้พิจารณาว่า มาตรา ๑๒๑ เขาเขียนไว้ว่าอย่างไร เขาเขียนไว้ว่า ร่างพระราชบัญญัติต้องยับยั้งโดยบทบัญญัติ มาตรา ๑๒๐ นั้น เมื่อถึงเวลา ๑ ปีล่วงพ้นไป นับแต่วุฒิสภาได้สร้างพระราชบัญญัติ กลับคืนมายังสภาผู้แทน สภาผู้แทนอาจจะยกร่าง พระราชบัญญัติ นั้นขึ้นพิจารณาใหม่ได้ ข้อความอันนี้อ่านแล้ว กระผมก็คิดว่า ใครก็เข้าใจ หมายถึง

ความว่ากฎหมาย เมื่อผ่านสภาผู้แทนไป
ยังสภาสูง สภาสูงยังยั้งครบ ๑ ปี
สภาผู้แทนเอามาพิจารณาแก้ไขได้อีก
ครั้งหนึ่ง ถ้าเห็นด้วยก็ประกาศใช้เป็น
กฎหมายได้ ความในมาตรา ๑๒๐
หรือ มาตรา ๑๒๑ มันขัดแย้งอยู่
ทั้งนี้แล้ว กระผมจึงไม่มีความสบาย
ใจเลยที่จะให้รัฐสภาที่มาด้วยความในข้อ
ความซึ่งอ่านมันก็เข้าใจ อ่านแล้วก็ไม่
มีอะไรจะสงสัย ถ้าทำว่าจะสงสัย
กระผมก็จะบอกว่า ก็คือหมายความว่า
กฎหมายฉบับนั้นแหละ เมื่อ ๒ เดือน
ที่แล้วมานั้นแหละ เมื่อเสนอไปสู่สภา
สูง และสภาสูงเขายั้งยังให้เราคิดเสีย
ใหม่เสียบ้าง และเมื่อครบปีแล้วก็มา
ว่ากันใหม่ เพราะฉะนั้นถ้าหากจะให้
สภาผู้แทน^๕คิดได้ โดยอ่านอย่างนี้
แหละ โดยอ่านว่า อย่างที่กระผม
อ่านให้ฟัง นั้นมันก็มีความได้เท่าอัน
มันดีความไปอย่างอื่นไม่ได้ กระผม
ไม่เห็นว่ามันมีปัญหาอะไรเกิดขึ้นที่จะ
ต้องตีความในรัฐสภา^๕ แต่เมื่อจะตี
ความ กระผมก็ขอตีความ ไหน ๆ
เข้ามาสู่สภาแล้ว ก็ขอตีความว่า
กฎหมายใด ซึ่งผ่านสภาผู้แทนไป

แล้ว เมื่อไปถึงสภาสูง วุฒิสภา เมื่อ
สภายังยั้งยั้งอยู่ ๑ ปี ไม่ใช่ ๘
เดือน ก็ตีความอย่างนั้น ยั้งยังได้
ครบ ๑ ปีหรือ ๓๖๕ วันหรือ ๓๖๖
วัน ตีความซัก เมื่อครบ ๓๖๕ วัน
สภานี้หยิบยกกฎหมายนั้นขึ้นมาพิจารณา
กันใหม่อีกครั้งหนึ่งได้ เมื่อพิจารณา
กันอีกครั้งหนึ่ง ถ้าสภานี้ยังยั้งยั้งรับ
หลักการเดิมก็ใช้ได้ ไม่ต้องเสนอไป
ยังสภาสูงอีก การตีความของกฎหมาย
๒ มาตรา^๕ ก็เป็นครั้งที่กระผมได้
กราบเรียนมานี้ จึงไม่มีเหตุผลอันใด
ที่จะเกิดความสงสัยว่า จะต้องมาตี
ความกัน ส่วนกฎหมายของบรรดา
เพื่อนสมาชิกที่เสนอมา ๒ ฉบับนั้น
มันขัดกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๐
หรือมาตรา ๑๒๑ หรือไม่นั้น กระผม
คิดว่า ไม่ใช่หน้าที่ของรัฐสภาจะมา
เป็นผู้วินิจฉัย รัฐสภา^๕มีหน้าที่เพียงแต่
จะตีความในรัฐธรรมนูญ มาตรา
๑๒๐ และมาตรา ๑๒๑ เท่านั้นว่า
มาตราทั้งสองนี้ มีความหมายเพียงประ
การใด อ่านแล้วมีความหมายอย่างไร
อ่านแล้วเข้าใจอย่างไร อ่านแล้วควร
ปฏิบัติอย่างไร ส่วนกฎหมาย ๒ ฉบับ

ของเพื่อนสมาชิกเสนอมานั้น มันจะชดหรือไม่ชดเป็นสิทธิของท่านประธาน แต่ผู้เชิญท่านนั้น ว่ามันจะชดกันหรือไม่ มันจะชดกันหรือไม่ เมื่อท่านประธานอ่านมาตรา ๑๒๐ มาตรา ๑๒๑ เข้าใจอย่างที่กระผมว่าแล้ว ก็ชี้ขาดไปได้ว่า กฎหมาย ๒ ฉบับนั้นมันชดหรือมันไม่ชด ท่านก็ตีความได้ ท่านก็ชี้ไปได้ ไม่มีอะไรที่จะต้องให้รัฐสภามารับภาระอันหนัก ซึ่งอาจจะถูกคำหนักที่เคียนว่า พวกเราอ่านรัฐธรรมนูญแล้วไม่เข้าใจ แล้วจะไกลเลยไปถึงว่า หาวาสภาร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งร่างกันมาหลายปีนั้น ร่างแล้วทำให้คนอ่านไม่เข้าใจ มันเสียหาย ไปถึงอย่างนั้นด้วย ท่าน ประธาน เพราะฉะนั้นในความรู้สึกว่า สภานั้นไม่ควรจะตีความแต่ประการใด ให้ท่านประธานสภาผู้แทนนั้น แลละตีเอาเอง อ่านเอาเอง เข้าใจเอง และก็นิจจัยเอง ว่ากฎหมาย ๒ ฉบับนั้นจะรับได้หรือไม่

พลตรี สิริ สิริโยธิน สมาชิกสภาผู้แทน (ชลบุรี) : ที่จริง แล้วกระผมก็ไม่ควร จะลงมากลไปรายแต่

ประการใด แต่เนื่องจากว่ามีข้อความพวกพิงมาดังที่กระผมก็อยากจะทำความเข้าใจกับเพื่อนสมาชิกทั้งหลายเสียว่า การกระทำของกระผม นั้น และที่เสนอมานี้ และคำแนะนำของเพื่อนสมาชิกนั้น จะเป็นการสมควรหรือไม่ เหตุที่ต้องเสนอญัตติการตีความเรื่องนี้ขึ้นมา ก็เป็นเพราะเหตุว่า อย่างที่ทราบกันแล้วว่า ได้มีสมาชิกสภาผู้แทนได้เสนอร่างพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดินมาก ๒ ฉบับ เมื่อเกิดเสนอมานี้มาแล้ว ในฐานะส่วนตัวกระผมเองที่อ่านรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ นั้น ในความรู้สึกของส่วนตัวก็ตีความ ไปว่าเป็นร่างพระราชบัญญัติที่ซ้ำโดยมีเจตนารมณ์และสาระสำคัญซ้ำกับร่างพระราชบัญญัติที่ถูกลบทิ้งไปนั่นเอง อันนั้นเราไม่ได้คำนึงถึงว่าจะเกิดผลอย่างไร เพราะว่าคราบ ใดที่เรายังมีรัฐธรรมนูญฉบับนี้ใช้อยู่ การดำเนินการใดๆ ทั้งปวง ทั้งทางอำนาจนิติบัญญัติและอำนาจบริหารก็พึงชอบที่จะปฏิบัติแห่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะฉะนั้นการกระทำใดๆ จะผิดหรือถูกต้องก็ตาม แต่ที่เราต้องเคารพข้อบัญญัติ ของรัฐธรรมนูญ

ทราบใดที่เรายังมีอยู่ กระผมเองก็มี
 ความรู้น้อยในเรื่องกฎหมาย ได้พยายาม
 กระเสือกกระสนที่จะแสวงหาผู้รู้ช่วยจะ
 ให้ออกความคิดความเห็นไปหลายอย่าง
 หลายประการ รวมทั้งได้เชื่อเชิญท่าน
 รองประธานสภาทั้งสองท่านและเจ้าของ
 วัง พระราชบัญญัติทั้ง ๓ ฉบับเข้ามา
 ปรึกษาหารือกัน ในการปรึกษาหารือ
 กันนั้นต่างฝ่ายต่างก็มีความเห็นที่ก้ำกึ่ง
 ชั่งกันและกัน ไม่มีใครสามารถจะชี้ขาด
 ลงไปได้ เพราะว่าหลักของนิติศาสตร์
 นั้น บางครั้งเมื่อมันเกิดปัญหาขึ้น เรา
 ก็ยอมดูเจตนารมณ์นั้นเป็นของสำคัญ
 เจตนารมณ์นั้นเราอาจจะมองกันในคน
 ละแ่ง คนละเหลี่ยม คนละมุมก็ได้ แต่
 ในที่สุดเราจะต้องประมวล ความคิดและ
 เหตุผลนั้นเอามาสู่ศาลพิทักษ์ ในการที่จะ
 ทกลงใจกระทำอย่างไร ในที่ประชุม
 ที่ประชุมกันนั้นได้มีท่านผู้แทนหลายท่าน
 ได้ชี้แจงกับกระผมว่า ถึงแม้ว่าถ้าหากว่า
 ประธานสภาจะยับยั้งโดยคิดว่า แปล
 เจตนารมณ์ว่า ชัดคือรัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๑๒๑ แล้ว ไซ้รับวรดาเพื่อน
 สมาชิกของกระผมก็จะเสนอนุญาตให้
 ให้ความ อันนี้ ว่ากระผมได้ใช้สิทธิ

อันถูกต้องหรือไม่ กระผมก็ได้เรียน
 กับเพื่อนสมาชิกว่า กระผมก็มาจาก
 ราษฎรเหมือนกัน กระผมก็เป็นตัวแทน
 ราษฎรเหมือนกัน ไม่ได้คำนึงถึงว่า
 พรรคไหน หรือจะเป็นพรรคใด ๆ ทั้งสิ้น
 กระผมถือว่าผู้ใด ๆ ก็ตาม พระราช-
 บัญญัติใด ๆ ก็ตาม กระทำใด ๆ ก็ตาม
 ที่เพื่อน สมาชิกสภาผู้แทน เสนอมาอัน
 ก็หวังเพื่อจะ ชัดความทุกข์ยากของ
 ปวงประชาชน และหวังที่จะเห็นการ
 พัฒนาการ และดำเนินการ ปกครอง
 ประเทศชาติทั้งสิ้น กระผมไม่อยากจะ
 ยับยั้งเพื่อนฝูงช่วยประการใด ๆ เลยเป็น
 อันขาด แต่ว่าเมื่อเราอยู่ภายใต้การ
 ปกครองแห่งรัฐธรรมนูญ รัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๑๒๑ บังไว้อย่างนี้ และในพวก
 เรายังไม่สามารถจะวินิจฉัยลงไปได้
 เต็มใจอย่างนี้แล้วกระผมก็เรียนว่าเรา
 อย่างมาเสนอผู้ใด ชัดแย้ง ซึ่งกันและกัน
 เลย เพราะว่าเมื่อมันเป็น ความเห็น
 ก้ำกวมอย่างนี้ ถ้าหากว่ากระผมจะคล้อย
 ตามโดยอนุโลมตามความเห็น ของฝ่าย
 หนึ่ง ว่าอนุมัติให้บรรจุได้ ก็ถ้าหากว่า
 พระราชบัญญัตินี้ผ่านสภาผู้แทนมาแล้ว
 เสนอเข้าวุฒิสภา ถ้าวุฒิสภาซึ่งเต็ม ไป
 ด้วยบันทึกบอกว่าจะยังไม่พิจารณาขอติ

ความก่อน ถ้าตีความก่อน ที่ความ
 กระหมกไป สภาผู้แทนทั้งสภาจะเอา
 หน้าไปไว้ที่ไหน เรามีถูกประณามหรือ
 สภาผู้แทนซึ่งเต็มไปด้วยบัลลังก์ ๒๑๙
 คน ทำไมจึงทำการผลิผลออกมาโดย
 ให้ถูกเขาเหยียดหยามเป็นประการฉะนี้
 นี้เป็นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งถ้า
 หากว่ากระผมจะบอกว่ายับยั้ง เพราะ
 ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ เพื่อน
 เราก็คงต้องเสนอญัตติขอให้ตีความ รุ
 ษะอะไรกระผมกับเพื่อนผู้แทนทั้งหลาย
 มีเจตนาตรงกัน เรา จะเอาความรู้สึก
 ซึ่งว่า เพราะขัดแย้งกันจึงให้เสนอเข้ามา
 และความเห็นไม่ตรงกันนั้น เราจะสร้าง
 รอยร้าวขึ้นทำไม ในการปกครองก็ตาม
 ในการดำเนินงานเพื่อประเทศชาติก็ตาม
 อะไรที่ไม่ควรจะมีรอยร้าวขึ้นแล้ว
 ทั่วกระผมเอง ในฐานะประธานสภา
 ผู้แทนคิดว่า ไม่ควรจะสร้างให้มันมีขึ้น
 เราควรจะสร้างความกลมกลืน เราควร
 จะสร้างเหตุและผล เราจะพากัน
 ไปสู่จุดความ ต้องการ ที่ถูกต้องเอามา
 เป็นบรรทัดฐาน ในการดำเนินงาน
 ด้วยเหตุนี้เอง เราจึงมีความเห็นพ้อง
 กันกันว่าเราควรที่จะเสนอญัตติเข้ามาให้

รัฐสภาตีความเสียก่อน เพื่อจะเป็น
 บรรทัดฐานต่อไป บรรทัดฐานว่าเรา
 กระทำงานสิ่งใด ได้ตรงตามเจตนารมณ์
 ของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ เรา
 ต่างคนต่างมีความ ไม่แน่ใจขึ้นเช่นนี้
 เราหวังผลของงานเป็นทุกสิ่ง ฉะนั้น
 เหตุนี้เองจึงได้มีญัตตินี้เกิดขึ้น เพราะ
 ฉะนั้นถ้าหากว่าเพื่อนสมาชิกจะโยน
 บอกว่า กระผมมีสิทธิที่จะตีความ หรือ
 มีสิทธิที่จะยับยั้งตามเจตนารมณ์ ของ
 ข้าพเจ้า แต่กระผมคำนึงถึงผลงาน
 เป็นใหญ่ และการที่เจตนารมณ์ของ
 รัฐธรรมนูญนี้ กระผมคิดว่ากฎหมาย
 ปกครอง ประเทศนี้เป็นกฎหมายที่
 ละเอียดอ่อน การที่เราจะตีความเอา
 แค่อารมณ์ของตนเองเป็นประมาณนั้น
 ถ้าต่อไปมันเป็นอย่างนี้ต่อไป ประชา
 ราษฎร์มีเคียดแค้นหรือ มันควรจะตี
 ความกันด้วยความละเอียดอ่อน นี้ก็ถึง
 เจตนารมณ์ นี้ก็ถึงผลได้ผลเสียทุกอย่าง
 มาประมวลเข้าด้วยกัน แล้วสรุปลง
 ในแง่ที่ดี ซึ่งถ้ารัฐสภานี้จะตีความ
 อย่างไม่ดี ทั่วกระผมเอง ซึ่งเป็น
 ประธานสภาผู้แทนก็พร้อมที่จะรองรับ
 และเอาไปปฏิบัติในฐานะเป็นผู้ยังไม่
 การตัดสินใจเด็ดขาด และหวังพึ่งจาก

รัฐสภานี้ในการที่จะรวมมือกันพิจารณา
นี้ ซึ่งเป็นเจตนารมณ์อย่างแท้จริงของ
ตัวกระผมเอง และบรรดาเพื่อนผู้แทน
ทั้งหลาย แต่อย่างไรก็ตาม เราต้องมา
ถามกันเสียก่อนว่า ยังไม่มีใครสรุปมติว่า
จะตีความกันเรื่องอะไร กระผมอยาก
จะขอเสนอว่า เราจะตีความรัฐธรรมนูญ
มาตรา ๑๒๑ ในกรณีว่า ถ้าหากมีผู้เสนอ
กฎหมาย ที่มี สาระ สำคัญ และ เจตนารมณ์
ตรงกัน กับ พระราชบัญญัติที่ถูกลบยั้ง
แล้ว จะชั้คดีรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑
หรือไม่ เพราะว่ามาตรา ๑๒๑ เขียนไว้
แต่เพียงว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับใด
ที่ถูกวุฒิสภายั้งแล้ว จะเสนอร่างพระ
ราชบัญญัติคืนเข้ามาอีก หลังจาก ๑ ปี
แต่ว่าการแปลเจตนารมณ์นั้นเราจะเอา
สาระสำคัญหรือไม่ คำว่า “ร่างพระ
ราชบัญญัติที่ถูกลบยั้ง” นั้น ถ้าเราแปล
เจตนารมณ์ว่า ร่างพระราชบัญญัติที่
ถูกลบยั้งนั้นประมวลเป็นเจตนารมณ์ว่า
ร่างพระราชบัญญัติใด ๆ ก็ตามที่มีสาระ
สำคัญและเจตนารมณ์ตรงกันแล้ว ก็มี
ผลบังคับด้วย ถ้าอย่างนั้นแล้วก็จะได้
เป็นบรรทัดฐานต่อไป กระผมเห็นด้วย
กับอาจารย์ หม่อมเสนีย์ ๆ อย่างหนึ่งว่า

มันเป็นเรื่องที่ไม่น่ากระทำและเป็นสิ่งที่
ไม่เคยกระทำตั้งแต่มีรัฐสภานี้มาตั้ง
๓๗ ปี ว่าพระราชบัญญัติฉบับใดที่
ตกไปแล้ว แล้วจะเสนอกลับมาเป็น
เรื่องข้อล้อย่อยเดียวกันอย่างนี้ แต่เมื่อมี
แล้วทุกฝ่ายต่างก็ถือว่าควมมีสิทธิ เมื่อมี
สิทธิและไม่ชั้คดีรัฐธรรมนูญก็ฟังจะ
กระทำได้ ข้อชั้คดีนั้นก็มักขึ้นอยู่กับ
ว่าผู้เสนอมานี้เห็นว่าไม่ชั้คดีรัฐ
ธรรมนูญ โดยที่วอัยกร่างขึ้นมาใหม่
เพราะว่ามาตรา ๑๒๑ ไม่ได้บังคับไว้
โดยแน่นอน ส่วนอีกฝ่ายหนึ่งมีความ
เห็นว่าถ้าเมื่อมีมาตรา ๑๒๑ ขึ้นเช่นนั้น
แล้ว เจตนารมณ์ก็เพื่อยั้งพระราช
บัญญัติซึ่งมีเจตนารมณ์และสาระสำคัญเหมือน
กันเอาไว้ก่อน มิฉะนั้นมาตรา ๑๒๑ จะ
มีไปทำไม มีไปอย่างไรที่อาจารย์ หม่อม
เสนีย์ ว่ากระนั้นหรือ ก็เสนอกันมา
ทุกวัน ตกไปก็ยกกร่างใหม่ ซึ่งมันเป็น
การกระทำที่ชกบดล่อย ถ้าหากว่าจะ
ตีความเป็นอย่างนั้น ด้วยเหตุนี้ของการ
ตีความ หรือผู้ใดอื่นนั้นจึงเข้าสู่สภา
ที่จริงแล้วถ้าหากว่าเพื่อน สมาชิก จะ
เห็นว่าการกระทำนี้ไม่สมควร ก็
กระผมเองในฐานะประธานสภา และ

ญาติกัน เกิดมาจากสภาผู้แทนราษฎร
 กระผมเป็นหัวหน้าขอยอมรับผิดด้วย แต่
 ว่าในการทำงานนั้น เราต้องการหวังผล
 ของงานในแง่ที่อะลุ่มอล่วย หวังผลของ
 งานที่ให้มีมันลงเออด้วยผลและถูกต้อง
 ตามทำนองคลองธรรมและตามกฎหมาย
 ความรู้สึกอันนั้นี่ในฐานะที่เป็นประธาน
 สภาอยู่ กระผมจึงสนับสนุนให้เรื่องนี้
 เสนอเข้ามา เพราะฉะนั้นกระผมจึง
 ขอเรียนชี้แจงต่อรัฐสภา สักแต่จะคิด
 เห็นประการใด ถ้าหากว่าเป็นเรื่องที่
 บกพร่องนั้น เป็นเรื่องที่กระผมในฐานะ
 ประธานสภาสนับสนุนให้ญาติกันเข้ามา
 ด้วยความเห็นอย่างที่ท่าน และต้องขอ
 ประทาน อภัยต่อเพื่อน สมาชิกสภา
 ผู้แทน ถ้าหากว่า ใคร จะก้าวร้าวถึง
 กระผมขอรับ

พระศุภยพากย์ สุวณฺฑิ ๕
 สมาชิกวุฒิสภา : ขอบพระคุณที่ได้
 กรุณาชี้ให้กระผมมาพูดขึ้นแรกที่เคียว
 รู้สึกท้อใจ เก่งว่าการประชุมวันนี้
 จะมีบรรยากาศที่ดีถึงเครียดเพราะเหตุว่า
 เนื่องจากว่าร่างพระราชบัญญัติควบคุม
 ค่าเช่า ถูกยับยั้งไปโดยวุฒิสภาและกม
 ร่างพระราชบัญญัติสวนกัน มาขอให้
 วินิจฉัยอีก ๒ ฉบับ แต่ว่าเมื่อได้ฟัง

อภิปรายแล้ว กระผมชื่นชมในน้ำใจ
 ของเพื่อนสมาชิกรัฐสภาทั้งสองฝ่ายเป็น
 อย่างยิ่ง ที่วิวิธขอให้ปรึกษากัน ด้วย
 ไม่ตรีจิตและก้อย่าเอาแพ้เอาชนะกัน
 กระผมเองหวังใจอยู่มากเพราะเหตุว่า
 เป็นสมาชิกวุฒิสภา และก้วุฒิสภามีมติ
 ให้ยับยั้งร่างพระราชบัญญัติควบคุม
 ค่าเช่าไว้ เพราะฉะนั้นถ้าหากถูกโจมตี
 ด้วยประการใด สมาชิกพวกเราวุฒิสภา
 ถูกด้วยทุกคน เฉพาะอย่างยิ่งกระผมเอง
 นี้ในขณะนั้นท่านประธานวุฒิสภาไม่ได้
 มา บังเอิญกระผมขึ้นไปดำเนินการแทน
 ด้วย เพราะฉะนั้นกระผมถ้าจะต้องถูก
 รับมากหน่อย แต่ว่าถ้าหากว่าจะถูก
 อย่างไรก็ตามเถิด ขอให้เบา ๆ หน่อย
 เพราะเหตุว่ากระผมแก่แล้ว วันนีพรุ่งนี้
 ก็ไม่รู้จะไขว่คว้าไหนก็ไม่รู้ที่ ครบ เป็น
 อย่างนี้ครบ ที่นี้ กระผมขอเข้าเรื่อง
 นิดหน่อยคือว่า ได้วิเคราะห์ดู ที่เสนอ
 ญาติกันมาในวันนี้ เห็นได้ว่าท่านผู้
 เสนอญัตติกี้ก็เสนอร่างพระราชบัญญัติ
 นกต มีเจตนาค้นหาสรรพวิธี คือว่ามุ่งไป
 ในข้อที่ว่าให้เห็นออกคนจน ควบคุมค่า
 เช่าเพื่อช่วยเหลือคนจนอย่างนั้น นี้แหละ
 และก้จึงได้รับเสนอเข้ามา ไม่ใช่อย่าง
 อื่น เพราะฉะนั้นอย่างนี้ที่พูดกันง่าย

ครับ เพราะเหตุที่เรามีน้ำใจตรงกัน
 หนี้ ท่านสมาชิกก่อนกระผม สมาชิก
 สภาผู้แทนท่านหนึ่ง ได้กล่าวขึ้นถึงว่า
 เจตนาอย่างไรที่วุฒิสมาชิกได้ยื่นขอกู้และ
 ท่านก็ได้พูด มาหลายเหตุ ก็ถูกต้อง
 แล้วว่ากระผมขอกู้แล้วเพิ่มเติมอีกหน่อย
 หนึ่งว่าที่ลงมติไปอย่างนั้น เพราะเหตุว่า
 ก็มีเจตนาอย่างเดียวกันที่จะช่วยคนจน
 เหมือนกัน แต่ว่าวิธีช่วยนั้นควรจะช่วย
 อย่างไรจึงจะละเอียดอ่อน จะให้เป็น
 ผลดีทั้งทุกฝ่าย เพราะเหตุว่าการ
 ควบคุมค่าเช่านี้มี ๒ ฝ่าย ฝ่ายผู้เช่า
 ฝ่าย landlord ฝ่ายเจ้าของที่ ที่นั้น
 ใช้มาตั้งแต่สมัย ๒๐ กว่าปีแล้ว ตั้งแต่
 เรียกว่าสมัยคัมขันธ์และก็เปลี่ยนมา เหตุ
 ที่วุฒิสมาชิกลงมติดำยับยั้ง เพราะเหตุ
 อย่างนั้นนะครับ กระผมขอสรุปสั้นๆ
 ไม่ให้อาว คือว่าเพื่อช่วยคนจนและก็
 เพื่อที่จะพิเคราะห์ถึงความยุติธรรม
 คือว่าเจ้าของนี้ ถูกพิเคราะห์ว่า ถูกบีบ
 ถูกกดอยู่ตลอดเวลา ถูกควบคุมอย่างนั้น
 เด็ด ควบคุมจะใช้สิทธิเสรีในหลัก
 กรรมสิทธิ์ตามประมวลกฎหมายแพ่งซึ่ง
 เพื่อนกระผมคือหม่อมเสนาฯ นี้เขียน
 ไว้มากในเรื่องหลักกรรมสิทธิ์เป็น

อย่างไร เรียกว่าลักษณะทรัพย์สิน เขาเงิน
 พวกเราไปแยะ นี้ได้เงินไปแยะใน
 เรื่องนี้ และก็ซัดสิ่วสวดยผลประโยชน์
 อย่างไรๆ แต่ว่าพวกนี้ พวกกระจุนี้
 พวกเจ้าของที่ดินถูกบีบอยู่นั้น และทำ
 อะไรไม่ได้ แบบเค็มที่แค้นนะ และก็
 ไม่มีกฎหมายอะไรที่จะช่วยเขาที่จะ
 แสวง ความ ขอบคุณว่า กระผมได้
 เอื้อเพื่อคนจนอย่างนั้น อย่างนั้น
 ถูกบีบอย่างนั้นนะ ไม่มีข้อหนึ่ง อีก
 ข้อหนึ่งก็ได้ฟังท่านรัฐมนตรีว่าการ
 กระทรวงมหาดไทยชี้แจงในวุฒิสภา....

ประจันตราชสภา: ขอให้เขา
 ประเด็นหน่อย

พระคุณพาทย์สุวมันต์ สมาชิก
 วุฒิสภา: ครับๆ เกี่ยวเกี่ยวกับ คือ
 ว่าท่านว่าอย่างไรเข้าประเด็น คือว่าท่าน
 มีทางช่วยเหลือมีทางจะผ่อนคลายเป็น มี
 ทางที่จะประนีประนอมได้ทุกอย่าง เรา
 จึงเห็นว่าควรให้ไว้สมัครกับท่าน หนี้ใน
 ประเด็นต่อไปนี้ ที่ว่าตีความ การ
 ตีความนี้ ตามมาตรา ๑๗๓ กับบอกว่า
 ตีความรัฐธรรมนูญฉบับนี้ ตีความ
 รัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ตีความร่างพระราช
 บัญญัติ รัฐธรรมนูญ ถ้าหากว่าอันไหน

มีข้อสงสัยมีข้อความเคลือบคลุมควรที่จะ
 ที่ความก็จริงจะตีความ ที่อยู่ในวงงาน
 ของรัฐสภา เช่นอย่างว่ามีทางที่จะตีได้
 เช่นอย่างว่า ในมาตรา ๑๗๓ นี้เอง
 วรรค ๒ ขอโทษกระผมขออ่านหน่อย
 วรรค ๒ "ในการตีความรัฐธรรมนูญ
 ตามวรรคหนึ่ง ต้องมีสมาชิกประชุม
 ไม่นต่ำกว่าถึงจำนวนสมาชิกทั้งหมดของ
 ทั้งสองสภา จึงจะเป็นองค์ประชุม"
 นี้กระผมขอเสนอคำ ๒ คำที่ว่า "ตี" หรือ
 "ไม่ตี" คำว่าสมาชิกนี้ไม่ต้องตี เพราะ
 เหตุว่ามีความชัดแล้วว่าทั้งสองสภา ทั้ง
 สภาผู้แทนและวุฒิสภา แต่คำว่า "ไม่
 ต่ำกว่าถึงจำนวน" นี้จะต้องตีแล้ว คือ
 ว่าวันหนึ่งต้องมีสมาชิกมาประชุม
 กันเหลือ แล้วก็เวลานับจำนวนสมาชิก
 รวมกันแล้วมันเป็นเลขคู่ คือว่าสมาชิก
 สภาผู้แทน ๒๖๔ คน สมาชิกวุฒิสภา
 ๑๖๔ คน รวมเป็น ๓๒๘ คน วัน
 บอกว่าในการตีความนี้ต้องมีสมาชิกทั้ง
 หนึ่งมาตีความ อัยยนั้นมันมีเศษจะทำ
 อย่างไร ๓๒๘ หารลงไปเหลือ ๑๖๑.๕
 ๑๖๑ กับครึ่งคนนี้จะต้องตีความละ ถ้า
 หากว่าบ่งเอื้อมีสมาชิกมาเพียง ๑๖๑ คน
 ก็ตีหรืออะไรอย่างนี้ หรือไม่ถึง ๑๖๒

คน อย่างนี้ ท่านประธานก็จะต้อง
 ปวดหัวแล้ว นี่แหละเรียกว่าตีความ
 ที่ความตามรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ตีความ
 ในร่างพระราชบัญญัติ ในร่างพระราช
 บัญญัตินี้เองในหนังสือคณะฯ หนังสือ
 ที่ท่านเลขาธิการรัฐสภาแจกไปคือเป็น
 สำเนาของท่านผู้เสนอญัตติซึ่งเป็นเพื่อน
 กระผม เพื่อนคนที่ทงนั้นพวกนี้ ก็
 ว่ามีว่าอย่างนี้ครับ เพราะว่าถ้าจะพูดถึง
 ผลของกฎหมายก็คือ เรื่องควบคุมค่า
 เช่า และการเช่าอันเป็นเรื่องทรงกัน
 และตรงกับผลของกฎหมายว่า ถ้าการ
 ควบคุมค่าเช่าเคหะและที่ดิน ซึ่งเสนอ
 ต่อวุฒิสภาและถูกยับยั้งไป ในการที่
 เสนอขึ้นมาใหม่เป็นเป็นการร่างใหม่ทั้ง
 หมด นี่มันเป็นเรื่องอย่างเดียวกันเอา
 ยกร่างใหม่ทั้งหมดนี้ ถือว่าไม่อยู่ใน
 มาตรา ๑๒๑-๑๒๐ พวกนี้กระผมว่า
 อย่างนี้ มันก็ยากเหลือเกิน คือว่า
 กฎหมายเขาคืออยู่แล้วนี้ว่าให้ตก ไป
 ให้เป็นอันพับไป ถ้าวุฒิสภาเสนอไป
 สภาผู้แทนไม่รับ ตกเลย ถ้าหากว่า
 สภาผู้แทนเสนอ วุฒิสภาไม่เห็นด้วย
 ไม่ตก ให้อย่างไว้ท่านนี้ยังยั้งไว้หนึ่ง

ถ้ากฎหมายการเงิน ก็ยังไม่ได้เลย นี่เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วละก็มันซัด ถ้าหากว่าเจตตีความมาตรา ๑๗๓ บอกว่าให้ตีความรัฐธรรมนูญ ไม่ใช่ให้ตีความร่างพระราชบัญญัติ ไม่ใช่ตีความ นอกจากนั้น เมื่อรัฐธรรมนูญซัดแล้ว เราจะต้องไปที่อะไรกัน และยังเห็นได้ชัด คือว่าวัตถุประสงค์ตรงกัน อะไรก็ตรงกันทุกอย่างอย่างนี้ แล้วจะต้องเขียนให้ละเอียดอย่าง ขอโทษ อย่างที่อาจารย์เสนีย์ฯ เพื่อนกระผมนี้ ซึ่ง เป็น doctor of civil law ก็ได้ ว่า อย่างนั้นเดอะนี้ รู้สึกว่าเหมือนกัน มันเขียนยาก มันไม่รู้จับบทรอบกฏหมาย ต้องพยายามตามหลักที่ท่านสอนไว้ก็มีไม่ใช่หรือว่า ต้องเขียนให้สั้น อมความ ให้มาก มันเป็นเพราะอย่างนั้น เพราะฉะนั้นจึงไม่จำเป็นอะไรเลย การตีความนี้ ก็ตีความรัฐธรรมนูญนี้ตีความมันต้องมี ว่ามีอะไรอย่างหนึ่งขึ้นมาแล้วตี อ้ายตีความนี้ ตามเป้าหมายกรมเขาแปลว่า ตีความหมาย แปลความหมาย นะครับ นี่ตีความหมายมันซัดแล้วนี่ แต่กฎหมาย

นี้จะใช้ได้ไม่ได้อะไรก็แล้วแต่เรื่อง ว่ากัน ไปมัน ไม่ใช่ เรื่องของเรา เป็น อย่างนี้

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิกสภาผู้แทน (เพชรบุรี) : กระผมได้ฟังคำอภิปรายของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติตลอดมาก็ได้ทุกคนมาโดยพิศดาร กระผมใครที่จะ ขอ จิก ประเด็น พุด โดยเหตุที่ว่า กระผมก็เป็นผู้สนับสนุนกฎหมาย ๒ ฉบับที่เสนอเข้ามา ในฐานะพรรคอิสระ กระผมก็เป็นผู้เสนอกฎหมายฉบับนั้น เข้ามาด้วยเหมือนกัน สาเหตุแห่งการตีความในวันนี้ ก็นับเนื่องมาจากว่า คุณเสรีฯ และคุณสุธรรมฯ ในฐานะพรรคอิสระได้เสนอกฎหมายควบคุมค่าเช่าขึ้นมา แล้วก็ท่านประธานสภาผู้แทนได้ยังขังใจไม่วินิจฉัยว่า จะเอาเข้าหรือไม่ จึงได้เกิดการตีปัญหานี้ แต่ที่กระผมจะขอจิกประเด็นว่า คำสั่งของท่านประธานสภา อันเป็นบ่อเกิดแห่งการตีความในขณะนั้น ท่านได้สั่งมีข้อความว่า ผมได้พิจารณาแล้วนำเข้าไปไม่ได้ ขัดรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ เพราะสาร

สำคัญที่เรื่องควบคุมค่าเช่าซึ่งถูกยบยั้ง
มา เพราะเขาไม่ต้องการให้มี ฉะนั้น
ถึงที่ความตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย
และรัฐธรรมนูญ ถึงแม้ส่วนตัวยากจะ
สนับสนุน แต่เมื่อขั้ต้อรัฐธรรมนูญ
ก็จนปัญญา ท่านสั่งของท่านว่าอย่างนี้
แล้วเมื่อตกกันท่านก็ได้อภิปรายขอความ
เห็นใจจากรัฐสภา ซึ่งก็น่าจะเห็นใจ
ท่าน เพราะเหตุว่า ท่านก็บอกแล้วว่า
ท่านยอมรับผิดชอบ แล้วก็ทิ้งไปก็เพื่อที่
จะต้องการให้มีการศึกษาโดยกว้างขวาง
ท่านไม่ต้องการที่จะทำงานให้มีการพล่ง
พลาดในเรื่องนี้ กันนับว่าเป็นความรอบ
คอบของท่านส่วนหนึ่ง แต่สำหรับ
พรรคคนส่วนตัวของกระผมนั้น กระผม
อยากจะทำว่า ในการศึกษาวันนี้
นี้เป็นเรื่องของปัญหาที่ไม่มีปัญหา
ปัญหาของความไม่มีปัญหา ก็หมายความว่า
ไม่มีปัญหาที่จะต้องมาตีความ
เลย เพราะเหตุไร ก็เพราะว่า ตาม
มาตรา ๑๒๑ แห่งรัฐธรรมนูญนี้ ก็ได้
บอกไว้ชัด ร่างพระราชบัญญัติยบ
ยั้งไว้โดยวุฒิสภาเป็นเวลา ๑ ปี และ
ร่างพระราชบัญญัติยบยั้งไว้วันนี้ก็จะ

เอาขึ้นพิจารณาใหม่ได้เมื่อพ้น ๑ ปีไป
แล้ว อันนี้เป็นเรื่องของการยบยั้ง
กฎหมายคนละฉบับ กฎหมายที่ยบยั้ง
นั้น เราจะต้องคำนึงถึงหลักการ ท่าน
อาจารย์เสนีฯ และท่านสมาชิกผู้
เกี่ยวข้องทั้งหลายท่านก็ได้พิจารณาถึงเรื่อง
เจตนารมณ์ กระผมอยากจะกล่าวว่า
การที่พิจารณาเรื่องกฎหมายนั้นนะ การ
ร่างพระราชบัญญัติกฎหมายนั้นนะ
เขียนไว้หรือแปลว่าในเบื้องต้นเจตนา
รณณ์ แล้วก็เหตุผล เขาเขียนไว้ว่า
หลักการและเหตุผล ท่านประธานสภา
ท่านสั่งว่า ขั้ต้อรัฐธรรมนูญ มาตรา
๑๒๑ เพราะเป็นเรื่องควบคุมค่าเช่า
ที่ถูกยบยั้งมา คำว่าเรื่องควบคุมค่าเช่า
นี้ ท่านมุ่งไปถึงเรื่องเจตนารมณ์ ท่าน
คิดไม่ละเอียดซึ่งลงไป ท่านต้องคิดถึง
เรื่อง หลักการ กระผมอยากจะจิก
ประเด็นว่า กฎหมายฉบับนี้กับกฎหมาย
ฉบับที่เสนอไปวุฒิสภา และวุฒิสภา
ยบยั้งไว้วันนี้ หลักการอันนี้คืออะไร
แล้วหลักการอันนี้คืออะไร หลักการ
กฎหมายที่ถูกยบยั้งนั้นคือ เรื่องการ
ที่จะใช้ระยะเวลาบังคับควบคุม หมาย

ถึงว่าหลักการมีว่า ยกเลิกการควบคุม
ย้อนหลังตั้งแต่ปี ๒๕๐๔ ลงไป แต่ว่า
กฎหมายฉบับที่เสนอเข้ามาใหม่ หลัก
การควบคุมตั้งแต่อดีตและปัจจุบัน
หลักการนั้นต่างกัน เพราะฉะนั้นเรา
ควรจะพิจารณาถึงเรื่องหลักการ ที่ได้
มีท่านสมาชิกผู้เกียรติพูดมาว่า ก็เป็น
เรื่องควบคุมค่าเช่าเหมือนกัน นั่นเป็น
เรื่องของเจตนาจริง ถูกแต่ว่าหลักการ
นั้นมันต่างกัน

ประธานรัฐสภา: คือว่าปัญหา
ที่เราวันนี้ คุณก็ยอมทราบอยู่ว่า เกิด
จากสภาผู้แทนไม่รู้จะว่าอย่างไร เห็น
สมควรที่จะเข้ารัฐสภาให้รัฐสภาตีความ
เมื่อคุณเห็นว่าไม่เป็นปัญหาเราก็เลิกได้
แล้วเมื่อคุณอ้างพระราชบัญญัติใหม่
วุฒิสภายังไม่รู้เรื่องเลย ก็มาจากว่าผล
แห่งกฎหมายใหม่ที่เสนอนั้น ควบคุม
เป็นผลและมีสาระสำคัญเช่นกับร่าง
พระราชบัญญัติควบคุมการเช่าซึ่งวุฒิ
สภายังไปนั้นจะเป็นการขัดใหม่ อันนี้
ประเด็นใหญ่ทีเดียว ถ้าคุณจะพูดอย่าง
ละก็อีกนาน เพราะว่าพวกเราวุฒิสภา

วุฒิสภาที่ท่านไม่รู้เรื่อง และ ๒ อัน
ก็เห็นแต่สภาผู้แทนก็ยังไม่ให้เสนอ อัน
ก็เกิดเป็นปัญหาความเห็นของประธาน
สภาผู้แทน ความเห็นของรองประธาน
ก็ไม่ตรงกัน และท่านรองประธานทั้ง
คู่ท่านก็เสนอขึ้นมาเท่านั้นว่า ขอให้ตี
ความหน่อยเถอะนะ ว่าการที่เสนอกฎ
หมายลักษณะอย่างนี้ ถึงสำเนาที่ส่ง
มาให้ อย่างนั้นจะเป็นการขอความช่วยเหลือ
๑๒๑ หรือขัดต่อมาตรา ๑๒๑ นี้เป็น
ปัญหายิ่งใหญ่ในการตีความ ถ้าคุณจะ
อ้างถึงรายบิลก็ขอยุ่อย่างนี้ ผมว่าเอา
ไว้คุณไปพูดในสภาผู้แทนก็แล้วกัน ถ้า
เผื่อว่าไม่มีปัญหา เราก็เลิกประชุมเสีย
แล้วก็ให้ท่านวินิจฉัยเอาเอง แล้วก็
เข้าสภาผู้แทน วุฒิสภาก็คอยอยู่ข้างบน
เรื่องก็มึนเท่านั้น เพราะฉะนั้นไม่มีปัญหา
อะไรเลย ที่รับวันนี้ก็ลำบากด้วยกัน
ทั้งนั้น รวมทั้งผมด้วย ผมก็ต้องมานั่ง
เพราะผมเห็นว่าเมื่อเสนอมาย่างนั้นก็
เหมือนกัน ให้ทั้งสองสภาตีความหน่อย
เถอะว่าอย่างไร ทัศนความเห็นก็เลยแยก
ออกไปหลายทาง แต่การที่จะมาอภิปราย
รายละเอียดกว่าก็ปี ๆ นี้ผมว่าไม่จำเป็น

หรือก ก็เรว่ากั้นก่อนหน้ากฎหมาย
ที่มีผลทำนองเดียวกัน สวรสำคัญอะไร
ต่าง ๆ หน่อย เหมือนอย่างกฎหมายที่
ถูกยั้งจะขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา
๑๒๑ หรือไม่ นี่เป็นประเด็นที่เตียง
กันเวลานี้ คือประเด็นที่ตีความนะครับ
มีอยู่ตรงนั้นเท่านั้น

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิก

สภาผู้แทน (เพชรบุรี): กระผม
ก็กำลังพูดอยู่ในประเด็น

ประธานรัฐสภา: ที่จะไปเล่า
รายละเอียด อย่งละเอียด เพราะว่ามี
เวลาก็มากแล้ว

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิก
สภาผู้แทน (เพชรบุรี): เขาจะครับ
กระผมจะไม่เล่าละเอียด แต่กระผม
กล่าวเท่าความไปถึงนั้นก็เพื่อให้เรื่อง
โต้เถียงจ่างแจชัด คือว่าประเด็นสำคัญ
อยู่ที่ว่า หลักการที่กฎหมายฉบับใหม่
ที่เสนอกเข้ามา มันละม้ายคล้ายคลึงกับ
กฎหมายที่คุกวุฒิสภายั้ง ยัง ไป หรือ ไม่
ถ้ามันละม้ายคล้ายคลึงก็อาจจะตีความ
ไปในแง่ที่ว่าไม่ควรรับหลักการ แต่

กระผมมุ่งไปในจุดที่ว่าควร จะ รับ หลัก
การ เพราะว่าหลักการของกฎหมาย
ใหม่นั้นผิดแตกต่างกันอย่างกับฟ้ากับ
ดินกับกฎหมายฉบับเก่า ไม่ใช่ว่า
เจตนาปรารถเพื่อควบคุมค่าเช่า แต่
ว่า กระผมตีในเรื่องหลักการ.....

ประธานรัฐสภา: ศึกษารับ
เปล่า ที่ยุติที่เสนอมานี้ละ ผู้ตีของ
รองประธานทั้งคู่

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิก
สภาผู้แทน (เพชรบุรี): และอีก
ประการหนึ่งตัวร่าง พระราชบัญญัตินั้น
กระผมก็ส่งให้ทาง ท่านวุฒิสมาชิกแล้ว
ทางสภาได้รับทุกท่านแล้ว

ประธานรัฐสภา: นี้ครับ เขา
เขียนว่าอย่างนี้ เพราะถ้าจะ พูดถึงผล
ของกฎหมายก็คือการควบคุมค่าเช่าและ
การเช่าอันเป็นเรื่องตรงกับผลของ
กฎหมายว่าด้วยการควบคุมค่าเช่า เกษะ
และที่ดิน ซึ่งเสนอต่อวุฒิสภาและถูก
ยั้งยังไป แล้ว ก็อันนี้เขาไม่ได้พูด
หลักการ เขาว่าผลนะ ผลมันออกมาว่า
จำกัดสิทธิผู้ให้เช่า ผู้เช่าอะไรว่า
เหมือนกัน เขาว่าอย่างนี้

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิกสภาผู้แทน (เพชรบุรี) : กระผมขอกราบเรียนท่าน ประธาน ครับว่าทางฝ่ายผู้ที่อภิปรายในแง่ที่ว่า จะไม่รับ คือหมายความว่า เห็นว่าหลักการอันเดียวกันนั้น ก็พยายามโน้มน้าวใจในทางที่ว่า เจตนารมณ์ควบคุมค่าเช่าเหมือนกัน

ประธานรัฐสภา : คืออย่างนี้ นะครับ เวลานั้นเท่าที่ผมฟังอยู่ประเด็นที่จะลงมติหรือไม่ลงก็ได้ ประเด็นที่ว่าไม่เป็นปัญหาที่ควร จะลง มติ ก็ได้ เวลานั้นถึง ๓ อย่าง เพราะฉะนั้นผมว่าสรุปรวดเร็วขึ้นมาสักหน่อยก็ได้ และก็ว่ามา ถ้าเห็นว่าไม่เป็นปัญหาที่จะต้องตีความเราก็เลิก

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิกสภาผู้แทน (เพชรบุรี) : กระผมขอ ฟังสู่ ประเด็นเลยนะ ครับ เมื่อท่านประธานว่าอย่างนี้ กระผมเห็นว่าไม่มีปัญหาที่ต้องตีความ เพราะเหตุว่า มาตรา ๑๒๑ ๓ อยู่แล้ว รัฐธรรมนูญ ไม่ได้ห้ามมิให้สภาผู้แทนเสนอกฎหมายใหม่เข้ามา แต่ว่าท่านตีความในแง่ที่ว่า

เหตุที่เสนอเข้ามานั้นเพราะหลักการอันเดียวกัน กระผมขอคัดค้าน ต่อ ไปว่า หลักการมันต่างกัน ราวกับ ฟ้ำ และ ดิน เลย เพราะว่าทำไม เพราะว่าหลักการกฎหมายที่ถูกขยับยั้งนั้นคือเพียงมุ่งบังคับ แต่การควบคุมค่าเช่าให้ยกเลิกไปเฉพาะปี ๒๕๐๔ ย้อนหลังขึ้นไปแต่ว่าหลักการของกฎหมายที่เสนอเข้ามาใหม่นี้มุ่งบังคับใช้กับทั้งคู่ให้เช่าและผู้เช่าให้เป็นประโยชน์ทั้งสองฝ่ายนั้น นับเนื่องต่อเนื่องกันไปถึงอนาคต นี่หลักการอันใหญ่อยู่ตรงนี้เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่า มันเป็นการบังคับใช้ตลอดกาล จึงเป็นหลักการที่ต่างกัน ถ้า จะอ้างมาตรา ๑๒๑ มาบังคับใช้นั้น ไม่ถูกต้อง

ประธานรัฐสภา : เคียว ผมขออธิบายนิดหน่อย คือเกี่ยวกับญัตติของคุณสุบั้น ๆ กับคุณนี้ ไม่ได้พูดถึงรายละเอียดเลย แกพูดว่าผลออกมาอย่างนี้ เพราะฉะนั้นถึงขอให้ตีความ คือเรื่องเป็นเท่านี้ ผมไม่ว่าอะไร จะตีความหรือไม่ตีความอะไรก็ได้ ผมว่าถ้าพูดถึงเรื่อง รายละเอียดนั้นมัน ต้องพูดกับ

สภาผู้แทน ต้องพูดในสภาผู้แทนถึงจะ ถูก ถ้าพูดที่อื่น ไม่จบหรือครบ

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิกสภาผู้แทน (เพชรบุรี) : แต่เนื่องในการอภิปรายกระทู้ก็ต้องย้อน กล่าวถึงบ้าง มิฉะนั้นกระทู้จะเอา อะไร มา กล่าว

ประธานรัฐสภา : คุณ ไม่ เข้าใจผม ก็แล้วแต่

นายพานิช สัมภวคุปต์ สมาชิกสภาผู้แทน (เพชรบุรี) : กระผมก็ เข้าใจรับขอประธาน โทษ กระผมก็ อยากรจะติในจุดนี้ว่า หลักรากมันต่าง กัน เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะมีการตี ความจริง ๆ ซึ่งกระผม ไม่เห็น ค่ายว่า จะต้องมี การตีความ ถ้าจะตีความกัน จริง ๆ แล้วสภาผู้แทนก็น่า จะรับ กฎหมายทั้งสองฉบับนี้เข้ามา เพราะไม่ ชัดอะไรกับมาตรา ๑๒๑ ทั้งที่ท่านผู้มีเกียรติอภิปรายว่า เจตนารมณ์ควบคู่กัน ค่าเข้าเหมือนกัน แต่ท่านอย่าคิดเพียง ตัวเงินแค่นั้น ท่านต้องคิด ให้ละเอียด อ่อนต่อไปอีกว่า หลักรากนั้นมัน ต่าง กัน เพราะฉะนั้นจึงเป็นกฎหมาย คน ละฉบับ ซึ่ง ไม่ เป็น การ ชัด ต่อ มาตรา

๑๒๑ และอีกประการหนึ่งที่ทำนสมาชิก ผู้มีเกียรติพูดบอกว่า การที่ยังยังนี้คือ ว่าตกไปเหมือนกัน กระผมก็ไม่เห็น ค่ายเพราะว่ากฎหมายพูดไว้ชัด เรื่อง ยับยั้งก็หมายความว่ารอกกฎหมายไว้ก่อน

๑ ปี ส่วนตกไปนะหมายความว่าไม่ รับหลักการเลย ตกไปเลย เพราะฉะนั้น ก็จะมาเทียบกันไม่ได้ ถ้าหากว่าตกไป แล้วท่านประธานสภาที่สบายใจ ท่านก็ ใช้มาตรา ๔๔ แห่งข้อบังคับวุฒิสภาอีก นั้นมาวินิจฉัยในเรื่องนี้ได้เลย แต่หา เป็นเช่นนั้นไม่ กระผมขออภิปรายเพียง แค่นี้แหละครับ

นายเผด็จ จิราภรณ์ สมาชิกวุฒิสภา : ข้าพเจ้าจะไม่สัมโมทนียกถา อะไรระพูดกันมานาน เอาในเนื้อหา เลย ปัญหาที่มากที่สุดเรื่องนั้นก็มียู่ ว่า กฎหมายถูกยับยั้งไปแล้วก็เสนอขึ้นมา ใหม่ ประการแรกข้าพเจ้าก็มีความ เห็นว่า จำเป็นจะต้องตีความ มาตรา ๑๒๑ ให้ได้ความชัดแจ้งเสียก่อน ถึง น่าจะพิจารณากฎหมายสองฉบับนี้ว่า ควรจะบรรจบรวมเข้าไว้หรือไม่ บาง ท่านก็ว่า ไม่ จำ เป็น ต้อง ตี ความ มาตรา

๑๒๑ ข้อความ ชัดแจ้งแล้ว ชัดแจ้งหรือไม่ ข้าพเจ้าจะอภิปรายต่อไปท่านประธานที่เคารพ กฎหมายที่ถูกลบยัง ๑ ปีนี้ผู้ร่างรัฐธรรมนูญเข้าใจ มีความมุ่งหมายในเรื่องกฎหมายใหม่ ๆ ที่เสนอขึ้นมา เมื่อไม่เห็นด้วย ยับยั้งก็กลับไปสู่อีกสภาหนึ่ง ผลของกฎหมายก็ยังไม่เกิดขึ้นอย่างใดในระหว่างยั้งยั้งนั้น แต่กฎหมายควบคุมค่าเช่า เป็นกฎหมายพิเศษ มีอายุการใช้เวลาจำกัด เป็นกฎหมายที่มีอยู่แล้ว การเสนอเข้ามาใหม่ที่ถูกลบยั้งไปเพียง แก้ไขกฎหมายที่มีอยู่แล้วให้มีอายุบังคับใช้ได้ต่อไป เพราะฉะนั้นรัฐธรรมนูญมาตรา ๓ ก็ไม่มีความพาดพิงถึง หรือ พิจารณาถึงกฎหมายที่จะสิ้นสุดอายุไปในระหว่าง ๑ ปีที่ถูกลบยั้งนี้ ท่านคงเห็นด้วย ความจริงรัฐธรรมนูญควรเขียนว่ากฎหมายที่ถูกลบยั้งไป ๑ ปีนั้น ถ้ากฎหมายนั้นจะสิ้นสุดอายุภายในกำหนด ๑ ปีให้สภาผู้แทนพิจารณาขึ้นขึ้นขึ้นมาใหม่ ได้เลยทันที อันนี้จะเห็นเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญในวรรค ๒ ของมาตรา ๑๒๑ ก็ว่าร่างพระราชบัญญัติการเงินนั้น

เมื่อถูกลบยั้งแล้วสภาผู้แทนเสนอได้ทันที พิจารณาใหม่ทันที ก็เห็นว่าพระราชบัญญัติการเงินเป็นกฎหมายอันรับคำนวณใช้หรือไม่ จะรอยั้ง ๑ ปี จะบังเกิดความเสียหายใช้หรือไม่ เพราะฉะนั้นก็มาเทียบเคียงกับกฎหมายควบคุมค่าเช่าที่ต้องสิ้นอายุวันที่ ๑๒ ตุลาคมนี้ ข้าพเจ้าถือว่าเป็นกฎหมายอันรับคำนวณที่จะก่อผลกระทบกระเทือนโดยทั่วๆ ไปอาศัยเจตนารมณ์รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ ในร่างพระราชบัญญัติการเงินนี้ เมื่อไม่มีข้อใดห้ามก็ควรจะหยิบยกได้ทันที อันนี้สภาผู้แทนควรพิจารณา แทนที่จะเสนอกฎหมายใหม่ ยื่นเอากฎหมายที่ตกไปนั้นขอให้พิจารณาใหม่ทันที ถ้าเป็นบัญญัติความมาดกันใหม่ทันที ว่ากฎหมายที่ตกไปนั้นจะสิ้นสุดอายุก่อน ๑ ปีนี้ จะหยิบยกขึ้นมาได้หรือไม่อันนี้เป็นสิ่งที่ควรกระทำมากกว่าที่จะเสนอกฎหมายใหม่ และก็มีปัญหาอย่างกอย่างนี้ นี้ประการหนึ่งนะ อีกประการหนึ่ง ท่านผู้แทนราษฎร ที่เสนอกฎหมายนี้ ก็เพราะความห่วงใย ไม่ใช่ผู้ลัทธิไม่ห่วงใย

ข้าพเจ้า ก็เคย ถึง กระทุ้ง แก้วมัน เรื่องผล
ประโยชน์ของคู่กรณี ต่างคนต่างได้
เสียไปคนละแฉะละมุ่มกัน แต่เรื่องที่
อยู่อาศัยเป็นหน้าที่ของพ่อแม่ คือรัฐบาล
เสรีจงสงครามใหม่ ๆ พ่อแม่แยขอ ให้พี่
ช่วยน้อง แค่นี้ ๒๐-๓๐ ปี แล้ว พี่
ก็ช่วยน้องมานานแล้ว น้องเติบโตขึ้น
มาแล้ว พี่ก็มีลูกมีเมีย มีลูกมีเต้าตั้ง
เยอะแยะ ต้องเลี้ยงตัวเอง พ่อแม่หนึ่งเฉย
อยู่ทำไม ทำไมไม่ช่วยลูกคนเล็ก ควร
จะเป็นอย่างนั้นมากกว่า อันนี้หันมาหา
สุประเทินที่ว่า ที่เสนอกฎหมายมานี้
เพื่อช่วยเหลือ ข้าพเจ้าเห็นด้วย เพราะ
เกรงว่า กฎหมายควบคุมค่าเช่า ๑๒
ตุลาคมนี้จะตกไป อันนี้ ท่านรอง
ประธาน คุณสุบัน ฯ ประธานโทษ ก็
ชี้ให้ท่านเห็นเป็นนิตย ๆ แล้วว่า
กฎหมายควบคุมค่าเช่าปี ๒๕๐๔ นั้นมัน
ถูกยับยั้งไปเฉพาะ ๒ มาตราเท่านั้น
ต้นฉบับของมันยังมีผลใช้บังคับ อยู่
ข้าพเจ้ามีความเห็นไกลไปกว่านั้น ว่า
กฎหมายควบคุมค่าเช่าปี ๒๕๐๔ นี้
แม้จะถูกสภายับยั้งไปในการแก้ไขนี้
กฎหมายยังมีผลใช้บังคับอยู่ทั้งฉบับ

บางที่ท่านอาจจงง มีผลใช้อยู่ทั้งฉบับ
อย่างไร หลักการที่ความนั้น ประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา ๔ ได้
ระบุไว้ในวรรคต้นว่า ให้ตีความตาม
ตัวหนังสือ หรือ สายลักษณะ อักษร หรือ
ความมุ่งหมาย คือเจตนารมณ์ วรรค
ต่อไป ถ้าไม่มีบทกฎหมายใดว่า โดย
เฉพาะที่จะมาปรับคดีได้ ให้นำจารีต
ประเพณียกขึ้นมาเป็นเครื่องตัดสิน ถ้า
ไม่มีจารีตประเพณี วรรคต่อไป ให้
นำกฎหมายใกล้เคียงอย่างซึ่งมาปรับแก้
คดี เมื่อไม่มีกฎหมายใกล้เคียงอย่างซึ่ง
ให้ใช้หลักกฎหมายทั่วไป ก่อนที่จะถึง
ประเด็นว่ากฎหมายนั้นยังใช้ได้ทั้งฉบับ
หรือไม่ ก็ยกมาตราประมวลกฎหมาย
แพ่ง ฯ อีก ๒ มาตรา คือมาตรา ๑๐
และมาตรา ๑๑ ประกอบในการตีความ
มาตรา ๑๐ ว่า ถ้าตีความในข้อบท
กฎหมายใดหรือเอกสารใดมีความหมาย
เป็น ๒ นัย ให้ตีความไปในนัยที่จะ
ได้ผล ไม่ใช่ในนัยที่ไร้ผล มาตรา ๑๑
ว่าต่อไปอีก ถ้าเป็นปัญหาในมาตรา
หนึ่งว่าจะตีความไปในนัยไหน ให้ตีความ
ในทางที่คู่กรณี จะเสียเปรียบ หรือ เสีย

ประโยชน์ให้คุ้ม ครองกับ พวกเหล่านี้ ถ้าจะตีความไป ๒ นัย เมื่อหลักกฎหมายอย่างนี้ ข้าพเจ้าจะวางข้าพหา ประเด็นกฎหมายฉบับนี้ ยังมีผลใช้ อย่างไรต่อไป รัฐธรรมนูญไม่มีว่า โดยตรงนะ บัญหาว่ากฎหมายที่จะสิ้นอายุไปในระหว่างอันยั้งนี้จะมีผลอย่างไร จะทำได้อย่างไร ไม่มี เมื่อรัฐธรรมนูญไม่มีไว้โดยตรง ก็หาจารีตประเพณี คือขนบธรรมเนียมประเพณีของระบอบประชาธิปไตย เราก็อาจจะยังหาไม่ เห็น เมื่อหาไม่เห็นเราก็ใช้กฎหมายใกล้เคียงอย่างยั้ง ข้าพเจ้ามีกฎหมายใกล้เคียงอย่างยั้งที่จะเรียน ให้ที่ประชุมทราบ การขัดแย้งกันระหว่างวุฒิสภากับสภาผู้แทนก็มีเป็นธรรมดา อาจจะมีต่อไป ข้าพเจ้าถือว่าทั้งสองสภานี้ เป็นคู่กรณีที่จะโต้แย้งใน ความ คติ เห็น กันเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของบ้านเมือง ต่ำเทียบกันได้แล้วก็เข้ากับคู่ความ ไม่เช่นนั้นข้าพเจ้าวก ไปหาวิธี พิจารณา ความ กฎหมายในการ พิจารณาความ คติความใดที่จะสิ้นอายุ ความ หรือ อายุ บังคับคดี ถ้าได้ยื่นฟ้องต่อศาลแล้ว เมื่อใดให้อายุความนั้นระงับอยู่จน

กว่าศาลจะพิพากษาเสร็จเด็ดขาดแล้ว อายุความระงับอยู่ก็อยู่และถ้าหากว่าในระหว่างเป็นความกันนั้น มาตรา ๑๗๕ มาตรา ๑๗๖ ระหว่างการเป็นความกันนั้น ถ้าอายุความจะสิ้นสุดลงระหว่าง กระบวนการพิจารณายังไม่เสร็จสิ้น ให้ ขยายอายุความไปอีก ๖ เดือนหลังจาก ศาลตัดสินแล้ว เพราะฉะนั้นกฎหมาย ความค่าเช่าที่จะสิ้นอายุในวันที่ ๑๒ นี้ มันเป็นเรื่องเกี่ยวกับอายุ ความ อายุ การใช้ กฎหมาย ข้าพเจ้าจึงถือว่า กฎหมายควบคุมค่าเช่าที่จะสิ้นอายุ ลง วันที่ ๑๒ ตุลาคม ศกนั้นนั้น เมื่อสภาผู้แทน ได้เสนอกฎหมายเข้ามาแก้ไข เปรียบเทียบ เท่ากับได้ยื่นฟ้องต่อศาล แล้ว คือวุฒิสภานี้อายุความของกฎหมาย ควบคุมค่าเช่าที่จะเสร็จสิ้นลงในวันที่ ๑๒ ตุลาคมนี้ มันก็ระงับอยู่หรือ ไม่ระงับอยู่ก็อยู่ ต่อมาในระหว่างที่ วิไล กลับไปกลับมา มันเหมือนศาล อุทธรณ์ ศาลฎีกานี้ อายุความก็ก็จะ สิ้นลงในอายุของคดียังไม่เสร็จ มันก็ ขยายต่อไปอีก ๖ เดือน หลังจากที่ ผู้แทนมีสิทธิ ที่จะ ทียบยกกฎหมายนี้มา

ชั้นพิจารณาใหม่อีกครั้งหนึ่ง นี้ไม่ใช่
 กล่าวชั้น ลอย ๆ อาศัยกฎ หมายถึงเทียบ
 เทียบที่ใกล้เคียงอย่างยิ่ง เมื่อ ไม่ ได้
 บัญญัติ ไว้ ใน รัฐธรรมนูญแล้ว ก็ ต้อง
 อาศัยกฎ หมายถึง ใกล้เคียงอย่างยิ่ง คือ
 กฎหมาย ประมวลแห่ง ฯ และวิธี
 พิจารณาความเพี้ยน เพื่อวินิจฉัยอัน
 ถ้าตีความว่ากฎหมายควบคุมค่าเช่าที่ดิน
 สิ้นอายุในวันที่ ๑๒ ตุลาคมนั้นยังมีผล
 ใช้ไปจนพ้น ๑ ปีที่ยังอยู่ แล้วต่อไป
 อีก ๖ เดือนแล้วท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง
 แห่งสภาทั้งสอง ก็ ไม่จำเป็น ต้องเสนอ
 กฎหมายขึ้นมาใช้หรือไม่ มันยังมีผล
 ที่เช่า เสนอมากแล้วมันจะสิ้นสุด กลัว
 จะเกิดความเดือดร้อน จึงเสนอขึ้นมา
 เมื่อมันมีผลแล้ว มันก็ไม่จำเป็น ที่จะ
 ต้องเสนอขึ้น อันนี้ข้าพเจ้า ไม่อยาก
 กล่าวนำ คดีที่จะเกิดขึ้น ใน โรงศาล
 หลังจาก ๑๒ ตุลาคม ถ้าจะมีจำเลย
 ผู้อยู่อาศัยคนใดจะต่อสู้ว่ากฎหมายควบ
 คุมค่าเช่าในภาวะคับขัน นี้กฎหมาย
 ควบคุมค่าเช่า ๒๕๑๔ นี้ ยังมีผลใช้
 บังคับอยู่ อายุความที่จะสิ้นสุดในวันที่

๑๒ ตุลาคมนั้นได้ระงับอยู่ไม่ใช่ขาด
 ไป จนกว่าสภาผู้แทนพื้น ๑ ปีแล้ว
 จะยื่นยื่นกฎหมายขึ้นมา เมื่อยื่นยื่น
 กฎหมายนี้มาก็เป็นกฎหมายอัน ใช้ได้
 ตกลงอายันก็ใช้สืบเนื่องไป ศาลก็ จะ
 ต้องรอ เมื่อต่อสู้อย่างนั้น ศาลก็มี
 อย่างเดียวกับปัญหา ให้ คณะตุลาการ
 รัฐธรรมนูญตีความ หรือถ้าศาลว่าไม่
 เป็นปัญหา รอคดีไว้ก่อน จนกว่า
 สภาผู้แทนกับวุฒิสภา หรือสภาผู้แทน
 จะลงมติยืนยัน ร่าง ที่บับยั้งนี้ หรือ ไม่
 การตีความใด ๆ ต้องตีความไปในทาง
 นัยที่ได้ผลและเป็น นัยที่ จะคุ้ม ครอบ กู่
 กรณที่เสียเปรียบ ข้าพเจ้าตีความอันนี้
 เป็นประโยชน์แก่ผู้เช่าที่จะ ไม่ถูก ฟ้อง
 ขับไล่ เมื่อถูกฟ้องแล้วก็ยกปัญหา
 ขึ้นต่อสู้ได้อย่างน้อยคุ้มครองไปจนกว่า
 หลังจากสภาผู้แทนยืนยันแล้ว ๖ เดือน
 ข้าพเจ้าก็เชื่อแน่ว่าสภาผู้แทนจะยืนยัน
 กฎหมายฉบับนี้ อันเป็นเจตจำนงของ
 ผู้ที่มาจากราษฎร และข้าพเจ้าก็ถือว่า
 วุฒิสภา ไม่ได้เสียหน้าตาอะไร

ประ ธานรัฐสภา : ประเด็น
 เวลานั้นจะมีอยู่ว่า มาตรา๑๒๑เขียนชัด
 ถูกแต่ว่าทางสภาผู้แทนได้เสนอกฎหมาย

มา ๒ ฉบับ ทั้งก็เป็นปัญหาว่าไม่เอา
เข้าสภาผู้แทน เพราะมันมีปัญหาว่า
ท่านประธานไม่เห็นด้วย ท่าน รอง
ประธานเห็นด้วยอะไรแล้วก็ให้เหตุผล
มาว่าร่างพระราชบัญญัติ ๒ อันนี้ซึ่ง
วุฒิสภาไม่รู้เรื่อง เขาก็แนบมาให้ดู
พิจารณาแล้วเห็นว่า ผลมันเหมือนกัน
กับกฎหมายที่ยับยั้งแล้ว เพราะฉะนั้น
จึงขอให้รัฐสภาตีความว่าเสี่ยงว่าผล
เหมือนกัน แต่อย่างอื่นมันไม่เหมือนกัน
อย่างนี้ จะตีความกัน ใหม่ว่ามันคน
ละเรื่อง ประเด็นมันเป็นอย่างนี้

นายเผด็จ จิราภรณ์ สมาชิก

วุฒิสภา : ข้าพเจ้าจะช่วยท่านประธาน
ครับ ข้าพเจ้าจะช่วยท่านประธาน

ประธานรัฐสภา : อันนี้คุณไป

ว่ากฎหมายอื่น ผมก็ไม่ค่อยรู้เหมือนกัน

นายเผด็จ จิราภรณ์ สมาชิก

วุฒิสภา : ที่เสนอญัตติขึ้นมาข้าพเจ้า
เห็นด้วยว่าจะต้องตีความ กฎหมายที่
ถูกยับยั้งไป ร่างพระราชบัญญัติที่ถูก
ยับยั้งไปนั้นมีความหมายแคบกว่า
อย่างไร ถ้าตีปัญหาแคบ ๆ ก็หมาย
ความว่า พระราชบัญญัติ ควบคุมค่า

เช่าที่จะให้ขยายไปอีก ๕ ปีนี้ ฉบับ
นั้นฉบับเดียวเท่านั้น จะหยิบยกขึ้นมา
เสนอเป็นกฎหมายใหม่อีกไม่ได้ ต้อง
รออีก ๑ ปีกว่าจึงจะเสนอขึ้นมาได้
แต่ถ้าตีความหมายตามเจตนาอย่างกว้าง
แล้ว ร่างนี้หมายถึงการยับยั้งนั้น
มาตรา ๑๒๑ ให้มีผลแล้ว มันก็ตีความ
หมายโดยเจตนา รรมณ ประทาน โทษ
ท่านอาจารย์เสนี ฯ ก็ว่าโดยกฎหมาย
มาแล้วว่า การตีความที่ตามลายลักษณ์
อักษร หรือตีความตามเจตนา รรมณ
จะตีอย่างไรอย่างหนึ่ง หรือสอง อย่าง
ประกอบกันก็ได้

ประธานรัฐสภา : คุณเสนี ฯ
ท่านไม่ได้ว่าอย่างนั้น ท่านบอกว่า ถ้า
ตีความโดยตรงแล้วหมดหน้าที่ คือว่าที่
นี้ตีไม่ได้แล้ว

นายเผด็จ จิราภรณ์ สมาชิก

วุฒิสภา : อ้าว ข้าพเจ้าจะชักตัวอย่าง
ให้เห็น การตีความ ของศาลฎีกา
กฎหมาย รัฐสภาออกไปว่า คำว่า
"โคหะ" ทุกคนก็เข้าใจ หมายความว่า
ที่อยู่อาศัย พอศาลฎีกามาตีความว่า
อาศัยเป็นส่วนใหญ่ หรือคำเป็นส่วน
ใหญ่ นี่เป็นปัญหาตีความ คำว่า

“เกะ” เท่านั้น ถ้าพูดโดยสามัญสำนึก คนก็เข้าใจทุกคน ไม่น่าจะตีความ แต่ศาสตร์เกะตีความไปแล้ว เหมือนคำว่า “พระราชบัญญัติ” นั้น ใคร ๆ ก็หมายความว่า พระราชบัญญัติที่ถูกต้อง ยับยั้ง แต่ศาสตร์เกะตีความตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่า ว่า เจตนาคุ้มครองผู้เช่า เพราะฉะนั้นจะอาศัยมากอาศัยน้อย ขอให้ใช้เป็นที่อยู่ก็แล้วกัน ก็ได้รับคุ้มครองนั้น ติดตามเจตนารมณ์ใช่หรือไม่ อันนี้ก็เหมือนกัน ถ้าจะตีความอย่างแคบแล้ว มันก็หมายถึง กฎหมายที่ถูกต้องยับยั้งไป แต่ตีความอย่างกว้างโดยเจตนารมณ์แล้ว ก็คือว่ากฎหมายใดก็ตาม ที่มีสาระสำคัญเช่นเดียวกับกฎหมายยับยั้ง อันนี้ประธานโทษ นักกฎหมายเข้าใจ คงจะเข้าใจคำว่าฟ้องชำ อย่างไร คือการฟ้องชำ ข้อพิพาทในประเด็นสำคัญที่เหมือนกัน ศาสตร์ตัดสินไปแล้ว ฟ้องใหม่อีกไม่ได้ เท่ากับเป็นการฟ้องชำ ความจริงอ่านคำฟ้องตั้ง ๒ อันแล้ว พรรณนาข้อความต่อออก ต่อหาง ต่อหัวอะไรต่าง ๆ แล้ว แต่งตัว

ใหม่ไม่เหมือนกัน แต่ความจริงแล้วพอเอาเสียผ้า เครื่องประดับตกแต่ง ออกแล้ว กรือกินนั่นเอง นั่นก็มีอย่างนั้น เพราะฉะนั้นในการประชุมวันนี้ ข้าพเจ้าก็เห็นว่ามีความจำเป็นที่ต้องตีความ ข้าพเจ้าไม่ตำหนิท่านประธานสภาผู้แทน เพราะเป็นการตีความหมายของร่างพระราชบัญญัตินั้น และอีกอันหนึ่ง แม้จะมีมติใหม่เป็นในเรื่องว่า ไม่ควรตีความ แล้วอำนาจไปอยู่ที่ประธานสภาตีความ อย่างน้อยวันนี้ก็ให้ ประโยชน์ แก่ท่าน ประธานสภาได้ฟังความคิดเห็น ของแต่ละฝ่ายว่าควรจะตีความไปในแนวใด ข้าพเจ้าว่า ประโยชน์ มันมีในการ ที่กระทำวันนี้ เพราะฉะนั้นเห็นว่าควรตีความ เมื่อจะตีความแล้วก็ประเด็น ไปหาในเรื่องที่ว่า ควรจะตีความอย่างไร ถ้าจะกล่าวถึงปัญหาที่ข้าพเจ้าเสนอว่า ถ้าถือว่ากฎหมายควบคุมค่าเช่านี้ยังไม่มีผลบังคับแล้ว นั่นอย่างหนึ่ง กับอีกอย่างหนึ่งกฎหมาย ๒ ฉบับที่เสนอมานี้ ข้าพเจ้าก็ควรจะตีความ ตามเจตนารมณ์ ไม่อย่างนั้นการยับยั้งตามมาตรา ๑๒๑ นี้มันก็ไม่เป็นผลและการที่จะให้เสนอมา

ยับยั้งไป เสนอมายังยับยั้งไป นั้น
ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ไม่ใช่ เป็นวิธีทำงานที่
ถูกต้อง เรามักปัญหาอะไรก็ตามชกกัน
เสีย ขอบคุณครับ

พันเอก สมคิด ศรีสังคัม
สมาชิกสภาผู้แทน (อุดรธานี) :
วันนี้ สมาชิกผู้ที่มีเกียรติทั้งหลายที่มา
ประชุมในที่นี้ ญัตติสำคัญก็คือว่า เรา
มาตีความรัฐธรรมนูญ อันนี้ถ้าหากว่า
ความคิดของ ข้าพเจ้า จะขัดต่อความคิด
เห็น ของ ท่าน สมาชิกผู้ มีเกียรติอื่น
ข้าพเจ้าก็ขอภัยด้วย ประเด็นสำคัญที่
เรามาพิจารณากันในขณะนี้ ก็คือการตี
ความในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๐
และมาตรา ๑๒๑ ทั้งนี้ก็เนื่องจากว่า
ได้มีกฎหมายที่สภาผู้แทน เสนอ ขึ้น ไป
ยังวุฒิสภา แล้ววุฒิสภายับยั้งไว้ เพราะ
ฉะนั้นประเด็นสำคัญก็คือว่า เมื่อวุฒิสภา
ยับยั้งไว้ แล้ว สภาผู้แทน หรือว่าสมาชิก
สภาผู้แทนนี้จะเสนอกฎหมายใหม่เข้ามา
อีกได้หรือไม่ กฎหมายนั้นไม่ว่าจะมี
ลักษณะอย่างเดียวกัน มีสาระสำคัญอย่าง
เดียวกันนั้น เป็นเรื่อง นอก ประเด็น
เป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาว่ากฎหมาย
ใหม่ที่เสนอเข้ามาจะคล้ายคลึงหรือมีหลัก

การอย่างเดียวกันไม่สำคัญ อันนี้เป็น
เรื่องของมาตรา ๑๒๑ ที่บัญญัติไว้
แล้วก็ ท่าน สมาชิกผู้ที่มีเกียรติ ที่เป็น นัก
นิติศาสตร์ ท่านก็ได้อธิบายมาแล้วว่า
มาตรา ๑๒๑ นี้ได้บัญญัติไว้ว่า ให้
ยับยั้งไว้เลย ๆ ไม่มีข้อห้ามว่า สมาชิก
จะเสนอเข้ามาไม่ได้ เราตีความรัฐ
ธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ ขอประทาน
โทษที่ข้าพเจ้าอาจ จะมีความคิดเห็นไม่
ตรงกับท่านผู้อื่น เราไม่ได้มาตีความ
กฎหมายแพ่ง เราไม่ได้มาตีความพระ
ราชบัญญัติควบคุมค่าเช่า เราไม่ได้มา
ตีความกฎหมายใดอื่นอันนั้น แต่เรามา
ตีความมาตรา ๑๒๑ ที่ในมาตรา ๑๒๑
แห่งรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
นี้เป็นกฎหมายอะไร ท่านนักนิติศาสตร์
ก็ทราบดีแล้วว่า กฎหมายนั้นเราแบ่ง
ออกเป็นสาขาใหญ่ ๆ ก็กฎหมายมหาชน
กับกฎหมายเอกชน รัฐธรรมนูญนี้เป็น
กฎหมายมหาชน การตีความกฎหมาย
มหาชนนั้น เราจะตีความโดยเคร่งครัด
เราจะไปอาศัยกฎหมายเอกชนมาตีไม่ได้
ทั้งนี้การตีความโดยเคร่งครัดนี้ มาตรา
๑๒๑ อย่างท่านสมาชิกผู้ที่มีเกียรติได้
อภิปรายมาแล้ว บอกว่า มาตรา ๑๒๑

นี้เมื่อวุฒิสภาได้ขยับยั้งไว้แล้ว วุฒิสภา
นั้นจะส่งร่างพระราชบัญญัติ ที่นั้นกลับคืน
มาสู่สภาผู้แทน แล้วก็ในระยะเวลา ๑ ปี
นี้สภาผู้แทน จะหยิบยก ร่าง พระราช
บัญญัติ ที่วุฒิสภายับยั้งไว้ขึ้นมาพิจารณา
ไม่ได้ จะต้องให้เวลาล่วงพ้นไปเป็น
เวลา ๑ ปีเสียก่อน สภาผู้แทนจึงจะ
หยิบยกขึ้น รัฐธรรมนูญใช้คำว่า "อาจ"
จะหยิบยกขึ้นมาพิจารณาได้ ไม่หยิบ
ยกขึ้นมาพิจารณาได้ แล้วแต่สภาจะ
เห็นสมควร เพราะฉะนั้นสำหรับเรื่องนี้
ข้าพเจ้ามีความเห็นว่า สารสำคัญหรือ
ประเด็นสำคัญนั้นนะ เราไม่จำเป็นต้อง
จะ คอ้ง ไปพูดถึง กฎหมายอื่นใดทั้งนั้น
ละครับ เพราะว่าการศึกษามาตรา ๑๒๑
นี้ เป็นการที่ความที่จะมีผลบังคับทั่วไป
ไม่ว่ากฎหมายฉบับใด ๆ ทั้งนั้น ร่าง
พระราชบัญญัติ ที่ควบคุมการเข้าเคหะและ
ที่ดินที่สมาชิกผู้มีเกียรติเสนอเข้ามา แต่
ท่าน ประธาน สภาผู้แทน เห็น ว่า ข้อ รัฐ
ธรรมนูญ ท่านจึงเสนอให้รัฐสภานี้มา
ตีความ กฎหมาย ๒ ฉบับหรือร่าง
พระราชบัญญัติ ๒ ฉบับที่สมาชิกผู้ม
เกียรติเสนอนานี้ เป็นแค่เพียงมูลเหตุ
ที่ทำให้เกิด มีการตีความ รัฐธรรมนูญนี้

เท่านั้น ไม่ใช่ประเด็นสำคัญที่เราจะ
ต้องมาถกเถียงว่า ร่างพระราชบัญญัติ
นั้นจะมีผลคือมีหรือไม่ หรือว่าจะยก
ไป หรือว่า จะ มีมาตราใดยังคงใช้บังคับ
อยู่ นั้น ไม่ใช่ประเด็นที่รัฐสภา ที่ประ
ชุมแห่ง รัฐสภา ที่มีเกียรตินี้ จะ นำมา
พิจารณาเป็นประเด็นสำคัญ ประเด็น
สำคัญก็คือว่า ไม่ว่ากฎหมายใด ๆ ที่
สภาผู้แทนนี้เสนอ คือ หมายความว่า
สภาผู้แทนนี้รับไว้แล้ว แล้วก็เสนอไป
ยังวุฒิสภา วุฒิสภายับยั้งไว้ แล้วทั้ง
สภานี้ จะ เสนอ กฎหมาย ทำนองนั้น มี
ลักษณะ คล้าย กัน หรือ ไม่คล้าย กัน ไม่
สำคัญ มาอีกได้หรือไม่ อนันท์ข้าพเจ้า
เห็น ด้วยกับ ท่าน สมาชิกผู้มเกียรติที่เห็น
ว่า เมื่อมาตรา ๑๒๑ นี้ไม่บัญญัติ
ห้ามไว้ว่า ห้ามมิให้เสนอกฎหมายที่มี
ลักษณะ คล้ายคลึงกัน หรือ ว่า มีหลักการ
ทำนองเดียวกันแล้ว เราจะ เสนอขึ้นมา
เมื่อไรก็ได้ รับไม่รับมันเป็นเรื่องของ
สภาผู้แทนที่จะต้องวินิจฉัยกันว่าควรจะ
รับไว้หรือไม่ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึง
มีความเห็นว่า การที่เราตีความนี้ เราต้อง
ตั้งประเด็นไว้อย่างนี้ มาตรา ๑๒๑ นี้
ห้ามหรือไม่ที่จะไม่ให้สภาผู้แทนนี้เสนอ

กฎหมายใด ๆ ซึ่งจะมีลักษณะคล้ายคลึงกัน หรือว่าสารสำคัญอย่างเดียวกัน มีหลักการ อย่างเดียวกัน ขึ้น ไปสู่วุฒิสภา เราจะต้องตีความอย่างนั้น โดยไม่ได้คำนึงว่าร่างพระราชบัญญัติที่สมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องจะเกี่ยวข้อง ตีความคลุมไปหมด ถ้าหากว่าเรตีความเฉพาะร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับที่สมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องเสนอมาแล้ว การตีความคราวนั้นก็จบ มันก็จำกัดมันก็คลุมเฉพาะร่างพระราชบัญญัตินี้ อาจจะมีปัญหาต่อไปก็ได้ ร่างพระราชบัญญัติอื่นที่ไม่มีการกำหนดเวลา อาจจะมีปัญหาเกิดขึ้นภายหลัง ถ้าสมาชิกผู้มีความเกี่ยวข้องเสนอมาก่อน แต่ร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับนี้ มันมีลักษณะพิเศษอย่างที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้อภิปรายมาแล้ว ก็มีการกำหนดอายุไว้ แต่เราจะตีความเฉพาะอันนี้ไม่ได้ เราจะต้องตีความคลุมหมด ไม่ว่ากฎหมายใด ๆ ทั้งนั้นแล้วความเห็น ของ ข้าพเจ้า ขอสรุปว่าเมื่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ ไม่ห้ามไว้โดยแจ่มชัด และรัฐธรรมนูญนี้เป็นกฎหมายมหาชน เราจะต้องตีความโดยเคร่งครัด เพราะว่ารรัฐธรรมนูญนี้เป็น

แม่บทของบรรดากฎหมายทั้งปวง ถ้าหากว่าเรตีความหละหลวม มันอาจจะเกิดผลกระทบกระเทือนต่อกฎหมายอื่น ๆ อีกมากกว่าก็ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็ขอสรุปว่า การเสนอร่างพระราชบัญญัติใด ๆ จะมีสารสำคัญ หรือมีหลักการอย่างเดียวกัน กับ ร่างพระราชบัญญัติที่วุฒิสภายับยั้งไว้หน้านั้น สมาชิกผู้แทนนั้นสิทธิที่จะเสนอได้ ขอขอบคุณครับ

นาย ประ สวัสดิ์ จุลละ เกศ สมาชิกวุฒิสภา : กระผมขอประทานถือโอกาสสมมุติสังเกตเล็กน้อย ถ้าหากว่าความคิดเห็นของกระผมจะมีติติประการใดก็ขอประทานอภัยด้วย ก็ว่าอันที่จริงถ้าพิจารณาแล้ว ญัตติที่ท่านประธานได้บรรจุมาเพื่อขอให้สภานี้พิจารณาในเรื่องการตีความนั้น กระผมมีความเห็นโดยบริสุทธิ์ใจว่า ญัตติอันนี้มันยังไม่มีความเกิดขึ้น คือปัญหาที่จะเกิดขึ้นนั้นนะ กระผมคิดว่าระเบียบวาระอันนี้หมายถึงว่าร่างพระราชบัญญัติทั้งสองฉบับที่ท่าน สมาชิกผู้เกี่ยวข้องได้เสนอเข้ามาที่สภานี้ แต่ว่าทางท่านประธานสภายังไม่ได้บรรจุเข้าระเบียบวาระอย่างไร ถ้าหากว่าท่านซักข้อ

อย่างไรแล้ว ท่านก็ชอบที่จะแจ้งให้ทาง
ผู้เสนอทราบ และเมื่อมันแหละ บัญหา
อันนี้ถึงจะเกิดขึ้น แต่ขณะนั้นยังมีอะไร
ที่รัฐสภาจะพิจารณาได้ ทั้งนี้เพราะอะไร
เพราะเหตุว่าการ ที่เราจะมาตีความกัน
วันนี้ นั้น มัน เป็นการ ตีความ ล่วง หน้า
รัฐธรรมนูญมาตรา ๑๗๓ บัญญัติไว้
ชัดเหลือเกินว่า การ ตีความ ใน รัฐ
ธรรมนูญในวงงานของรัฐสภา ในวง
การของสภานั้นมันถึงจะตีกันได้ แต่ว่า
ในวงการ ของสภานั้นยังไม่มีการตีความ
ในรัฐธรรมนูญเลย ก็ยังไม่รู้ว่าเราจะ
พูดเรื่อง รัฐธรรมนูญ กัน มาตรา ไหน
ในเมื่อประธานสภานั้นยังไม่ได้รับ ถ้า
หากว่ารับระเบียบวาระอันนี้ หรือไม่
รับระเบียบ วาระอันนี้ ไปแล้ว อย่าง
เป็นต้นว่าท่านประธานสภาผู้แทนไม่รับ
เพราะเหตุว่าถือว่าขัดกัน และเมื่อมัน
แหละปัญหาอันนี้ถึงจะเกิดขึ้น สภาถึง
จะมีหน้าที่ในการที่จะตีความได้ ทั้งนี้
หมายความว่าอาจจะเสนอญัตติขึ้นมาเพื่อ
ขอให้สภาตีความก็ได้ อย่างนี้ ได้ชื่อว่า
ได้ปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๗๓
ซึ่งบัญญัติไว้ว่า การตีความในรัฐธรรมนูญ
ก็ต้องตีความนะ มันต้องเป็นข้อ

บัญญัติในรัฐธรรมนูญถึงจะมีปัญหาเกิด
ขึ้น ตอนนั้นปัญหาอันนี้ยังไม่เกิดขึ้นเลย
เป็นแต่เพียงว่าระเบียบวาระอันนี้ ท่าน
ประธานสภาสมควรจะรับหรือไม่ ถ้า
สมควรรับโดยเห็นว่ามันไม่ขัดกัน ขัดกัน
หรือไม่ขัดกัน มาตรา ๑๒๑ นี้ เป็นเรื่อง
ที่ท่านประธานสภานึกเอาใจไปได้ ถ้า
หากท่านเห็นว่ามัน ไม่ขัดท่านก็รับไว้
ถ้าเห็นว่ามันขัด ท่านก็อาจจะบอกแจ้ง
ว่า ข้าพเจ้าไม่สามารถจะรับได้ เพราะ
เหตุว่าขัดต่อมาตรา ๑๒๑ แห่งรัฐ
ธรรมนูญ เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วสมาชิก
ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของร่างก็ชอบที่จะเสนอ
ญัตติที่ท่านเข้าสู่สภาเพื่อขอให้สภานั้น ได้
วินิจฉัยว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญที่ท่านประ
ธานสภาผู้แทนได้ตอบ ไปหรือไม่
อย่างนั้น ละก็มันเป็นปัญหาที่เข้าประเด็น
ความมาตรา ๑๗๓ โดยแท้จริง แต่ขณะ
นี้ปัญหาที่ท่านนั้นยังไม่เกิดขึ้นเลย ที่
เรามาพิจารณาววันนี้ กระผมเข้าใจโดย
สุจริตว่าเราพิจารณาเสียเวลาเปล่า
เพราะเหตุว่าอย่างไร ก็เพราะเหตุว่าเรา
พิจารณาญัตติ มัน เป็น ญัตติที่ตีความ
นี้ตีความล่วงหน้า ปัญหาอันนี้ยังไม่เข้า
ในที่สุดเจ้าของร่างนี้เขาเห็นดี ไม่ดีเขา

อาจจะขอลอนไปก็ได้ แล้วเรามาตีความในวันนี้ได้ประโยชน์อะไรขึ้นมา ที่กระผมเข้าใจว่าร่างอันนี้ยังไม่ได้เข้ายังไม่ได้จัดระเบียบวาระเลย ก็มองดูแล้วก็ไม่เห็นว่าการประชุมสภาผู้แทนในวันพรุ่งนี้จะมีอะไรบ้าง ถ้าหากว่าท่านประธานรัฐสภาท่านนั้นจะบอกว่ เคียวนี้ได้บรรจุระเบียบวาระแล้วจะอย่างไรก็ว่าอีกปัญหาหนึ่ง เคียวนี้แสดงว่าเรากำลังมีความรัฐธรรมนูญ นี้ตีความลวงหน้าคือหมายความว่า ไม่มีอะไรที่จะขึ้นเกี่ยวกับบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ ไม่มีเลย มีแต่เพียงว่าท่าน ประธานจะรับหรือไม่รับเขาเท่านั้นละ แล้วท่านประธานก็ยังไม่ได้สั่งอะไร เพราะท่านประธานเป็น ท่วงลวงหน้าว่าเราจะต้องปรึกษาหารือกันเสียก่อน ว่าถ้าหากว่าสภาเห็นก็เอาด้วย แบบนั้นมันก็เป็นการโยนกลองให้สภาเหมือนกัน แต่กระผมไม่ว่า ถ้าหากว่าเป็นเรื่องการตีความในรัฐธรรมนูญอื่น อยู่ใน วงการของ สภา แต่ว่าเมื่อพิจารณาโดยเด็ดขาดแล้วจะเห็นได้ว่ามาตรา ๑๗๓ แห่งรัฐธรรมนูญนี้เป็นเรื่องของ การตีความในรัฐธรรมนูญในวงการของสภา แต่เวลานี้ไม่มีอะไร กระผมก็กราบเรียน เป็น ข้อสังเกต ไว้

เดื่อว่าถ้าหากว่าสภาจะพิจารณาถึงว่าในการตีความในเรื่องนี้ต่อไป กระผมก็ไม่มีขัดข้อง แต่กระผมเห็นว่าเราควรจะต้องจับคู่กันให้ทันที่เสีย ก็ขอขณะนี้หรือไว้ก่อน แล้วเมื่อท่านประธานสภาท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องร่าง ๒ ฉบับนี้ ท่านก็ว่า ไปตามระเบียบวาระของท่านที่ท่านมีอำนาจหน้าที่อยู่ตามข้อบังคับการประชุมสภา เมื่อเสร็จแล้วสมาชิกก็ใช้สิทธิของท่านสิ ท่านเห็นว่าที่ประธานสภาไม่รับ นั้นไม่เห็นด้วย ก็อาจจะเสนอญัตติมาขอให้สภาตีความได้ นั้นแหละ ถึงจะมีปัญหาเกิดขึ้น ในสภานี้ เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนท่าน

ประธานรัฐสภา: ขอชี้แจงครับ คือว่าญัตตินี้ ท่านรองประธานสภาผู้แทนทั้งคู่ได้ลงนามเป็นผู้เสนอ แล้วมีรายนามผู้รับรอง ๒๖ ท่านแล้ว แล้วก็ปรากฏว่าได้ชี้แจงว่า อะไรที่ญัตติที่เสนอมานี้เป็นปัญหาขึ้นมา และลงฉบับนี้ปลายก็บอกว่า ก่อนที่จะได้มีการวินิจฉัยชี้ขาดในปัญหานี้ลงแล้ว ควรเสนอให้รัฐสภาตีความเสียก่อน โดยอำนาจอย่างนั้น ๆ มันก็แปลว่าขอให้สภานี้ แต่ว่าผมจะไม่ได้รังเกียจอะไร ถ้าว่าสภาเห็นว่าไม่ใช่หน้าที่ของรัฐสภา

เราก็เลิกประชุม ถ้าว่าเห็นว่ามีหน้าที่ว่า จะต้องตีความอย่างเสนอมมา เรื่องมัน ยังไม่ได้เกิด นี่เป็น อันว่าผมก็ยังไม่ไ้รู้เรื่อง แต่ว่าเขาแนบร่างพระราชบัญญัติ นั้นมาให้ดู ๒ ร่างพระราชบัญญัติ ข้อความในร่างพระราชบัญญัติที่เขาเสนอมมา ที่เป็นปัญหาเนมันเป็นอย่างนี้ ๆ เพราะฉะนั้นว่า เป็นการชกต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๑ หรือไม่ มันก็เป็นปัญหาเกิดขึ้นแล้วต่างหากละ เพราะฉะนั้นก็แล้วแต่ เกี่ยวครบเอาอย่างไรท่านข้างหลังโน้น เชิญคุณฉวยง ๆ

นายฉวยง เอี่ยมสีลา สมาชิกสภาผู้แทน (อุดรธานี) : กระผมได้ฟังมาเป็นเวลานานมาแล้ว รู้สึกว่ามีประเด็นอยู่ ๒ อัน คืออย่างหนึ่ง จะอ่านกฎหมายมาตราเดียวหรืออ่านกฎหมายหลายมาตรา ฟังท่านศาสตราจารย์ในทางกฎหมายคือคุณเสนีย์ ๆ ได้กล่าวไว้ว่า ร่างพระราชบัญญัติทั้ง ๒ ฉบับซึ่งเป็นมูลเหตุทำให้รัฐสภาต้องมาประชุมกัน ในวันนี้เพื่อจะตีความรัฐธรรมนูญนี้ ก็บอกว่าร่างกฎหมายควบคุมค่าเช่านั้นจะเสนอขึ้นไปอีก ถูก

ยับยั้งอีก แล้วก็เสนอขึ้นไปอีก ถูกยับยั้งอีก ไม่มีผลใด ๆ ทั้งสิ้น อันนี้ กระผมฟังดูแล้วรู้สึก ว่า ใจว่า ท่านพูดอย่างตรงไปตรงมา แต่ผมอีกคนหนึ่งคือปัญหาอยู่ที่ว่า ในการที่เราจะตีความอันนี้ ฝ่ายหนึ่งบอกว่าตีความโดยเคร่งครัด ให้อ่านรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ มาตราเดียว อีกฝ่ายหนึ่งบอกว่าให้อ่าน รัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๒๐ ประกอบด้วย ฝ่ายหนึ่งเห็นว่าไม่จำเป็น ตีความเพราะรัฐธรรมนูญทั้ง ๒ ฉบับนั้นชกแจ่งอยู่แล้ว แต่อีกฝ่ายหนึ่งกลับมายบอกว่าให้แปลเจตนารมณ์ ให้แปลข้อความโดยเคร่งครัดว่าเป็นกฎหมายฉบับนั้น เมื่อเป็นกฎหมายฉบับนั้นคือกฎหมายที่ถูกระงับยังไปนั้นก็ไม่มีกฎหมายใดจะมากัดสิทธิสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่เสนอกฎหมายใหม่ขึ้นมาอีก เพื่อให้พิจารณาและเสนอไปอีก เสนอกันไป เสนอกันมายับยั้งกันไปเรื่อยๆ กันมา บอกว่าทำได้ ท่านประธานที่เคารพ กระผมเองไม่เคยนึกว่าการอ่านกฎหมาย อ่านกฎหมายมาตราเดียว แปลความกฎหมายมาตราเดียวเท่านั้นรู้แจ้งทางกฎหมาย ใน

แม้รัฐศาสตร์ในแง่เดียว มุมเดียวเท่านั้น
 รู้แจ้งกระผมก็คิดว่าจะต้องรู้กันหลายอย่าง
 ต้องรู้ให้รอบคอบ เราจะมาตีความ
 กฎหมายมาตราเดียวกับกฎหมายฉบับนั้น
 เสนอขึ้นมาอีกไม่ได้ ถ้าไม่ใช่กฎหมาย
 ฉบับนั้นเสนอได้ หรือแม้แต่ไม่ใช่
 กฎหมายคล้ายคลึงกันก็เสนอได้ กลับ
 ไปกลับมา สมาชิกของรัฐสภาที่เสมือน
 เด็กชายของ รู้สึกไม่มีความตระหนักใน
 ความรับผิดชอบต่อชาติบ้านเมือง ผู้ซึ่ง
 ร่างรัฐธรรมนูญเจตนารมณ์เช่นนี้ หรือ
 กระผมไม่สามารถจะเข้าใจได้ กระผม
 เห็นว่าเรามาตีความนี้ถูกต้องแล้วเพราะ
 บุคคลชั้นศาสตราจารย์ก็ยังมีความเห็น
 แตกต่างกันบางพวกบอกให้อ่านกฎหมาย
 หลายมาตรา ก่อนจะตีความ บางคน
 ให้อ่านกฎหมายมาตราเดียว พุคชัต ๆ
 ก็คือว่าฝ่ายหนึ่งให้อ่านกฎหมายรัฐธรรมนูญ
 มาตรา ๑๒๐ เสียก่อนแล้วมาตี
 ความตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑ แต่
 ท่านศาสตราจารย์อีกท่านหนึ่งบอกว่าให้
 ตีความมาตราเดียวเท่านั้น หมายความว่า
 ว่ากฎหมายฉบับนั้น กระผมรู้สึกเสียใจ

เหลือเกินที่รัฐภา นี้จะต้องมาพิจารณา
 เสร็จหนึ่งเป็นเคล็ด ขอย ของ กัน แต่
 นั้นแหละ เพราะว่าท่านเป็นชั้นบรมครู
 มันจึงเกิดปัญหา ประธานสภาผู้แทน
 ราษฏรจึงนำปัญหาขึ้นมาว่าฝ่ายหนึ่งให้
 ตีความรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๐ คู่กับ
 ๑๒๑ เพื่อจะเห็นว่าร่างกฎหมายที่เสนอ
 ขึ้นมานั้นมันขัดกับ รัฐธรรมนูญมาตรา
 ๑๒๑ แต่อีก ฝ่ายหนึ่ง บอกให้อ่าน
 กฎหมายมาตราเดียวเท่านั้น แปลความ
 อันเดียวโดยเคร่งครัด นี้แหละจึงเป็น
 ปัญหา ท่านสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรผู้
 มีเกียรติทั้งหลาย ท่านจะตีความโดยอ่าน
 กฎหมายมาตราเดียวหรือจะอ่านกฎหมาย
 อันอื่นควบคู่ไปด้วย แล้วแต่ความ
 ตระหนัก ใน ความรับผิดชอบ ต่อ ชาติ
 บ้านเมืองหรือต่อการที่จะให้ความรู้แก่
 อหุชนรุ่นหลังของท่าน กระผมขอฝาก
 ไว้แต่เพียงเท่านี้

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช
 สมาชิกวุฒิสภา : กระผมก็เห็นว่าได้
 อภิปรายกันมาพอแล้ว พอจะจับประเด็น
 ได้จึงใคร่จะขอประธานเสนอญัตติที่ท่าน

ประธานให้รัฐสภาลงมติในขั้นแรก
ก่อนว่า ควรจะตีความญัตตินี้หรือไม่ ถ้า
หากว่ารัฐสภาลงมติเห็นว่าควรจะตีความ
แล้ว จึงค่อยอภิปรายกันต่อไปว่า จะตี
ความว่าอย่างไร ในข้อนี้ขอประธาน
เสนอญัตติให้สภาลงมติว่า จะตีความ
ญัตตินี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นด้วยขอ ได้
โปรดรับรอง

(มีสมาชิกรับรอง)

ประธานรัฐสภา : เมื่อมีท่าน
สมาชิกวุฒิสภาท่านเสนอญัตตินี้มาเช่นนั้น
นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิก
สภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ความจริง
ประเด็นที่จะอภิปรายกันต่อไปนั้นยังไม่
สิ้นสุด ข้าพเจ้าอยากจะ.....

ประธานรัฐสภา : เกี่ยว ๆ คุณ
เสนอเพียงญัตติว่า จะลงมติหรือไม่ลง
มติเท่านั้น แล้วเราค่อยว่ากันต่อไป

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิก
สภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ผมขอ
เสนอเปิดอภิปรายต่อไปครับ

ประธานรัฐสภา : เขาบอกว่า
ให้ลงมติ.....

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิก
สภาผู้แทน (เชียงใหม่) : จะต้อง
อภิปรายกันอีกแยะ.....

ประธานรัฐสภา : เกี่ยว คุณนั่ง
ฟังบ้างซิ

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิก
สภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ครับ

ประธานรัฐสภา : นั่งฟัง อิศระ
ธรรมนั่ง คือท่านเสนอว่าอย่างนี้ วุฒิ
สมาชิกเสนอว่าจะมีการลงมติหรือไม่
ในญัตติที่เสนอมานี้ แล้วก็ว่าอย่างไรก็
อภิปรายกันต่อไป

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิก
สภาผู้แทน (นครสวรรค์) : กระผม
เห็นพ้องด้วยกับท่านที่เสนอญัตติขอให้
ประชุมนี้ได้พิจารณาว่าเราควรจะตีความ
กันหรือไม่ แล้วมีอะไรจะตีความหรือไม่
เป็นประเด็นแรกเสียก่อน ถ้าหากรัฐสภา
เห็นว่าไม่จำเป็นก็ต้องตีความ เพราะ
มาตรา ๑๒๐ และมาตรา ๑๒๑
แห่งรัฐธรรมนูญนั้น สภาว่ารัฐ
ธรรมนูญได้ร่างมาจนเป็นที่เข้าใจแล้ว
ก็ไม่จำเป็นที่ต้องตีความกัน อย่างที่ท่าน
ประธานสภาว่า คือเปิดประชุมได้ กระผม

จึงใคร่จะขอเรียนถามท่านประธานว่า ใน
ฐานะที่กระผม ได้เสนอและอภิปรายให้
ความเห็น ว่า กฎหมาย ๒ มาตรา
แห่งรัฐธรรมนูญนั้น มันเป็นกฎหมาย
ซึ่งใคร่จะอย่างเข้าใจแล้ว ไม่มีอะไร
เคลือบคลุมสงสัยแล้ว จะขอให้กระผม
ได้สรุปได้หรือไม่

ประธานรัฐสภา : เกี่ยวต้อง
ลงมติเสียก่อนครับ คุณเข้าใจ คนอื่นเขา
ยังไม่เข้าใจก็เถียงกันเท่านั้น

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิก
สภาผู้แทน (นครสวรรค์) :
กระผมจึงขอถามท่านประธานว่า ตาม
หลักจะให้กระผมสรุปได้หรือไม่

ประธานรัฐสภา : โทนครครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิก
สภาผู้แทน (นครสวรรค์) : ขอสรุป
ได้หรือไม่

ประธานรัฐสภา : ยังไม่มีหน้าที่
สรุปครับ ต้องฟังมติเสียก่อน

นายจันทน์ แก้วปลั่ง สมาชิก
สภาผู้แทน (สุรินทร์) : ผมขอ
ประท้วงข้อบังคับ ครับ

ประธานรัฐสภา : ทำไม่ครับ
นายจันทน์ แก้วปลั่ง สมาชิก
สภาผู้แทน (สุรินทร์) ผิดข้อบังคับ
ที่เรากำลังใช้กัน "ข้อ ๓๓ เมื่อที่
ประชุมกำลังปรึกษาโดยอยู่ ห้ามมิให้
เสนอญัตติอื่นนอกจากญัตติข้อไปนี้....."
มีข้อ (๑)-(๔)

ที่ท่านสมาชิกได้เสนอญัตติใหม่
นะครับให้มีการลงมติซึ่งเป็นญัตติอื่นอีก
ต่างหาก มันผิดข้อบังคับ ข้อ ๓๓
นี้ครับ

ประธานรัฐสภา : นี่คุณอ้างข้อ
๓๓ นั้นนะ คุณดูข้อ (๔) เขาว่า
อย่างไร "ขอให้รวมหรือแยกประเด็น
พิจารณาหรือลงมติ" ก็ลงได้ ขอให้
ลงมติได้

ท่านผู้ใดมีความเห็นว่า ญัตติที่
ท่านรองประธานทั้งสองเสนอมาแล้วมี
ผู้รับรองครบถูกต้องแล้ว จะมีการลง
มติในรัฐสภานี้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า
ควรจะลงมติ ควรจะตีความหรือไม่
เสียก่อนนะครับ แล้วจะอภิปรายอะไร
ก็อภิปรายกันต่อไป

หลวงประกอบนิติสาร สมาชิกวุฒิสภา : ด้วยความเคารพต่อความเห็นของท่าน ประธานเป็น อย่างยิ่ง ข้าพเจ้าคิดว่า ญัตติของท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติขอให้เราลงมติว่าเราจะตีความหรือไม่ตีความนั้น ถ้าท่านจะเสนอเป็นญัตติขอให้ยกเรื่องอื่นขึ้น ปรีกษาแล้วก็ได้ อยู่ในข้อ ๓๓ ได้ คือว่าขอให้ยกเรื่องขึ้นปรีกษา ถ้าที่ประชุมเห็นด้วยก็หมายความว่าไม่ลงมตินั้นเอง ถ้าที่ประชุมไม่เห็นด้วยมันก็เท่ากับลงมติแต่ท่านใช้คำว่าให้ลงมติว่าจะลงมติหรือไม่ลงมตินั้น มันไม่ชอบ ด้วยข้อบังคับข้อ ๓๓ อย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่อยู่ทางปากโน้นได้เสนอไว้ ข้อบังคับข้อ ๓๓ นี้ อนุ (๔) ที่ขอให้รวมหรือแยกประเด็นพิจารณาหรือลงมตินั้น มันต้องอ่านว่ารวมประเด็น ลงมติ แยกประเด็นลงมติ ไม่ใช่ขอให้ลงมติเฉย ๆ ข้าพเจ้าเห็นว่า ถ้าท่านสมาชิกผู้มีเกียรติจะใช้สิทธิของท่านเสนอแล้วควรจะเสนอตามข้อ ๓๓ (๔) ยกเรื่องอื่นขึ้นปรีกษามิฉะนั้นแล้วไม่ชอบด้วยข้อบังคับนี้แน่

หม่อมราชวงศ์กึกกฤษ ปรามโฆสมาชิกวุฒิสภา : กระผมเห็นว่าท่าน

สมาชิกวุฒิสภาผู้ที่ได้นั่งลงไปเมื่อกันเคารพท่านประธานเกินไป ไม่ได้ฟังว่ากระผมพูดว่าอะไร มัวแต่ฟังท่านประธานเสียหมด กระผมก็ไม่ว่าอะไร คือว่าที่กระผมเสนอเสนอขอให้แยกประเด็นพิจารณาว่า จะควรตีความหรือไม่ควรเสียก่อน แล้วลงมติในประเด็นนั้น เสร็จแล้วถ้าเผื่อว่าลงมตินี้ว่าตีความแล้วจึงพิจารณาถัดไป เป็นการขอแยกประเด็นครับ ไม่ใช่ขอให้ลงมติ

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดมีความเห็นอย่างหม่อมราชวงศ์กึกกฤษฯ ซึ่งเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น มติว่าให้แยกประเด็นลงมติใช่หรือ.....

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง สมาชิกสภาผู้แทน (ภาพสินธุ์) : ท่านเองเป็นคน บรรจงระเบียบว่า ด้วยญัตติการตีความใช่ไหมครับ แล้วนี้พูดเรื่องอะไรกันละ ท่านอนุญาติให้ตีความอยู่แล้ว จะต้องมีเสนอญัตติขออนุมติสภาทำไม ญัตตินี้ต้องการให้ตีความ แล้วท่านก็กึกกฤษฯ มาบอกว่าควรหรือไม่ควรจะตีความมันญัตติซ้อนญัตติ ญัตติของ ๑๕ คนซึ่งทำเป็น

ลายลักษณ์อักษร กับผู้ที่เปลี่ยนแปลง
ระเบียบวาระอย่างนั้นมันขัดกัน ท่าน
ประธานเปิดคู่ให้ตี

ประธานรัฐสภา : ผมว่าเป็น
สิทธิ์ที่เขาจะเสนอได้นะ มันมี.....

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง
สมาชิกสภาผู้แทน (กาวสินธุ์) :
เสนอได้แต่ผมผิด ท่านรับสิ่งที่ผิดเข้า
มาในรัฐสภาหรือ ท่านอ่านออกนี้
เกี่ยวนี้เป็นญัตติหรือยัง กระผมถามท่าน
ประธาน

ประธานรัฐสภา : เป็น

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง
สมาชิกสภาผู้แทน (กาวสินธุ์) :
แล้วเป็นญัตติแล้วจะมาเอาของคนอื่น
ซ้อนเข้ามาทำไม ดีหรือไม่ดี ตักมันมาจน
ก็กินแล้ว พวกกันมานี้ ท่านประธาน
ลืมนับข้อมบังคับ

ประธานรัฐสภา : เปล่า ไม่ใช่
อย่างนั้น คุณยังเข้าใจผิด คือผมเข้าใจ
ว่า เข้าใจว่าอย่างนั้น จะพยายามแยก
ประเด็นออกไป แยกออกไป

นายชาญยุทธ ไชยคำมิ่ง
สมาชิกสภาผู้แทน (กาวสินธุ์) :
กระผมไม่ได้เข้าใจผิด ท่านเข้าใจผิด

แน่แท้เลย สองคู่ก็ได้ ไม่ได้แยกเลย
ขอโทษ ท่าน ประธาน ขออนุญาตให้
กระผมพูด อนุญาตก่อน กระผมเคารพ
ท่านทั้ง ๆ ที่กระผมก็ไม่เคยรู้จัก หรือ
ครับ แต่ท่านก็อาจจะใช้ลูกไม้เก่ามา
เพื่อให้ญัตติตกไป กระผมรู้ญัตตินี้เรา
กำลังตีความรัฐธรรมนูญกันก่อน นี้อือ
ญัตติที่ถูกต้อง พวกกระผมรับรอง
๒๕ คนแล้ว ถ้าจะลงอย่างนี้ รับหรือ
ไม่รับ ถ้าไปอย่างนั้นเกินนอกเรื่องกัน
เลย คายท่าเลย พวกกระผมนี้ไม่มี
ความหมายหรือที่เสนอกันมานี้ มันเป็น
ญัตติแล้ว สมควรว่าตีความถูกหรือไม่
ถูกเท่านั้นแหละครับท่านประธาน ถ้า
ทำอย่างนี้แยะเลย ไม่มีความหมาย

ประธานรัฐสภา : เกี่ยวคุณนั่ง
เสียก่อน คือว่าผมไปเข้าใจว่าอย่างนี้
ด้วยความหวังดีว่า ญัตตินั้นมีแต่เพียง
ว่า ต้องลงมติกัน แต่ก็มีสมาชิกหลาย
ท่านเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ควรลงมติ
จึงได้เสนออันนี้ขึ้นมา เรื่องมันมี
เท่านั้นแหละครับ

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช
สมาชิกวุฒิสภา : กระผมขอประธาน

ชี้แจง คือว่าได้มีการกล่าวพวก ฟิงกัน มาถึงกระผมว่า จะใช้ลูกไม้เก่า ความจริงมันไม่ใช่ลูกไม้เก่าหรือใหม่ทั้งนั้น ละครับ คนเราจะมิ่ลูกไม้แล้วก็ลูกไม้ มันก็ไม่เก่าไม่ใหม่หรอก มันก็มีเรื่อยๆ ไป ทว่ากระผมได้เสนอญัตติให้ทีความนั้นก็ด้วยความเห็นของกระผมเอง จะผิดหรือถูกที่สุดแล้วแต่ท่านประธานจะวินิจฉัย คือเมื่อเห็นว่าญัตตินั้นเสนอขึ้นมาขอให้ทีความรัฐธรรมนูญ มันก็น่าจะมีทางคิด มันก็จะต้องมี ๒ ประเด็นว่า รัฐสภานั้นควรจะทีความหรือไม่ที ไม่ใช่ว่าขอให้ทีความแล้วจะ ต้องทีเรื่อยๆ ไป เรามีทางที่จะคิดได้ว่า เราจะทีหรือไม่ นั่นเป็น ประเด็นหนึ่ง แล้วถ้าเมื่อเราลงมติดันว่าเราจะทีแล้ว จะทีว่าอย่างไร นั่นเป็นประเด็นที่ ๒ กระผมได้ถึงเสนอญัตติเป็นการแยกประเด็นให้ลงมติว่าจะทีความหรือไม่เสียก่อน ก็เป็นหน้าที่ที่ท่านประธานเห็นด้วยก็จะต้องถามว่า ใครมีความเห็นว่าควรจะทีความก็ยกมือขึ้น ใครเห็นว่าไม่ควรทีความก็ยกมือขึ้น เป็นแบบนี้ แต่กระผมนี้พูดด้วยความเห็นส่วนตัว กระผม

อาจจะผิดก็ได้ ก็แล้วแต่ท่านประธาน และสภาจะวินิจฉัย

นายสุบั้น พลพัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทน (ภาพ สนิษฐ์) : ถ้าเอาอย่างท่านเสนอเมื่อตะกั้น ก็หมายความว่า ถ้าไม่ทีความก็หมายความว่า ญัตตินี้ตกไปเลยถูกของคณะอนุชกฯ แล้วครับ เพราะเราก็ตกกันมาไม่รู้กี่คนแล้ว ทีความมาตรา ๑๒๑ นี้ แต่ส่วนความเห็นของท่านอื่น ๆ ที่ว่าไม่ควรจะทีความ ไม่มีปัญหาจะทีความ มันเป็นเรื่องความคิดเห็นเท่านั้น ไม่ใช่ประเด็น แล้วก็ท่านประธานบรรจุเข้าแล้ว ว่าทีความรัฐธรรมนูญ ฉะนั้นถ้าจะมาบอกว่าจะทีไม่ที ถ้าสมมติว่าไม่ที ก็เป็นอันว่าตกไป เลิกประชุมกันเสีย นี่เราก็ตกกันมาตั้ง กระบุง เกวียน แล้วครับ ฉะนั้นกระผมขอเรียนท่านประธานอันนี้ครับ ไม่ได้หรอกครับ เพราะว่ามันจะตกไปเลย ๆ ครับ เท่ากับยกเรื่องอื่นขึ้นปรึกษาอย่างท่านคุณหลวงประกอบฯ ขอประทานโทษ เสนอขึ้นมา ถูกต้องของท่านแล้วครับ อันนี้ ก็ขอเรียนท่านประธานครับ มีแต่เพียงว่าทีความ

รัฐธรรมนูญ จะขัดไม่ขัดเท่านั้นละ
 ครับ ๒ ร่างกฎหมายนั้นจะขัดไม่ขัด
 เท่านั้น เพราะว่าท่านประธานนะสั่งแล้ว
 ไม่รับจนท่านบอกว่าคุณฉบับนั้นแล้ว
 จะว่าทางท่านประธานยังไม่สั่งอย่างไร
 ท่านประธานสั่งแล้ว ไม่รับเข้าบรรจุ
 ระเบียบวาระเพราะขัดมาตรา ๑๒๑
 ขัดแจ้งอยู่แล้วครับ ท่านคำสั่งให้ท่าน
 ประธานรัฐสภาฟังแล้ว คุณพานิช ฯ
 เป็นคนอ่านเองว่า คำสั่งของท่าน
 ประธานรัฐสภาเป็นอย่างไร ก็แสดง
 ว่าท่านไม่รับ นี่ขอเรียนท่านประธาน
 ไว้ครับ

นายประชุม รัตนเพียร สมาชิก
 สภาผู้แทน (ตราด) : กระผมขอ
 เสนอปิดอภิปรายครับ

(มีสมาชิกรับรอง)

นายไขแสง สุกใส สมาชิก
 สภาผู้แทน (นครพนม) : เมื่อกัน
 ญาติที่ปิดอะไรครับ ปิดอภิปราย
 ปิดอะไร ปิดญาติเรื่องอะไร

นายประชุม รัตนเพียร สมาชิก
 สภาผู้แทน (ตราด) : ปิดญาติกัน
 แต่ละครับ

นายไขแสง สุกใส สมาชิก
 สภาผู้แทน (นครพนม) : แหม เรื่อง
 รัฐสภาของชาติหาโอกาสมาคุยกันยาก
 เหลือเกิน ปิดเร็วเหลือเกิน ปิดอะไร
 ลองว่า คุยปิดเรื่องอะไร

นายประชุม รัตนเพียร สมาชิก
 สภาผู้แทน (ตราด) : ที่พูดกันมาแต่
 เข้านี้แหละครับ

นายไขแสง สุกใส สมาชิก
 สภาผู้แทน (นครพนม) : อ้อ พูด
 แต่เข้า ผมขอเปิดอภิปราย
 (มีสมาชิกรับรอง)

ประธานรัฐสภา : ถ้าเช่นนั้น
 ผมขอมติต่อที่ประชุมนี้ว่า ท่านผู้ใด
 เห็นว่าสมควรเปิดอภิปราย โปรดยก
 มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๕ คน)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใด
 เห็นว่าสมควรปิดอภิปรายได้แล้ว โปรด
 ยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๗๗ คน)

ประธานรัฐสภา : เป็นอันว่า
 ที่ประชุมลงมติให้ปิดอภิปราย ต่อไปก็
 เป็นการ ออกความเห็นลงมติตามมติ
 ของท่านที่เสนอมายังต่อไปนี้ ร่าง
 พระราชบัญญัติ...

หม่อมราชวงศ์ศีกฤทธิ
ปราโมช สมาชิกวุฒิสภา : ขอ
ประธานโทษ ควรจะเป็นญาติของ
เกล้ากระหม่อมก่อน

ประธานรัฐสภา : ผมก็ว่าผ่าน
ไปแล้ว ก็ไม่จำเป็นอะไร เมื่อเขา
ต้องการอย่างนั้นก็เป็นอย่างนั้น

หม่อมราชวงศ์ศีกฤทธิ
ปราโมช สมาชิกวุฒิสภา : ท่าน
ประธานว่าผ่านก็ผ่าน ด้วยความเคารพ

ประธานรัฐสภา : อันนี้ก็
ลำบากหน่อย ต้องยาวจนครบ ผมต้อง
อ่านตามญัตติที่เขาขอมาว่าปัญหาว่าร่าง
พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าเคหะและ
ที่ดินกับร่างพระราชบัญญัติควบคุม
อสังหาริมทรัพย์ทั้งสองฉบับ
ซึ่งสมาชิกสภาผู้แทนได้เสนอขึ้นมา
จะขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑
หรือไม่ ก็เห็นจะมีเพียงเท่านี้ ถ้าจะพูด
ต่อไปว่า ถ้าจะพูดถึงผลของกฎหมาย
ก็คือ เรื่องการควบคุมค่าเช่าและการ
เช่า อันเป็นเรื่องตรงกับผลของกฎหมาย
อันว่าด้วยการควบคุมการเช่าเคหะและ
ที่ดินซึ่งเสนอต่อวุฒิสภาและถูกขยับยั้งไป
แล้ว ท่านทุกท่านเข้าใจ เพราะเขา

เสนอมาในรูปแบบนี้ ผมก็ต้องเป็นไปตาม
รูปแบบนี้ เพราะฉะนั้นผมขอประท้วงถาม
ว่า ญัตติที่ท่านเสนอมา...

นายสุบิน พูลพัฒน์ สมาชิก
สภาผู้แทน (กภาพลันธุ์) : ผมขอ
สรุปก่อนท่าน ประธานที่เคารพและท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติ ผมก็ได้ฟังทุกท่าน
อภิปรายมาหมด แต่ว่าประเด็นความจริง
หาได้ตรงตามที่เสนอนั้นไม่ ความจริง
แล้วร่างพระราชบัญญัติที่ถูกขยับยั้งไว้
นี้แค่เพียง ๒ มาตรา ไม่ค่อยกลักรวม
ถ้าสมมติว่าเสวยวันที่ ๑๒ ไปแล้ว ก็หมด
ภาวะที่จะบังคับกันเฉพาะมาตรา ๑๑
กับมาตรา ๑๗ และมาตรา ๒๑ เท่านั้น
นอกนั้นยังใช้ได้อยู่บริบูรณ์ และก็ผม
ก็ได้เสนอไปแล้วว่าระบบทางกระทรวง
ยุติธรรมและระบบในทางการศาลจะเกิด
การขัดข้องขึ้น แล้วนอกจากนั้น ถ้า
หากว่าพระราชบัญญัติที่ยับยั้งอยู่นี้
สมาชิกสภาผู้แทนหยิบยกขึ้นมาวินิจฉัย
หลังจากหนึ่งปีแล้ว แล้วมันก็จะต้อง
ใช้ไป ๑๒ ปี ตามร่างกฎหมายฉบับนั้น
แล้วผลมันจะเป็นอย่างไร อันนี้ผม
ก็ได้เสนอไปแล้ว ฉะนั้นผมขอสรุป
สั้น ๆ ว่าขอให้ท่านสมาชิกทุกท่านผู้มี

เกียรติทั้งหลายนี้ ขอให้ถือว่าเกียรติความ
ในวันนี้ เกี่ยวกับรัฐธรรมนูญมาตรา
๑๒๑ ว่า ร่างพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ
นี้จะชั้หรือไม่ชั้ก็ต่อรัฐธรรมนูญมาตรา
๑๒๑ นั้นเป็นการตีความของราษฎร
๓๕ ล้านคน ขอให้ท่านนึกถึงข้อนี้
ถึงแม้วุฒิสมาชิกท่านก็ไม่ใช่ประชาชน
เลือกตั้งขึ้นมา แต่ท่านก็เป็นผู้แทนของ
ปวงชนเช่นเดียวกัน ฉะนั้นถ้าหากว่า
ท่านตีความไปในทางที่ไร้ผล ผม
ก็เชื่อเหลือเกินว่า สภานี้หรือว่าท่านที่
ไม่เห็นด้วยเกี่ยวกับเรื่องนี้ จะถูก
วิพากษ์วิจารณ์กัน ไปอย่าง กว้าง ขว้าง
ทีเดียว เพราะว่า ขอประทานโทษ
เป็นการส่งเสริม นายทุนเพียงไม่กี่คน
แต่ว่าคนเค็ดครอนตั้ง ๔ แสนกว่าคน
ท่านไม่ได้คำนึงถึง ฉะนั้นจึงขอฝาก
ข้อนี้ ขอท่านอย่าได้ไปเอาตามอารมณ์
แล้วก็อย่าได้ไปถือว่าฉันเป็นพรรคนี้
พรรคนี้ เพราะอันนี้ ไม่ใช่เรื่องรัฐบาล
แท้ แต่เป็นเรื่องของสภาเราโดยตรง
ว่ามันชั้หรือไม่ชั้ ถ้าไม่ชั้ท่าน
ประธานสภาก็จะใส่ส่งบรรจุเข้าระเบียบ
วาระต่อไป ถ้ามันชั้ท่านประธานก็ไม่

ส่งบรรจุเท่านั้น ฉะนั้นจึงขอฝากไว้
เพียงแค่นี้ครับ

ประธานรัฐสภา : เกี่ยวครับ
สรุปแล้วก็เป็นหมดเรื่องที่ บิ๊กอภิปราย
แล้ว สรุปแล้วผมขอถามคุณทองที่ ๖
หน่อย คุณได้เสนอเป็นญัตติขึ้นมาว่า
การลงมติ.....

นายคูสีต บุญธรรม สมาชิก
วุฒิสภา : มีการกล่าวพาดพิงถึงวุฒิสภา
มีบางอันไม่ชอบ

ประธานรัฐสภา : ไม่ต้อง ๓
ไม่ต้องแล้ว คือว่าเรื่องว่า คุณทองที่
อิสรา ชิวิน ได้เสนอมาว่า การออกเสียง
ลงคะแนนเบ็ดเสร็จ มีวิธีดังต่อไปนี้ คือ
ข้อ ๔ ให้เรียกชื่อสมาชิกตามลำดับ
อักษรชื่อ ให้ออกเสียงลงคะแนนเป็น
รายตัวตามวิธีที่ประธาน จะกำหนดด้วย
เหตุผลรายละเอียดจะได้แถลงต่อที่
ประชุม

นายนิยม อุปรมัย สมาชิก
สภาผู้แทน (นครศรีธรรมราช) :
ในโอกาสที่วาระผมเป็นคนหนึ่งที่ เป็น
ผู้เสนอญัตตินี้ด้วย เพราะฉะนั้น กระผม
ก็ใคร่ที่จะ รับ สติพิที่ จะ กล่าวสรุปด้วย

แล้วก็เป็น การบังเอิญ อย่างแท้จริงที่ผู้
เสนอสอง ท่านเป็นรองประธานทั้งสอง
ท่าน แต่ว่ากลับมีความคิดเห็นแตกต่างกัน
กัน กล่าวคือว่าคุณสุบิน พูลพัฒน์ ได้
เสนอความคิดเห็นว่าไม่สมควร รัฐธรรมนูญ
แต่กระผมเห็นว่ามีความเห็น ส่วนตัวด้วย
ความบริสุทธิ์ใจว่า เป็นเรื่องที่ชั
กรัฐธรรมนูญ เพราะฉะนั้นกระผมจึงมี
ความจำเป็นที่จะต้องขอประธา
นกราบเรียนเสนอเหตุผลสักเล็กน้อยว่า
รัฐธรรมนูญ ในโอกาสที่สรุปนี้ด้วย
เหตุผลประการใดการที่จะพิจารณาว่า
รัฐธรรมนูญหรือไม่นั้น จำเป็นที่
มองย้อนหลังถึงเจตนารมณ์ของกฎหมาย
เดิมตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๐๔ คือกฎหมาย
ควบคุมค่าเช่า ซึ่งมีเจตนารมณ์อย่าง
แน่ชัด ในเรื่องที่ว่าห้ามมิให้ขึ้นค่าเช่า
ภายใน ๕ ปี ต่อมาที่หลังเมื่อ พ.ศ.
๒๕๐๙ ก็ได้แก้ไข เป็นว่า ให้เป็น
๘ ปี กล่าวคือว่าขยายต่อไปอีก ๒ ปี
ต่อมาเมื่อปี ๒๕๑๑ ให้แก้ไขเป็น ๘ ปี
แสดงว่าขยายไปอีก ๑ ปี แล้วก็เมื่อปี
เองในสมัยประชุมนี้เอง ก็มี การเสนอ
ร่าง พระราชบัญญัติว่า ให้ขยาย ไปอีก

๔ ปี จนกระทั่งว่าสภาพสังคมเห็นชอบ
ด้วย ผ่านไปยังวุฒิสภา วุฒิสภาก็ลง
มติเรียบร้อยแล้ว ที่ปัญหาว่าทำไมที่เป็น
อย่างนั้น อะไรที่ยังยังอยู่ยั้งใน
เจตนารมณ์นั่นเอง แสดงให้เห็นว่า
กฎหมายควบคุมค่าเช่านี้ มีเจตนารมณ์
อันแน่ชัด เป็นหลักใหญ่อย่างยิ่งของ
ทุก ๆ มาตราเหนือกว่าอันใดทั้งสิ้น
ก็คือว่าห้ามมิให้ควบคุมค่าเช่าเป็นอย่างนี้
นี้หมายความว่ากฎหมายทุกฉบับที่ผ่าน
มาแล้วนั้นห้ามมิให้ขึ้นค่าเช่า ที่นี้ แต่
ร่างกฎหมาย ๒ ฉบับที่เสนอต่อประธาน
สภานั้น ของคุณเสรี ๆ และของคุณ
สุธรรม ๆ นั้นก็มีหลักการ ห้ามมิให้ขึ้น
ค่าเช่าเหมือนกัน เช่นห้ามมิให้ขึ้นค่าเช่า
เหมือนกัน ตามที่กระผมเคยกราบเรียน
มาแล้วเช่นเป็นต้นว่าของคุณสุธรรม ๆ
นั้นห้ามตลอดไป เว้นแต่จะปฏิบัติตาม
ร่างมาตรา ๔ ส่วนของคุณเสรี ๆ นั้น
ห้ามไม่น้อยกว่า ๓ ปี นับตั้งแต่วัน
บังคับใช้เนื้อว่าจะผ่านสภานี้ไป ได้ตาม
มาตรา ๑๑ ที่คุณเสรีร่างไว้ เพราะ
ฉะนั้นกฎหมายเดิมก็มีการห้ามไม่ให้ขึ้น

ค่าเช่า กฎหมายใหม่ ๒ ฉบับ ของคุณ
 สุธรรมฯ และของคุณเสวีฯ ก็มีหลักการ
 ว่า ห้ามไม่ให้เช่าค่าเช่าเหมือนกัน มีข้อ
 แตกต่างเพียงเล็กน้อยในเรื่องระยะเวลา
 และเงื่อนไขในการปฏิบัติเท่านั้น เมื่อ
 กฎหมายทั้ง ๓ ฉบับนี้มีเจตนารมณ์
 ตรงกันอันแน่ชัด หมายความว่ามันเป็น
 การชั่วคราวธรรมดา ๑๒๑ ซึ่ง
 บัญญัติไว้ชัดเจนว่า ร่างพระราชบัญญัติ
 ที่ถูกยับยั้งนั้น ก็หมายถึงพระราชบัญญัติ
 ที่มีกำหนดห้ามไม่ให้เช่าค่านั่นเอง โดย
 เหตุนี้เอง กระผมจึงมีความเห็นว่าร่าง
 กฎหมาย ๒ ฉบับ ของคุณธรรมฯ และ
 คุณเสวีฯ ที่เสนอยังสภาผู้แทนนั้น ถือว่า
 เป็นการขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๑๒๑
 ครับกระผม

ประธานรัฐสภา : สรุปแล้ว
 ก็เป็นคนสุดท้ายแล้วก็ให้ทั้งคู่ เพราะ
 ความเห็นไม่ตรงกัน ที่นี้ที่คุณทองดี
 อิศราวิชาน ก็เสนอมาว่า โดยมีสมาชิก
 รับรองถูกต้องว่าการลงคะแนนเสียงนั้น
 ขอให้เรียกชื่อลงคะแนน เพราะฉะนั้น
 ผมก็จำเป็นต้องขอขมอีก

นายสวัสดิ์ คำประคอบ
 สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) :

ข้าพเจ้ามีความห่วงใย ในรัฐสภาอยู่ไม่
 น้อย ก็คิดว่าเราจะต้องพิจารณาให้ถูก
 ต้อง ตามระเบียบครับ ท่านประธาน
 ก็คือได้มีท่านสมาชิกวุฒิสภา ประธาน
 โทษที่ออกนามคือ หม่อมราชวงศ์
 คึกฤทธิ์ ปราโมช ได้เสนอผู้ตั้งขึ้นมา
 ผู้คนหนึ่ง.....

ประธานรัฐสภา : ผ่านไปแล้ว
 ครับ พอแล้วๆครับ ผมก็หวังดี
 อย่างคุณนั่นแหละ แต่ว่ามันไม่รู้จะทำ
 อย่างไร ต้องทำตามข้อบังคับ

นายสวัสดิ์ คำประคอบ
 สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) :
 เดี่ยวครับท่านประธาน เดี่ยวขอให้ผม
 ชี้แจงสักหนึ่งครั้งครับ

ประธานรัฐสภา : ไม่ได้ครับ
 นายสวัสดิ์ คำประคอบ
 สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) :
 ผู้ตั้งนั้นได้มีผู้รับรองถูกต้องแล้ว

ประธานรัฐสภา : ถูกต้องแต่
 เขาถอนไปแล้ว

นายสวัสดิ์ คำประคอบ
 สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) :
 ไม่ได้ถอนครับ

ประธานรัฐสภา : ตอนๆ ไปแล้ว

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : ขอประทานโทษ ขอผมข้แจงนิก เพื่อสภานี้ครับ ขอเวลานิก ก็เมื่อมีผู้รับรองถูกต้องแล้ว

ประธานรัฐสภา : ผมกลัวผมจะดูๆ ไปผิดข้อบังคับอีกนั่นแหละครับ

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : ไม่ผิดครับๆ

ประธานรัฐสภา : คุณนั่งดีกว่านะๆ ลงมติก้นดีกว่านะ ว่ามา

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : คือว่าการเสนอญัตติเพื่อที่ความเข้ามาในสภานี้ไม่ใช่เป็นข้อผูกมัดสภานี้ว่าจะต้องให้ความให้ ถ้าหากว่าเนื้อเรื่องมันไม่ต้องการ เราจะมีมติความกันเพื่อผลอันใด

ประธานรัฐสภา : อันนั้นมันผ่านไปแล้ว เราจะต้องมีความกันละ

ผมที่แรกก็เข้าใจจะอย่างนั้นเหมือนกันว่าไม่ใช่หน้าที่เรื่องของชาวบ้าน

นายสวัสดิ์ คำประกอบ สมาชิกสภาผู้แทน (นครสวรรค์) : ไคร้จะขอประทานถามท่านผู้เสนอว่าญัตติ ว่าได้ถอนญัตติ....

ประธานรัฐสภา : เขาไม่คิดใจแล้วๆ เมื่อผมพูดเขาไม่คิดใจแล้ว

หม่อมราชวงศ์ ก็กฤทธิปราโมช สมาชิกวุฒิสภา : เพื่อความเคารพ ผมขอถอนญัตติ

ประธานรัฐสภา : เดียวคุณทองดี ๆ คุณไม่ต้องอภิปรายละนะ เพราะว่าวิธีเสนอนี้ผมถามได้เลย ไม่ต้องอภิปราย

นายทองดี อิศราวัฒน์ สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : มีได้ครับ ได้เสนอญัตติไปแล้วอย่างนี้เป็นต้น ท่านไม่ต้องมาขอญัตติ เพราะข้าพเจ้าอาศัยอำนาจข้อบังคับการประชุมปรึกษาหารือของวุฒิสมาชิกข้อ ๖๐ ภาวออกเสียงลงคะแนนเปิดเผย มีวิธีปฏิบัติดังต่อไปนี้

(๑) ยกมือพนั้ศีรษะ

- (๒) ยืนขึ้น
- (๓) แบ่งพวก

อันนี้สับสนอลหม่านกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าถึงเสนอ (๔) เรียกชื่อสมาชิกตามลำดับอักษรชื่อ ให้ออกเสียงลง คณะนั้นเป็นรายตัวตามวิธีที่ประธานกำหนด นี่ข้าพเจ้าเสนออย่างนั้น

ประธานรัฐสภา : เปล่า ผมไม่กำหนด ผมจะขอมติสภา

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ก็เมื่อข้าพเจ้าเสนออย่างนั้นพร้อมทั้งพรรคพวกที่ลงนามรับรองในญัตติแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องมาขอมติในที่ประชุมรัฐสภา ถ้าอย่างนั้นก็ขอให้ท่านลงคะแนนลับอย่างนั้นซี ลงมติลับซี ไม่ออก

ประธานรัฐสภา : นี่คุณคูชิวา "หรือเมื่อสมาชิกเสนอญัตติและที่ประชุมอนุมัติ" ที่ประชุมต้องอนุมัติ

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ประเดี๋ยวกระผมเสนอญัตติล่วงหน้าไปแล้ว นี่

ประธานรัฐสภา : ล่วงหน้าก็ล่วงหน้า

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : และอย่างคราวนี้ก่อนนะทำไมท่านถึงนั้นละ

ประธานรัฐสภา : พอๆนั้นๆ ผมจะขอมติที่ประชุมสภาว่า การลงมติคราวนี้จะเอาตามข้อ (๔) คือเรียกชื่อลงคะแนน หรือจะเอาอย่างวิธีปกติ คือยกมือขึ้น ท่านผู้ใดเห็นว่า.....

นายทองดี อิศราวิชวิน สมาชิกสภาผู้แทน (เชียงใหม่) : ไม่มีคนอื่นมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ต้องถือญัตติของข้าพเจ้าเป็นบรรทัดฐาน

ประธานรัฐสภา : อย่าๆประธานสั่งไต่เนะ เรื่องลงคะแนนนี้ ประธานมีอำนาจนะ วิธีลงคะแนนนะ เพราะฉะนั้นผมก็ต้องถามก็ให้ความยุติธรรมกับคุณแล้วนี่ คือว่าท่านผู้ใดเห็นว่าควร จะเรียกชื่อลงคะแนน โปรดยกมือขึ้นตามญัตติของคุณทองดี ฯ

(มีสมาชิกยกมือ ๖๕ คน)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะใช้วิธียกมือตามปกติ ตามที่ได้บัญญัติไว้ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๔๖ คน)

ประธานรัฐสภา : เป็นอันว่า
ที่ประชุมลงมติให้ใช้วิธียกมือในญัตติ
ที่เสนอมานี้ ท่านผู้ใดเห็นว่าขัดต่อ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
มาตรา ๑๒๑ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๐๑ คน)

ประธานรัฐสภา : ท่านผู้ใด
เห็นว่าไม่ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
มาตรา ๑๒๑ โปรดยก
มือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๙๒ คน)

ประธานรัฐสภา : เป็นอันว่า
ที่ประชุมลงมติว่าขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๒๑ หมก
ระเบียบวาระประชุมแล้ว แต่ท่านนาย
กรัฐมนตรีมีอะไรที่จะแสดงให้ที่ประชุม
ทราบ

จอมพล ถนอม กิตติขจร
(นายกรัฐมนตรี) : ท่านประธานที่
เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ตาม
ที่ทางรัฐสภาได้พิจารณาเกี่ยวกับเรื่อง
พระราชบัญญัติควบคุมค่าเช่าที่มีสมาชิก
เสนอว่าจะขัดต่อรัฐธรรมนูญมาตรา
๑๒๑ หรือไม่ และทางรัฐสภาได้มี
มติไปแล้วนั้นได้มีผู้ท้วงไขว่ เมื่อถึง

วันที่ ๑๒ ตุลาคม พระราชบัญญัติ
ควบคุมค่าเช่า ฯ บางมาตราจะหมดไป
และจะเกิดความเดือดร้อนแก่ผู้เช่า ใน
เรื่องนี้ทางรัฐบาลก็รู้สึกเห็นใจและก็ได้
เตรียมการป้องกันที่จะแก้ไขเรื่องเหล่านี้
ไว้แล้ว โดยที่ทางรัฐบาลได้ดำเนินการ
ทางฝ่ายบริหารในการที่จะเร่งรีบในการ
ที่จะหาที่อยู่ให้แก่ผู้มีรายได้น้อย ให้
รวดเร็วขึ้นโดยตั้งงบประมาณ ในการที่
จะสร้างแฟลตหรือสร้างบ้านให้ผู้มีราย-
ได้น้อยได้เข้าในทางหนึ่ง อีกทางหนึ่ง
ทางสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลได้มี
ความเห็นนอกเหนือในเรื่องนี้ จึงได้
ยินดีที่จะร่วมมือกับทางกรมประชา
สงเคราะห์ในการที่จะสร้างบ้าน เพื่อ
ให้ผู้มีรายได้น้อยได้เช่าเพิ่มมากขึ้นโดย
รวดเร็ว นี่อีกประการหนึ่ง นอกจากนี้
นี้ทางกระทรวงมหาดไทยยังได้ตั้ง
กรมการขึ้นเพื่อระดมข้อพิพาท
ระหว่างผู้เช่าและผู้ให้เช่าที่อาจจะบังเกิด
ขึ้นเพื่อพิจารณาในทางมนุษยธรรมและ
ในทางศีลธรรม เพื่อให้เกิดความ
เรียบร้อยแก่ทุกฝ่ายเป็นอย่างดี นอกจากนี้
ยังได้รับความร่วมมือจากสมาคม

ทนายความแห่งประเทศไทย ในการที่จะ
ให้ความร่วมมือเพื่อให้ความเป็นธรรม
แก่ทุกฝ่าย เพื่อให้เกิดความเรียบร้อย
แก่ประชาชนโดยทั่วไป เพราะฉะนั้น
ทางรัฐบาลก็หวังว่าความเคื้อครั้นของ

ประชาชนที่จะเกิด จากกฎหมายฉบับนี้
หมดอายุไปในบางมาตรา นั้น ก็คงจะไม่
เกิดขึ้นหรือมีน้อยที่สุดเท่าที่ทาง รัฐบาล
จะพยายามกระทำอย่างดีที่สุด

ประธานรัฐสภา : ขอบคุณ
ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๓๕ นาฬิกา.

คณะกรรมการตรวจรายงานการประชุมผู้จัดรายงานการประชุม

ประเสริฐ บัณฑิตคุณ
 พล.ร.ท. โสภาส จามิกรณ์
 พล.อ.ท. ชู สุทธิโชติ
 พล.ต. หิรัญ ศิริวัฒน์
 เกษม อุตยานิน
 พล.ร.ท. ศรี คาววราย

อุดม พลอยสังวาลย์
 ธนุ บุญยรงค์
 โลมเจลา ลีพิลากร
 ฉันทนา ชานบ้อม
 สุนงศ์ ศิริพูนเกียรติ
 จำรงค์ ใจอ่อนน้อม
 สินธุ์ ชัย ช่อสัคย์ดี
 เปรมจิต บุญยะกาญจน
 สมศรี ใจอ่อนน้อม
 พิลาส จารุณี
 สมชาย ทาวอุดม
 สายสุนีย์ อรุณภูมิ
 กุชชงค์ เอกบุตร
 กรุณา ช่อสัคย์ดี

ตรวจแล้ว วันที่ ๑๕/พ.ย./๑๒
 สภารับรองในคราวประชุม
 ครั้งที่ ๒/๒๕๑๓ (สามัญ)

สุจินต์ จิตรฤกษ์

หัวหน้าแผนกรายงานการประชุม

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ
 รองเลขาธิการรัฐสภา
 ประเสริฐ บัณฑิตคุณ
 เลขาธิการรัฐสภา

พ.อ. นายวรการบัญชา
 ประธานรัฐสภา

(สำเนา)

พระราชกฤษฎีกาปิดประชุมรัฐสภา

พ.ศ. ๒๕๑๒

(พระปรมาภิไธย) ภูมิพลอดุลยเดช ประ.)

ให้ไว้ ณ วันที่ ๘ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒

เป็นปีที่ ๒๔ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้ตราพระราชกฤษฎีกาขยายเวลาสมัยประชุมสามัญรัฐสภาประจำปี พ.ศ. ๒๕๑๒ ออกไปอีก นั้น บัดนี้ สมควรจะปิดประชุมได้แล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๑๐ และมาตรา ๑๑๓ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาปิดประชุมรัฐสภา ในวันที่ ๑๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๒

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์
เลขที่: ส.ศ.ร. ๒๕๖๓/๒๕๖๓

๓ พฤษภาคม ๒๕๖๓